

Anh Yêu Em, Một Mét Bốn Lăm A

Contents

Anh Yêu Em, Một Mét Bốn Lăm A	1
1. Chương 1: Oan Gia	2
2. Chương 2: Tham Vọng Nảy Sinh	4
3. Chương 3: Kể Đáng Thương	7
4. Chương 4: Đợi Chờ Và Cạm Bẫy	10
5. Chương 5: Lộ Diện	14
6. Chương 6: Chạm Mặt	18
7. Chương 7: Nước Mắt Ủy Khuất	21
8. Chương 8: Đêm Đầy Sao	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10: Thay Đổi	30
11. Chương 11: Xao Động	33
12. Chương 12: Dự Án Đầu Tiên	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15: Hoang Mang	47
16. Chương 16: Quyết Định	51
17. Chương 17: Trại Trẻ Mồ Côi	55
18. Chương 18	58
19. Chương 19: Lời Tỏ Tình Bất Ngờ	63
20. Chương 20: Buổi Tiệc Hóa Trang	67
21. Chương 21: Nỗi Đau Khắc Cốt Ghi Tâm	70
22. Chương 22: Hạnh Phúc Bắt Đầu	76
23. Chương 23: Ngôn Ngữ Của Tình Yêu	81
24. Chương 24: Hồn Giận	86
25. Chương 25: Vị Ngọt	90
26. Chương 26	94
27. Chương 27	98
28. Chương 28	104
29. Chương 29	107
30. Chương 30	110

Anh Yêu Em, Một Mét Bốn Lăm A

Giới thiệu

Câu chuyện về hành trình tìm kiếm tình yêu của một cô gái với ngoại hình bình thường nhưng có tâm hồn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-yeu-em-mot-met-bon-lam-a>

1. Chương 1: Oan Gia

“Thất nghiệp là một vấn nạn của xã hội” Nó nhớ đã từng nghe nói à không, từng đọc và thậm chí còn từng thuyết trình về cái chủ đề vô cùng to tát này.

Nó vẫn còn nhớ là lúc đó Nó cũng đã tự trang bị ình cái tư tưởng chấp nhận điều đó kiểu như “Một phần tất yếu của cuộc sống”.

Nhưng giờ đây, ở cái thì hiện tại này, trong cái thời buổi kinh tế đang ở tình trạng suy thoái vô cùng trầm trọng khiến cho nhà nhà nói chung và Nó nói riêng phải lâm vào cái “Vấn nạn mang tính vĩ mô” kia thì thực tình Nó – vẫn - không - thể - thoả - mái - chấp - nhận - được - Ngần lẩn không, vạn lẩn không... Không ... Không

Nó – Một con bé có niềm đam mê mãnh liệt với thời trang và nghệ thuật múa bút (tức là có làm thơ, viết văn và vẽ vời những khi tâm hồn tươi bởi hoa lá J) – đã từ bỏ cả khát khao nghệ sỹ cháy bỏng như thế mà đâm sầm vào cái khối ngành kinh tế (Cụ thể là kế toán) vì những “ phán đoán về phương án kiếm cơm” thế nên không thể không oán hờn trước cái thực tại rất chi là tàn nhẫn ấy.

Nó là dân tỉnh lẻ. Cuộc sống của Nó đáng ra cũng sẽ lặng lẽ và bình yên với công việc của một nhân viên quèn tại cái môi trường thân quen nơi Nó từng sinh ra và lớn lên. Nhưng không biết có phải do cá tính không thích cái gì quá bình yên hay do số phận đã định sẵn cuộc sống của Nó phải trải qua nhiều ưu phiền nên đã đẩy Nó lao vào cái vòng xoáy ồn ào nơi phố thị .. Thật tình là Nó vẫn còn quá vô tư để có thể nghĩ tới tương lai.

Và giờ đây, Nó của năm 2012, đang vừa gặm bánh mì vừa nhìn hồ sơ xin việc nằm ngổn ngang trên giường không khỏi thở dài ai oán.

Bỗng chuông điện thoại reo vang, bài “Blue” với giọng hát da diết của Big Bang đột ngột vang lên trong không gian yên tĩnh khiến Nó không khỏi giật mình suýt ngẹn. Cuống quýt vội vội cốc nước và trợn mắt cố gắng tống miếng bánh mì vô duyên như muốn làm tắt thở, Nó mắt nhắm mắt mở bật nút nghe

- A... A.. A Lô! Hựm (Nó phải cố gắng nuốt tiếp miếng bánh và lấy giọng)

- Ê cu! – Giọng con bạn thân của Nó vang lên sang sảng khiến Nó sém chút vì tức giận quá đà mà ối máu - Đang làm gì đấy? Đã tìm được việc chưa?

- Giời ah! – Nó hét lên - Mày có biết tí nữa là gây ra án mạng không? Không phải tao tự kiêu đâu nhưng mà thật tình là nếu mày có cảm ơn Thượng Đế khi Ông ý ày gặp tao một lần thì phải cảm ơn tao đến mười lần vì đã chịu làm bạn mày... Cứ ở bên cạnh mày thế này kiểu gì tao cũng bị mất oan mấy chục năm dương thọ.

- Sax. Làm gì mà ai oán thế cô nương? Tao chỉ muốn hỏi thăm tình hình mày thôi mà! Nó biết con bạn Nó nếu vào lúc khác sẽ khẩu chiến với Nó cho “ra ngô ra khoai” nhưng vì xét đến hoàn cảnh của Nó ở thì hiện tại nên dạo này cũng hay nhường Nó. Cảm giác tội lỗi ủa về làm cho Nó bình tĩnh hơn.

- Ủ thì tình trạng “ Nguyễn y vân” (Vân y nguyên) – Nó hài hước nhún nhá giọng sau đó kết lại bằng một tiếng thở rõ dài...

Đầu dây bên kia chợt lặng im và Nó dường như nghe thấy một hơi thở rất nhẹ nhưng sâu hun hút...

- Số mày làm sao ý! – Con bạn buông lời cảm thán và một phút sau đắn đo, ngập ngừng nói tiếp - Tao thấy công việc nhiều lắm mà sao mày vẫn không tìm được vậy?

- Ủ thì công việc không thiếu nhưng vì ngoại hình tao yếu nên mới đáng lo – Lại thở dài – Mà đời bất công thật! Trong lúc Tao đang phải xỏ xo thì những hot girl chân dài dù óc chỉ bằng quả nho vẫn thần nhiên tiêu tiền như rác. Thử hỏi hồng nhan phận bạc ở đâu? Nó nói một mạch như muốn trút tất cả những dăm dút đè nén trong lòng.... Rồi.... Sau... đó... Tiếp tục thở miên man....

- Thôi mày! Có phải chỗ nào cũng thế đâu. Cứ bình tĩnh.. Trước sau gì cũng phải đi làm mà.. Con bạn vẫn kiên nhẫn lặp đi lặp lại “Bài ca không quên” để an ủi Nó.

- Ồ! Thôi! Mày làm đi. Tao lại đi nộp hồ sơ đây. Thế nhé! – Nó cúp máy cái rụp mà không đợi con bạn nhún nhủ thêm điều gì vì Nó biết lại vẫn là những lời khích lệ chung chung... Nó bỗng thấy buồn và tủi thân ghê gớm...

Chuông điện thoại lại reo vang, Nó bắt máy rồi trả lời mà không thèm nhìn người gọi tới:

- Gì nữa cô nương! Tao đã nói là phải đi nộp hồ sơ mà! Giờ đang trong tình trạng không có mảnh vải che thân trên người nè! Mày muốn tao bị cảm lạnh chết hả? Tao đúng là tổn thọ vì mày mất! – Nó xỏ một tràng hết như khẩu súng đã trót lên đạn mà chẳng may bị cướp cò.

- Một khoảng im lặng kéo dài

- A looooo! Mày có đó không? Sao gọi mà chẳng nói gì thế? – Nó hỏi dồn dập nhưng đáp lại chỉ có một sự yên tĩnh trên người.

- .. A.. LOooo ! Nói gì đi chứ! Không nói là tao cúp máy tiếp nhá! Nó cảm thấy máu mình dường như đã dồn toàn bộ lên não. Đang định tắt máy thì đầu dây bên kia có tiếng trả lời...

- ... A lô! – Giọng một người đàn ông ngập ngừng vang lên. Âm thanh vô cùng ấm áp vậy mà Nó thấy dọc sống lưng ớn lạnh...

Nó đứng hình mất 30 giây, miệng há hốc.. Và sau đó vội vã cúp máy không quên ngửa mặt than thầm “ Trời ơi là trời! Đất ơi là Đất!”

Chuông điện thoại lại reo vang, lần này Nó nhìn rất cẩn thận.. Một hàng số lạ nhấp nháy. Nghĩ là số công ty nào đó gọi phỏng vấn, Nó nhấn nút nhận cuộc gọi và cất giọng “mời” quyến rũ:

- A Lô! Linh nghe!

- ... A Lô! - Lại chất giọng trầm ấm vang lên nhưng tâm trạng của Nó chẳng thể bình yên khi nhận ra đó chính là “tên vừa nãy”. Nó kinh hãi, một giọt mồ hôi rơi rất nhanh trên đôi má nóng bừng ... Với một sức mạnh phi thường, Nó khê nuốt nước bọt và cố gắng lấy lại bình tĩnh:

- Dạ! A lô! Linh nghe!

- Chào Linh! – Đầu dây bên kia tỏ ra rất thiện chí – Mình có việc muốn trao đổi với Linh. Hi vọng là Bạn đã mặc đủ quần áo ấm để chúng ta có thể nói chuyện. Được chứ? “Phía bên kia đầu dây” có tiếng người cố nén cười khiến Nó chỉ muốn nhảy xổ tới trước mặt mà nắm cho hắn một phát thật đau nhưng vì cái phương châm của Nó là “ Cười trước, tát sau” nên Nó cố nuốt nỗi đau mà trả lời bình thản:

- Dạ! Anh yên tâm! – Nó hít một hơi thật sâu - Được cái da em cũng dày nên trong hoàn cảnh thời tiết khắc nghiệt thế nào cũng vẫn bảo đảm an toàn sức khỏe! (Mà thật tình là Nó cũng thấy lớp biểu bì trên

mặt Nó dường như đang phát triển với tốc độ ánh sáng). Nuốt khan một cái, Nó nắm chặt tay, cắn răng nói tiếp – Có chuyện gì không ah?

- À! Chẳng là Minh có thấy Linh đăng tin tìm việc trên báo. Minh thấy bạn phù hợp với vị trí mà Công ty mình đang có nhu cầu tuyển dụng. Vậy bạn có muốn đến Công ty mình nộp hồ sơ và phỏng vấn không?

“ Nộp hồ sơ và phỏng vấn” Sáu chữ này xẹt qua trong đầu Nó như nguồn điện cấp quang khiến mắt Nó chợt sáng lóe lên như hai cái đèn cao áp kèm theo cái miệng rộng ngoác tới tận mang tai. Chuyện xấu hổ vừa rồi dường như đã “thuộc về nơi xa lắm” đến mức Nó bỗng thấy “Phía bên kia đầu dây” bỗng dưng cũng trở nên đáng yêu lạ. Nó hí ha hí hửng trả lời ngay lập tức:

- Dạ! Được Ah! Anh cho em địa chỉ để em tới nộp hồ sơ ah!

- OK! Bạn lấy giấy bút ra đi mình đọc cho!

- Dạ! Anh chờ em chút! OK! Công ty... Rồi!.. Đường... Rồi!... Dạ khoảng hai giờ chiều nay em sẽ mang hồ sơ tới ah! Cảm ơn anh nha! Nó tỏ ra lịch sự.

- Không có gì! “Phía bên kia đầu dây” nhẹ nhàng nói. Rồi với một thái độ tỉnh bơ “Hắn” tiếp tục “Phun châu, nhả ngọc” để hoàn thành nốt cái kết bất ngờ:

- Sài Gòn mùa này thời tiết đã có chút lạnh rồi thế nên em “Chịu khó” mặc đủ áo quần cho khỏi bệnh nhé! Hẹn gặp em chiều nay. Chào em!

Từng từ từng chữ được “Hắn” nhấn nhá rất chi là ẩn ý khiến Nó thiếu chút nữa là giống như Chu Du trong Tam Quốc Diễn Nghĩa ngày xưa bị Gia Cát Lượng chọc cho tức đến nổi hộc máu mà chết..

Nhưng tất nhiên đó là cảm nhận của Nó ở thì tương lai sau này chứ lúc đó, ở thì hiện tại, Nó chỉ thần thờ rồi buông được đúng một câu theo phản xạ mà xin thề là trước khi gác máy, Nó còn nghe thấy tiếng cười vô – cùng – sáng – khoái của “Hắn”:

- Dạ! Em chào anh ah! (“Ồi Trời ơi là Trời! Đất ơi là Đất!”)

Và quả tình là sau khi buông điện thoại xuống, những lời “ Châu ngọc” của “Phía bên kia đầu dây” mới từ từ ngấm vào Nó như thuốc trừ sâu khiến Nó nhớ lâu và bắt đầu hạ quyết tâm nuôi “Mối thù truyền kiếp”. Nó nắm tay và nghiền răng kèn kẹt như Cóc gọi trời mưa .. Gì chứ! Dám động đến cái đứa “Thủ đoạn có thừa” như Nó thì “Hắn” nhất định là chết chắc..

2. Chương 2: Tham Vọng Nảy Sinh

Hoàn cảnh của Nó bây giờ nếu nói một cách văn hoa thì rằng là Nó đang lâm vào tình trạng bị “ bần cùng hóa” một cách triệt để đến mức đã chính thức trở thành thành viên điển hình của “giai cấp vô sản” , còn nếu nói theo “kiểu dân dã” mà người ta vẫn thường gọi là “ nói toạc móng heo” thì Nó đang ở trong một tình trạng cực kỳ bi đát vừa vô cùng đói khát vừa tưng bần dã man.

“Đói khát” tự bản thân nó đã là hai từ tượng hình hoàn hảo để diễn tả rồi nên sẽ chẳng cần phải kể lể gì thêm. Còn cái gọi là “tưng bần dã man” được biểu hiện rất rõ ràng qua danh sách (Nó thậm chí có thể vạch từng cái tên) của những người mà Nó cần phải cảm ơn và trả nợ đang không ngừng dài ra la liệt tỷ lệ thuận với từng giờ, từng phút Nó bị cộp cái mác “thất nghiệp” bỗng rát trên trán.

Và còn rất nhiều những cái a,b,c khác kéo theo nữa để Nó có thể dễ dàng nêu ra cả đồng lý do cho cái quyết định vẫn đi nộp hồ sơ của mình.

Nhưng, thật lòng mà nói thì tất cả những điều đó vẫn chẳng đủ để Nó gạt bỏ mặc cảm về cái tình huống xấu hổ vừa mới xảy ra mà chính là do cái người – mà – Nó – chẳng – biết – là – ai – đẩy đã kéo Nó đến với Cái – công – ty – mà – bình – thường – Nó – sẽ – không – bao – giờ – đến sau khi gặp phải chuyện như thế.

Nó không phải là một đứa thích ôm sĩ diện hão nhưng lại có một lòng tự trọng cao ngất trời vì thế cho nên Nó đã, đang và sẽ đập toé bởi những kẻ nào dám trà đạp lên cái “phạm trù tự tôn” của Nó.

Vậy là Nó với áo sơ mi, quần jean, mái tóc vic cắt ngắn choàn ngọn cong, ngọn vênh ôm lấy khuôn mặt vuông vuông và với tâm trạng như khẩu súng đã được lên nòng, cứ thế nghênh nghênh mang theo bộ hồ sơ lao ra khỏi nhà.

Trời Sài Gòn tháng chín bất ổn bởi nắng và mưa đan xen lẫn lộn, hỗn độn như chính tâm trạng của Nó bây giờ. Nó đã từng rất yêu những cơn mưa nhưng mưa Sài Gòn dường như có hơi quá dữ dội làm cho Nó thật sự có chút e ngại. Với lại làm gì có ai thích đến công ty phồng vắn trong tình trạng ướt sũng như con chuột mắc mưa và lấm lem bùn đất.

Cũng may là hôm nay trời rất trong xanh. Khẽ nheo nheo đôi mắt dài, Nó vui sướng nhìn Mặt Trời đang lấp lánh trên cao. Nó yêu chết cái nắng miền Nam dịu dàng chứ không bỏng rát như quê Nó. Có điều, dù sao thì tính chất hóa học của nắng vẫn là nóng thế nên những tia nắng vàng ươm kia dường như cứ muốn xuyên qua lớp áo khoác dày và đốt cháy làn da mỏng manh của Nó.

Ngoài đường ken xe và khói bụi.. Nó mệt mỏi ngáp một cái rồi dài khi đứng chờ dưới chân cột đèn giao thông. “Kể cũng lạ, - Nó chợt nghĩ - cùng là đèn như nhau, chỉ được lắp khác có mỗi cái màu mà thẳng nhanh, thẳng chậm”... Nó chợt chạnh lòng nghĩ tới số phận bản thân và không khỏi thở dài một cái...

Nó đến Công ty khi đồng hồ chỉ 13h 50 phút. Lầm lũi dắt “con chiến mã” đi gửi rồi căng tai hóng hót hai người coi xe nói chuyện với nhau bằng tiếng Nghệ An đặc sệt (lúc đầu Nó cứ tưởng là người nước ngoài vì chả hiểu nổi họ đang nói gì) sau đó chỉnh sửa sơ sài trang phục và lấy tay cào qua mớ tóc bị gió làm rối, Nó kiêu hãnh bước tới nơi – cần – tới trong tư thế ngẩng cao đầu.

Công ty là một căn nhà bốn tầng đồ sộ, bên ngoài được trang trí bằng những hoa văn màu vàng tinh tế và được thiết kế rất nhiều cửa kính vừa để hứng ánh nắng mặt trời cũng vừa như tận dụng để trưng bày sản phẩm. Phía bên phải lối vào được bố trí một đài phun nước nhỏ và xen kẽ nhiều cây xanh nằm lọt thỏm dưới cái dốc đá thoải thoải. Tầng trệt được bố trí khiến người ta cảm giác như đang lọt vào một quán cà phê của giới thượng lưu. Hàng chục cái bàn và ghế salon cao cấp màu nâu nhạt được sắp xếp tinh tế khiến cho không gian trở nên hoàn hảo lạ lùng, nói chung là tương đối hợp với “gu” thẩm mỹ của Nó.

Nó nhận ra cái không gian đáng yêu này thật sự đã làm Nó “Bị thích” và nếu chỉ được dùng một câu để diễn tả cảm giác của Nó lúc này thì chỉ có thể là “ Thích chết đi được”

Đã là Con Người thì ai – cũng – như – ai – từ – đứa – trẻ – lên – hai – đến – những – người – đầu – đã – hai – thứ – tóc khi đã yêu thích thứ gì đó đều sẽ nảy sinh một quyết tâm vô cùng “ bình dân học vụ” đó là: “ Có được cái mình muốn”. Chỉ khác ở chỗ khi là trẻ con do còn non nớt nên cái ham muốn đó được bộc lộ ra rõ ràng còn khi lớn lên, va vấp nhiều, họ sẽ biết kìm chế, biết che giấu rồi âm thầm lập kế hoạch chiến đấu kiểu như “ Nắm mặt, nắm gai và luôn sẵn sàng ra tay ngay khi cơ hội tới”

Mà Nó thì rõ ràng là đã được bố mẹ, anh chị em, bạn bè, hàng xóm, thân bằng cố hữu gần xa .. Thậm chí là cả những người chỉ vô tình lướt qua trên đường công nhận Nó – là – một – con – người (Cho dù có lúc hơi hâm hâm một tí, ầm ương một tẹo và không mấy để tâm đến những ý nghĩ xiêu vẹo, lơ lửng của người đời) nhưng quan trọng là Nó – vẫn – là – một – con – người vì thế cho nên cái quyết tâm được trở thành một thành viên ở cái nơi đáng yêu này trong Nó càng lúc càng mạnh mẽ.

Nó nắm chặt đến mức bộ hồ sơ trên tay hằn rõ sự cong vẹo đau đớn nhưng Nó chả mấy bận tâm. Ánh mắt Nó lướt nhanh qua từng milimet trong căn phòng rồi ghim thẳng vào cái bức gỗ tương đối lớn có đề hàng chữ “ Reception” màu đỏ nổi bật. Nó đưa tay vuốt lại mớ tóc rối, khẽ nuốt nước bọt rồi từng bước từng bước một nhắm vào bàn lễ tân mà tiến tới.

- Dạ.. Em chào chị! Chị làm ơn cho em hỏi một chút được không ạ? – Nó cất cái giọng “ngọt chết ruồi” mà có lần con bạn thân vô tình nghe được đã vì kinh hãi quá độ mà cảm thán thốt lên bốn từ vàng ngọc là “sồn cả da gà”.

Không biết là do sự ngọt ngào trong giọng nói của Nó hay do cái âm thanh phát ra quá đột ngột khiến cho Chị lễ tân đang cúi đầu nhìn vào màn hình máy vi tính khẽ rung mình một cái nhưng với một bản lĩnh kinh hồn Chị lập tức trả lời không quên kèm theo “nụ cười kỹ thuật số”:

- Dạ! Chào chị! Em có thể giúp gì cho chị ạ?

Nó ngây người tròn xoe mắt nhìn người đối diện. Nó phục chị lễ tân sát đất. Chị quả là thiên tài! Có biến không đổi sắc! Phút chốc quên mất mục đích của mình, Nó cứ đứng đó há hốc mồm nhìn về phía trước.

Chị lễ tân thấy người đối diện cứ nhìn mình chằm chằm dường như hơi bối rối. Chị khẽ chớp chớp đôi mi chải mascara cong vút rồi tiếp tục hỏi lại một cách kiên nhẫn:

- Chị cần em giúp gì ạh?

Nó sau phút chờ đợi cũng đã kịp tỉnh ra, vội vã trả lời và không quên nở một nụ cười làm mỗi câu thiện cảm:

- Dạ! Em nghe nói Công ty mình đang có nhu cầu tuyển kế toán. Em muốn đến để nộp hồ sơ và phỏng vấn ạh!

- ... Uhm!.... Bạn có hẹn trước không? – Chị lễ tân hình như hơi cau mày hỏi.

“Thói đời vốn là đen bạc thế” – Nó thầm nghĩ – Lúc trước chị lễ tân tưởng Nó là khách hàng còn vốn và ân cần bây giờ thấy Nó không phải là thượng đế nên thái độ có phần khinh bạc.. “Ôi! Tình người giờ mới nhạt làm sao!” – Nó không khỏi buông một câu cảm thán kèm theo một cái nhún vai rất chi là ai oán.

- Dạ có ạh! Em được anh... Đang thao thao bất tuyệt Nó chợt khựng lại.. Híc híc.. Giờ Nó mới nhớ ra Nó mãi chìm trong sung sướng với cả oán hờn nên quên mất tiêu việc hỏi tên “Hắn”. Giờ biết trả lời sao đây? Chẳng lẽ lại nói là “Em được anh “phía bên kia đầu dây” gọi tới phỏng vấn” và để cho cái chị lễ tân đang ngạo nghễ kia cười cho thối mũi.

Nó lại đứng hình thêm ba mươi giây. Sau đó ánh mắt Nó nhất quyết di chuyển từ đôi mắt chải mascara đen sì xuống đôi bàn chân nhỏ nhắn và ghim chặt xuống sàn nhà được lát gạch hoa màu nâu bóng loáng.

- Uhm... Nó vắn vẹo ngón chân và không ngừng dầy vò bộ hồ sơ khốn khổ.

Chị lễ tân dường như đã quen với cái kiểu “chết bất thành hình” của Nó nên chỉ lặng lẽ đứng nhìn và khẽ lắc đầu ngao ngán.

Rõ ràng là đang ở trong căn phòng máy lạnh hoạt động hết công suất vậy mà từng giọt mồ hôi của Nó vẫn khẽ lăn dài trên má và dọc sống lưng, câu hỏi “làm sao đây” cứ không ngừng vang lên trong đầu Nó.

Đã trải qua một chặng đường dài để đến đây, đã đập đổ cả cái xấu hổ của nhi nữ thường tình và hơn hết là đã quyết tâm trả thù cái kẻ – mà – Nó – vẫn – chưa – kịp – biết – là – ai – đấy thế nên Nó – không – thể – ra – về – khi – chưa – chiến – đấu như thế này được.. Không! KHÔNG! TUYỆT ĐỐI KHÔNG!

Có câu nói “Trời sinh voi ắt trời sinh cỏ”

Và thế là “ Cái khó nó tự lö cái khôn” :))

Nó tự dưng tìm thấy một cái phao cứu sinh khi nhìn thấy dòng số lạ nằm chình ình trong cái điện thoại thuộc thời kì đồ đá của Nó.

Nó có số của “hắn” He he he

Nó hướng mắt lên và thấy chị lễ tân đã quay về màn hình máy vi tính từ lúc nào.

Quyết định lờ luôn chị lễ tân để cho tâm trạng bình yên mà chuẩn bị cho trận chiến phía trước, Nó bước ra ngoài sảnh chờ, vừa ngắm dòng nước đang không ngừng phun lên vừa bấm nút gọi cho “phía bên kia đầu dây”.

- A lô! – Giọng hắn vang lên sau đúng ba hồi chuông

- A lô! Chào anh! Em là Linh. Người mà hồi trưa anh có gọi điện hẹn em tới nộp hồ sơ, anh có nhớ không ạh? – Nó cố gắng kìm chế hai hàm răng chỉ muốn nghiền chặt vào nhau giả vờ cất giọng ngây thơ vô số tội.

- A! Cô bé lười mặc quần áo! – Hắn hí ha hí hửng nói rõ to khiến Nó suýt chết vì sắc... nước bọt. “Lão này còn nguy hiểm hơn cả con bạn thân của mình – Nó thầm nghĩ rồi lại đâm bản khoăn, lo lắng tự hỏi - Có lẽ nào dương thọ của Nó chỉ ngắn ngủi thế này thôi sao?” @.@

- Không phải em lười! - Nó nuốt nước bọt một lần nữa rồi nhấn mạnh từng chữ - Chỉ là em thích tìm về với thiên nhiên thôi :))

- Ồ! Đừng nói với anh em là chuyển giới của Tazzan nhá! “Hắn” vẫn tiếp tục “phun châu nhả ngọc”

Sặc! Giờ thì Nó đã tin là lời nói cũng có thể giết chết người rồi!

- Cứ cho là thế đi! – Nó ầm ỨC nuốt cục tức đang chèn ngang cổ họng, nắm chặt tay tự nhủ “ Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Phải nhin! Phải nhin!”. Hít một hơi thật sâu, Nó tiếp tục nói – Em nghĩ vấn đề quần áo của em không đáng để anh phải bận tâm đâu. Hiện tại em đang đứng dưới sảnh công ty nè. Giờ sao anh?

Nhận thấy giọng nói pha chút tức giận của Nó “phía bên kia đầu dây” cũng nghiêm túc trở lại và cất giọng ầm ập:

- Em bước vào cửa chính, đi một đoạn sẽ thấy thang máy bên tay phải. Bấm lần ba rồi vô phòng nhân sự nha!

- Dạ! Em cảm ơn anh ạch! Nói xong Nó cúp máy ngay lập tức. Từ nãy tới giờ Nó đã phải cố gắng hết sức để có thể bình tĩnh mà hoàn thành nốt cái gọi là phép lịch sự tối thiểu.

Ngăn dòng khí nóng đang chỉ chực trào ra như quả bom sắp đến giờ phát nổ, Nó đau khổ lê bước tới thang máy, trong đầu không ngừng vang lên lời thề Nhất định sẽ có ngày Nó cho hắn biết tay... Nhất định là như thế!

3. Chương 3: Kẻ Đáng Thương

Nó lập tức lao ra khỏi cái không gian chật hẹp khi cửa thang máy vừa bật mở. Nó rất ghét sự tù túng và gò bó. Cá tính của Nó là ưa thích sự thoải mái cũng như phong thái phóng khoáng tự nhiên – một trong những tính cách điển hình của cung Nhân Mã.

Lầu ba được bố trí đúng theo phong cách công sở kiểu mẫu là mấy gian phòng trải dài theo một hành lang hẹp. Có điều nhờ cách bố trí một khoảng trống nhỏ phía sau ô cửa kính rất lớn chiếm gần hết chiều rộng căn phòng để tận dụng ánh sáng mặt trời và cả những chậu cây xanh được sắp xếp xen kẽ một cách tài tình, khéo léo khiến cho không gian như được kéo thêm ra làm cho những ai vừa bước khỏi cửa thang máy đều không khỏi thốt lên một từ: “Choáng!”

Nuốt nước bọt một cái. Nó lại một lần nữa bị cái quang cảnh nơi đây làm cho “bị yêu chết”.

Nhưng tất nhiên là Nó vẫn không thể nào quên cái “nhiệm vụ cao cả” kèm theo một đồng lý do a bờ cờ đã thôi thúc Nó đến đây. Nắm chắc bộ hồ sơ trên tay, Nó hùng dũng bước tới gõ cửa gian phòng có treo bảng “ Phòng Nhân sự” sáng chói trong ánh nắng.

“ Cốc...Cốc... Cốc” Tiếng gõ cửa khô khốc vang lên trong không gian yên tĩnh, Nó nín thở chờ đợi.

- Vào đi! – Tiếng một người phụ nữ vang lên rõ ràng và đầy uy lực.

Nó nhẹ nhàng vặn cái nắm cửa, hít một hơi thật sâu tự nhủ: “ Kẻ thù của ta! Here I e!”

Cánh cửa bật mở và thật tình thì Nó chỉ muốn té ngã....

Bởi vì, cho dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng Nó vẫn không khỏi ầm ỨC khi hoàn toàn không xác định được trong cả đồng người kia ai là “Phía bên kia đầu dây” – chủ nhân “mối thù truyền kiếp” của Nó.

Nó ngó trước ngó sau, nhận thấy Phòng Nhân sự có khoảng chục “nhân khẩu” xếp theo thứ tự tăng dần từ người Nó nên gọi bằng anh chị cho đến những bậc cha chú cao niên. Ánh đèn chiếu sáng trưng soi rõ một cái bàn dài chạy suốt căn phòng được ngăn thành những ô nhỏ và trong mỗi ô đó là thể giới riêng của các thành viên, một cái kệ sách rất to chứa nhiều tài liệu được xếp gọn gàng ở góc phòng đối diện với cửa ra vào trông rất bắt mắt cũng như rất nhiều thứ đồ đạc khác được bố trí rất hợp lý và ngăn nắp.

Ngắm đi ngắm lại, đoán tới đoán lui Nó cũng chẳng thể đoán ra cái người – Nó – Cần – Phải – báo – thù ấy là ai.. Có lúc Nó ngỡ ngợ là chàng trai da ngăm đen ngồi ở góc bàn phía tay phải, có lúc lại tưởng là một

anh “mày râu nhẵn nhụi áo quần bảnh bao” vừa ngẩng lên nhìn... Hu hu.. Lần thứ hai Nó lại quên không hỏi tên hắn... LÀM THẾ NÀO BÂY GIỜ?

Trong lúc đang “lơ ngơ như bò đeo nơ” thì một bàn tay khế đặt lên vai khiến Nó giật mình nhảy dựng lên một cái như vừa nhìn thấy giặc (loài côn trùng duy nhất Nó sợ) và vô tình đập đầu vào cánh cửa:

- Á! Nó không tự chủ hét lên kèm theo một cái mặt rất chi là dùm dó.

Và thế là Nó làm cho cả chục con người đang nhốn nháo xung quanh phút chốc bị đứng hình hàng loạt (Nó Thậm chí còn không nghe thấy cả tiếng máy lạnh lẽ ra là đang o o chạy nữa :))

Sax! Nó nuốt khan một cái! Đã đành rằng là hồi bé tí xíu Nó cũng từng ước mơ được trở thành người mẫu, diễn viên và cao xa hơn là hoa hậu để được mọi người chú ý (tất nhiên trọng tâm vẫn là cái phần được trầm trồ khen ngợi rồi chiêm ngưỡng)... Nhưng mà ... Trong hoàn cảnh này... Thì thật tình là.. xấu hổ quá hic hic .

Được cái Nó đã và đang là thành viên tích cực của biệt đội mang tên gọi “phản ứng nhanh” thế nên Nó ngay lập tức đưa cái tên đáng ghét kia thành “mục tiêu” rồi “ngắm bắn”:

- A... Chị ... À ... ANH (Nó hơi ngập ngừng vì phản ứng quá nhanh nên vẫn chưa kịp xác định giới tính J) sau đó đồng dục nói tiếp, ánh mắt láy lên một sự tinh quái vô cùng – ĐỒ... BIẾN ...THÁI!

“Quả đúng là quá thông minh” – Nó thầm tự nhủ rồi không khỏi kính phục chính mình - Và thật tình thì Nó đã thành công, thành công, đại đại thành công :) vì chỉ sau ba từ được phát âm rõ ràng qua miệng Nó thì cả cái sàn diễn mang tên “Phòng nhân sự” đã có một ngôi sao sáng chói là “Hắn” he he he.

Nó sung sướng ngắm nhìn cái kẻ đã làm Nó trở thành “nghệ sỹ bất đắc dĩ” đang dờ dặt ra nhìn Nó với cái cảm gần như muốn rớt khỏi gương mặt. Kể ra thì cũng tội nghiệp nhưng ai bảo đất tội với Nó làm chi mà nhất là khi Nó lại đang đi những bước đầu tiên để thực hiện mục đích.

- W... Wh... What's? - Rõ khổ! Tên đó chắc bị sốc quá độ thành ra lắp bắp không thốt nên lời :)

Nhưng mà...Ồ! Tiếng Anh ah? – Một câu hỏi xẹt qua trong đầu khiến Nó phải “chịu khó chiều cố” quan sát người đối diện và cũng há hốc mồm chả thua gì hắn.

Bởi vì mỗi một con người khi được sinh ra trên cõi đời này, ngoài những ưu điểm hơn người thì còn có cả những nhược điểm chí mạng vậy nên từ xưa tới nay nào có mấy ai dám vỗ ngực tự xưng là ta đây hoàn hảo.

Mà Nó thì đã được chứng minh là một con người nên phải đau lòng mà thừa nhận rằng điểm yếu của Nó có thể liệt kê ra hàng tá :) Và một trong số những yếu điểm đó là Nó – Vô – cùng – thích – ngắm – con – trai – nước – ngoài.

Cũng chả hiểu vì sao và vì đâu nhưng những cái mũi cao, đôi mắt sâu và cả những cái dáng người với chiều cao hoàn hảo ấy khiến Nó có một cảm giác nửa như thân quen nửa như xa lạ. Nói chung là ... Rất khó tả.

Thế mà Trời ạ! “Kẻ đáng thương” kia đích thị là người ngoại quốc mà lại còn là Người ngoại quốc đẹp trai mới chết con gái nhà người ta không chứ :)

Hắn có một đôi mắt màu xanh da trời sâu thẳm thẳm và bí ẩn như biển, một mái tóc vàng được cắt tỉa gọn gàng không ngừng lấp lóa dưới ánh đèn tựa như một mặt trời thu nhỏ và một làn da trắng nổi bật trên nền bộ vest đen sang trọng khiến “Kẻ đáng thương” chẳng khác nào một diễn viên vừa bước ra từ phim trường Hollywood. Hic hic..

Nó trong phút chốc quên cả đau, quên cả kế hoạch với cả mưu sâu cứ đứng đó giương mắt ếch lên nhìn hắn và hắn thì cũng dờ ra, bối rối trước những ánh mắt thể hiện sự tò mò không giấu giếm của những khán giả xung quanh.

Một lúc sau dường như đã trấn tĩnh lại và với phong thái lịch thiệp của một người ngoại quốc “Kẻ đáng thương” nhìn chăm chú vào Nó rồi cất giọng ấm áp tỏ rõ sự quan tâm:

- Are you OK? – Vừa nói hắn vừa đưa tay về phía Nó.

- I... I'm OK! – Nó vội vã đưa tay gạt cái bàn tay với những ngón thon dài đang định chạm vào trán mình rồi thuận đà nhảy về phía sau tránh theo phản xạ làm cho đôi mắt tuyệt đẹp của “Kẻ đáng thương” kia thoáng ánh lên chút ngỡ ngàng vì bị từ chối một cách quá ư là phũ phàng.

- What's going on? Why does everyone look at me? Hắn tiếp tục vừa hỏi vừa chăm chú nhìn Nó.

- I... I Do .. Don't .. Nó đang định lấp bắp cái câu “Em không biết” nhưng lại nhớ ra mình chính là nguyên nhân to đùng đã khiến hắn trở thành “mục tiêu chú ý” nên đành bỏ rơi câu nói và kiên quyết nhìn mấy ngón chân đang miết xuống sàn nhà một cách khổ sở.

Hic hic hic... “ Cái tên “phía bên kia đầu dây” chết tiệt! Đáng ghét! Khó ưa! Cái tên oan gia đen đui” – Nó chỉ biết không ngừng lăm bằm rửa xả cái “kẻ đáng ghét” đã làm cho Nó lâm vào tình cảnh thương đau này. Hình như tất cả những gì dính dáng đến hắn (trừ anh ngoại quốc điển trai kia) đều muốn thử thách sự bình yên của Nó.

Cũng may là đường ăn ở của Nó không đến nỗi nào thế nên dù có sắp phải “chết đứng” hay gặp hiểm nguy ra sao thì vẫn sẽ có một bàn tay chìa ra giúp đỡ :))

Nó mừng còn hơn nhất được vàng khi bỗng từ đâu đó bên ngoài hành lang một giọng nam vang lên và cắt đứt cái bầu không khí im lặng đáng sợ đang bao trùm trong phòng:

- Jackson! Where are you? Jackson!

Sau cái âm thanh kia, Khán giả của Sân khấu “Phòng nhân sự” như sức tĩnh lập tức trở lại công việc đang làm dở nhưng Nó thừa biết là họ vẫn ngầm quan sát, theo dõi hai nhân vật chính là Nó và hắn.

- I'm here! – “Kẻ đáng thương” lập tức trả lời, mắt vẫn không rời khỏi Nó.

- Hurry up! Deputy director wants to meet you. – Giọng nói vẫn phát ra phía bên ngoài hành lang dường như không có ý định xuất hiện.

- OK! I'm ing!

“Kẻ đáng thương” quay người định bước đi nhưng rồi như sức nhớ điều gì bèn quay lại phía Nó vừa nói vừa nở một nụ cười thiên thần:

- Nice to meet you, girl! I'm looking forward to seeing you soon.

Hic... Hic... Trái tim Nó tự nhiên đập nhanh một cách vô cớ khiến Nó gần như ngạt thở. Nụ cười kia quả thật là đã vượt quá sức chịu đựng của Nó rồi.

- I... I hope so! Nó lại lấp bắp.. Thật ra Nó còn muốn nói nhiều hơn nữa cơ nhưng vì vốn tiếng Anh không nhiều nên Nó chỉ có thể nói những câu đơn giản thế.

Anh chàng ngoại quốc điển trai đã đi từ bao giờ mà Nó vẫn cứ đứng đó đờ ra như một con ngốc, mãi đến khi có tiếng nói vang lên sau lưng Nó mới giật mình trở về thực tại.

- UHM! Cô bé đến đây có việc gì thế?

-Á!(Hơi giật mình) À! Em được gọi đến phỏng vấn cho vị trí kế toán ạ!

- Vậy em ngồi xuống đây! Đưa hồ sơ cho chị!

- Dạ! Nó nhe ra một nụ cười nai tơ hết sức rồi nhanh chóng ngồi xuống. Nó ngầm quan sát người đối diện bất chợt trong đầu xẹt qua một ý nghĩ: “ Đúng là các cụ nói cấm có sai chủ nào thì tở nấy. Giọng nói mượt mà và cuốn hút đích thị là của một mỹ nhân :)”

Nó gần như không mấy ấn tượng về buổi phỏng vấn hôm đó mà thậm chí còn không rõ mình về nhà bằng cách nào nữa. Tất cả đọng lại trong tâm trí Nó là gương mặt điển trai, mái tóc vàng lấp lánh, đôi mắt biển sâu thăm thẳm và nụ cười của một thiên sứ.. Hic.. Hic.. Tim Nó đã đập rất nhanh...Có khi nào Nó đã ngã vào biển tình không? Từ xưa đến nay Nó chỉ giỏi bơi chìm thôi.. Rơi vào đó rồi... Chắc chắn là sẽ bị chết đuối...

Buổi tối hôm đó, trong lúc Nó vẫn đang tự kỷ với những suy nghĩ lộn xộn trong đầu thì điện thoại của Nó chợt vang lên.

Nó nhớ Heraclit - một triết gia vĩ đại của Hy Lạp cổ đại - đã từng nói thế này: “Không ai tắm hai lần trên cùng một dòng sông” .

Và vì vậy cho nên Nó nhắc điện thoại nhưng vẫn không quên xem tên người gọi tới :) một phần vì Nó không muốn là người đi ngược lại luận điểm bất hủ của một nhà triết học :) nhưng còn phần khác to hơn là không muốn bị người ta lòi mòi chuyện riêng tư như áo quần.. ra mà bêu xấu nữa.

- A lô! Gì thế mày? – Nhận ra dây số của con bạn thân Nó lập tức to giọng hỏi.

- Gì cái thùng phi di động! – Con bạn đang cất giọng mồm tùm tùm rồi hình như lại nhớ ra hoàn cảnh của Nó liền vội vã dịu lại – Tao đã bảo tối nào cũng phải gọi điện báo cáo tình hình cho Tao mà sao mày cứ để cổ tao ngày một dài ra thế?

- À! Tưởng chuyện gì! Cổ dài cho nó dai không đứt :) Mà tại sao tao phải báo cáo với mày nhỉ? Mẹ tao ở nhà vẫn mạnh khỏe và trẻ như năm mươi nhá – Nó biết con bạn rất lo cho Nó nên cảm động vô cùng nhưng mà vẫn không khỏi nhăn nhó.

- Sax. Mày đừng có đem gậy tầm vông quất vào mặt hồ đang yên ả nak. Khuya thế này rồi để bác ngủ cho ngon đi. Nói mau! Hôm nay xin việc thế nào?

- Thế nào là thế nào? Nó tiếp tục xì xốn.

- Đừng có mà thấy tao nhân nhượng mà lấn tới nhá . Mày thừa biết là một khi đã tức nước vỡ bờ thì chị Dậu cũng thuận đà mà lao vào ụp lộn đấy! (Trời ơi là Trời! Đất ơi là Đất! Nếu Ngô Tất Tố mà còn sống chắc cũng phải ngả mũ kính phục trình cảm thụ văn học của con bạn thân Nó mất thôi)- Có nói không? Không là Tao cúp máy nhá! – Con bạn bắt đầu nổi cáu.

- He he he. Bình tĩnh cô Nường! Mày mà cứ bốc hỏa thế là cháy phừng phừng nhan sắc đấy. Từ từ rồi cao su cũng sẽ như mà :)

- Con hâm! Khai mau! Lại gặp thằng nước ngoài nào đẹp giai hả? – Con bạn đột ngột đặt một câu hỏi chẳng liên quan.

Sax. Tim Nó đập mạnh một cái. Đúng là con chấy cắn đôi có khác chẳng có gì có thể qua mắt nổi nhau. Biết thế nhưng Nó vẫn bối rối hỏi lại:

- Sao mày biết? Đây! Tao bảo thật! Có khi mày nên mở hàng coi bói đi, đắt khách lắm đấy! Nhớ chừa cho tao làm chân nhang đèn rồi hai bọn mình cùng lừa thiên hạ hehehe.

4. Chương 4: Đợi Chờ Và Cạm Bẫy

- Chuyện! Tao mà lại! - Con bạn Nó dài giọng tỏ vẻ mãn nguyện lắm - Rõ khổ! Có cái đứa bạn cứ thấy trai ngoại là lại lên cơn hâm. Mấy hôm nay mày như cái người đang sống trong cõi âm thế mà bây giờ lại còn chơi trò bệnh nhân có vấn đề về thần kinh nên tưng tưng - Nó dám đưa đầu ra mà thề rằng bên kia đầu dây cái mặt con bạn chí cốt của Nó đang vênh lên còn cái mũi thì chắc phải to bằng quả cà chua mất.

- Ế! Ngừng điện thoại nhá! Tao phải gọi 911 đã. Nó giả vờ tỏ vẻ vô cùng nghiêm trọng.

- Sao thế? Có chuyện gì vậy? Con bạn bị Nó dọa cho cũng trở nên hốt hoảng – Mày đau ở đâu ah? Có cần tao tới đó không? Bị làm sao thế?

- À không! – Nó bắt giác mỉm cười và thấy con bạn sao mà dễ thương quá thế - Tao không sao! Tao định gọi điện cho 911 kêu họ qua chờ sẵn ngoài cửa phòng mày để phòng mày tự sướng quá độ rồi bị nổ mũi thì khổ lắm. Ha ha ha! Nói xong Nó phá lên cười.

- Con ranh! – Con bạn Nó sau phút ngỡ ngàng cũng bật cười – Mày cứ liệu hồn đấy! Mà thôi! Đừng đánh trống lảng nữa! Mau kể cho tao biết tình hình ngày hôm nay đi – Con bạn Nó vẫn nhất quyết theo đuổi mục tiêu không chịu buông tha cho Nó.

- À thì...

Và thế là Nó ngoan ngoãn thuật lại cho con bạn nghe về một ngày nhiều biến động của mình khiến cho con bé (căn cứ vào hơi thở khi thì dồn dập lúc lại đứng yên của đầu dây bên kia) Nó đoán bạn Nó lúc thì nghiêng rằng kèn kẹt, khi lại trợn mắt há mồm rồi cuối cùng thì vừa phán một câu vừa mỉm cười rất chi là bí ẩn:

- Tút lại là hôm nay mày định vô Địa Ngục để bắt Quỷ Sa Tăng ai ngờ lại vợ ngay được Thiên thần đứt cánh. He he he. Quả là trong họa có phúc mà.

- Là họa hay là phúc tới lúc tự khắc sẽ biết! Nhưng thật lòng tao rất muốn được làm việc ở đó – Nó nói một cách chân thành rồi thở một cái rõ dài - Haizz! Không biết bao giờ mới có kết quả nhỏ.

- Thế họ hẹn bao giờ?

- Ba hôm nữa. Chỗ nào cũng vậy! Bao nhiêu lần rồi... - Nó buồn chán nói - Lại hứa hẹn .. Lại đợi chờ... Chẳng phải hứa hẹn chỉ là tạm hoãn chưa thực hiện cái gì đó ở thì hiện tại nhưng sẽ hoàn thành nó vào 1 thời điểm khác trong tương lai sao? Thế thì vì đâu mà người ta có cái quyền “hứa” rồi tự ý lờ đi lời “hẹn” nhỏ?

- ... Im lặng! Không ai bảo ai mà ở cả hai bên đầu dây đều nghe thấy tiếng thở dài cả chục ki lô mét

- Thôi! Ngủ sớm đi. Đừng nghĩ vẩn vơ nữa. Chúc mày “gặp chàng trong mơ nhé” – Con bạn vội vã cắt đứt cái không gian đang dần trở nên u ám

- Ủ! Chúc bé ngủ ngon! Nhớ buổi đêm quay sang ôm người máu me be bét bên cạnh cho người ta đỡ lạnh nhé. Nó cố gắng giả vờ cười gượng gạo.

- Uhm. Bye!

-Bye!

Buông điện thoại xuống , Nó với tay tắt cái bóng đèn treo trên tường. Bóng tối bao trùm cả căn phòng nhỏ rồi chả mấy chốc phủ dài trên đôi mắt Nó.

Ai biết Ngày mai rồi sẽ ra sao?

Đạo này Nó hay nằm mơ về một đám cưới “Đẹp như mơ”. Nó thấy Nó khoác trên mình bộ váy cưới trắng tinh và khuôn mặt cực kỳ lừ lừ như diễn viên Hàn Quốc tức là mũi cao, mắt to tròn và gương mặt nhỏ xinh chứ không phải là cái mũi tẹt, mắt dài và cái miệng thì như cái đồng hồ báo thức vẫn hiện diện trong cái ảnh chứng minh nhân dân của Nó :(nhưng mà Nó lại biết chắc chắn cái cô dâu dài mặt búp bê kia chính là Nó (đã nói là mơ mà) và cô ấy – cũng tức là Nó – đang tay trong tay tiến vào lễ đường với một chàng trai có vẻ đẹp thiên thần :)

Chú rể mặc một bộ vest màu đen sang trọng, mái tóc ngắn màu vàng ánh lên rực rỡ, đôi bàn tay với những ngón thon dài không ngừng siết chặt tay Nó như một lời khẳng định sẽ chẳng bao giờ buông rơi... Nó hạnh phúc bước đi giữa những ánh mắt của mọi người xung quanh..

Bục làm lễ ngập tràn sắc trắng của hoa phong lan điểm xuyết thêm màu vàng của những ngọn lửa lấp lánh tỏa ra từ những cây nến trắng tạo nên một không gian tinh khôi như cổ tích. Và giữa cái không gian tuyệt đẹp ấy là vị cha sứ với gương mặt hiền từ của một vị thánh đang chờ đợi...

- Con có đồng ý lấy người này làm vợ và hứa sẽ luôn chung thủy, yêu thương, chăm sóc và bảo vệ cô ấy cho dù sung sướng hay nghèo hèn, thành công hay thất bại không?

Đôi mắt màu biển xanh sâu thẳm nhìn Nó trìu mến và lấp lánh yêu thương trong khi đôi môi hoàn mỹ cất lên ba từ làm tim Nó như tan chảy:

- Con đồng ý!

Loáng một cái, Nó đã thấy Nó - Vẫn trong trang phục cô dâu- ngồi vắt vẻo đằng sau trên một chiếc xe đạp và đang đi trên con đường trải đầy lá vàng rơi. Không gian xung quanh ngập tràn màu vàng cổ tích thậm chí đến cả cái bó hoa Nó cầm trên tay cũng là những đóa hoa mặt trời chói lọi.

Trong khi Nó đang choáng vì cái romantic của cảnh quan thì người mặc áo đen phía trước (Chính là cái chú rể thiên thần vừa nãy) quay lại nhìn Nó vừa cười rất tươi vừa nói:

- Anh xin hứa sẽ luôn bên cạnh em và yêu em cả đời!

Mái tóc sáng lấp lóa như mặt trời khiến Nó lại bị choáng tập hai nhưng lần này là Choáng trong hạnh phúc :)

Đang trong lúc lãng mạn như thế thì một bóng đen không biết từ đâu lao ra chặn phía đầu xe khiến cô dâu và chú rể suýt té nhào (may mà đang mơ và cả hai cứ như cascader chuyên nghiệp nên không sao). Nó đưa ánh mắt cảm phần nhìn về phía đối diện xem kẻ nào mà to gan lớn mật phá cái khung cảnh đẹp như trong mơ của Nó và kết quả thì chỉ nhìn thấy hai cái sừng màu đỏ cắm trên một hình thù giống con người nhưng đen thui lù lù không thể xác định rõ :)

- Đừng lấy con bé đó.. Nó lười mặc quần áo lắm! Nó không phải là một người vợ tốt! Nó chỉ hợp với rừng rú thôi!

Nói xong bóng đen đột ngột nhảy tới nắm tay và kéo Nó ra khỏi chú rể thiên thần. Ánh mắt biển xanh ngập tràn sự sững sờ và đau khổ không ngừng nhìn Nó dậm dậm cứ ngày càng xa dần, .. xa dần và mờ đi qua làn nước nhòe nhoẹt. Nó cố gắng đưa cánh tay ngăn cản hướng về người Nó yêu thương nhưng khoảng cách cứ thế lớn dần...Nó không ngừng vùng vẫy rồi hét lên tuyệt vọng...

Nó bừng tỉnh, đập vào mắt là ánh sáng lấp lờ của bóng đèn ngủ hình thỏ ngọc xinh xắn trên tường. Nó thở phào nhẹ nhõm tự nhủ: “Ác mộng! Chỉ là ác mộng thôi!” Hic hic..Tên đáng ghét đó đúng là kẻ thù truyền kiếp của Nó thật mà.. Dám chui cả vào giấc ngủ của Nó mà phá đám nữa... Kiểu này nếu có cơ hội Nó sẽ nhất định sẽ làm cho hắn sống không bằng chết mới hả dạ.

Nhưng hiển nhiên là việc mà Nó có thể làm bây giờ chỉ là ngồi yên và ngoan ngoãn đợi chờ.

Nếu ai đó nói “Đợi chờ là hạnh phúc” thì Nó thà làm tất cả mọi thứ để không có cái “hạnh phúc” đó còn hơn. Nó ghét cay ghét đắng việc mình ở thế bị động. Với Nó, khẩu hiệu “Thích là thích” vô cùng..vô cùng..chưa xác.

Ngày thứ nhất sau buổi phỏng vấn, Nó nhận được cuộc gọi đi phỏng vấn ở một công ty khác. Nó rất thích câu nói “Đừng bao giờ đặt tất cả số trứng bạn có vào cùng một chỗ” vì thế nên cho dù rất hi vọng sẽ được làm thành viên của cái Công ty có “kẻ đáng ghét” cũng như một người – bắt- đầu - muốn - gặp thì Nó vẫn sẵn sàng tìm kiếm những vận may khác để chắc chắn rằng sẽ không có cơ hội nào bị bỏ qua một cách đáng tiếc.

Nó đã rất chăm chỉ, rất cố gắng nhưng hình như số phận cứ thích trêu đùa Nó.

Nó suýt khóc vì ảm ức và tủi thân khi phải ngồi đợi chờ vật vờ giữa trưa Sài Gòn nắng cháy để rồi cuối cùng nhận ra tất cả chỉ để phục vụ cho những trò đùa tình duyên vớ vẩn.

Nó bắt đầu ghét và cảm phần những kẻ vô lương tâm muốn marketing cho Công ty bằng cách lừa gạt những người đang vô cùng cần một công việc thật sự như Nó.

Đó là còn chưa kể đến những vụ lừa đảo lấy Laptop, điện thoại, xe máy thậm chí là cả cái quý giá nhất của người con gái nữa. Đúng là một lũ không có trái tim! Chả nhẽ với chúng, Nó và những người cùng hoàn cảnh như Nó chưa đủ để nhận được một chút xíu thương cảm hay sao?

“Xin việc” hai từ tuy vô cùng đơn giản nhưng lại chứa đựng cả một hành trình dài. Giống như bạn đang đi trên một con đường rừng ngoằn ngoèo chưa có lối ra, sẽ luôn có những con thú nguy hiểm rình rập và vồ vập bất cứ lúc nào nếu chẳng may sơ ý. Đặc biệt là trong tình hình hiện tại, khi rừng đang bị tàn phá vô cùng nghiêm trọng thì số lượng những con thú ấy cũng càng ngày càng tăng và mức độ liều lĩnh cũng tỉ lệ thuận với mức độ háu đói.

Như bạn Nó,suýt chút nữa bị dẫn vào nhà nghỉ...

Như danh sách nạn nhân mất xe máy, điện thoại ngày càng dài trên các bài báo kêu gọi nhân dân cảnh giác...

Như Nó, với biết bao âm ức, tủi hờn khi lầm lũi quay về từ các công ty chẳng có nhu cầu nhưng vẫn đăng tuyển dụng và chỉ biết hậm hực, căm tức khi điện thoại không ngừng bị vấy bẩn bởi những lời gọi tình khiếm nhã...

Nó không phải đứa hay đổ lỗi cho hoàn cảnh nhưng hình như thời đại này đang làm cho con người dần mất đi một chữ “tình” thì phải?

Ví dụ cụ thể: Ngã tư gần nhà Nó dạo này bỗng xuất hiện một đứa trẻ tật nguyền ngồi ven đường, tay giơ một cái rổ đựng mấy bịch bông ngoáy tai trông rất thương... Đã nhiều lần Nó muốn dừng lại và giúp em nhưng Nó lại sợ...

Nó nhớ có lần đã nghe trên đài phát thanh về một làng toàn người già và trẻ em bị một lũ vô lương tâm lừa ra đường bắt làm ăn xin. Người đi đường cũng vì thương mà sẵn sàng chia sẻ những gì họ có nhưng lại không biết rằng mình đã vô tình tiếp tay cho tội ác.. Làm người tốt mà thiếu hiểu biết thì còn nguy hiểm hơn cả những kẻ âm mưu làm việc xấu và Nó hoàn toàn không muốn bị như thế. Vậy là .. Hết lần này đến lần khác, Nó tặc lưỡi đi qua cho dù lương tâm cứ không yên...

Đấy! Có phải đời đã làm Nó phải sống bạc không?

Ngày thứ hai, Nó rủ một con bạn đi uống bia và hát Karaoke cho quên sầu. Nó muốn say, muốn hết, muốn tất cả những u uất bắn ra hết để Nó được nhẹ lòng... Nhưng rốt cuộc Nó vẫn tỉnh, quá tỉnh để cảm nhận rõ từng nỗi đau và tuyệt vọng đang không ngừng gặm nhấm cái thân hình bé nhỏ của Nó...

Nó về nhà khi trời đã nhá nhem tối. Lò dò bước vào nhà, mở máy tính định online chém gió cho đỡ buồn thì phát hiện ra dây cáp của con chuột máy tính đã bị đứt đôi bởi một đường răng rất ngọt và thủ phạm không ai khác ngoài con chuột thật đen thui lù lù đang nhón nhợ dạo chơi trước mặt Nó kia. Nó tìm mọi cách để trừng trị và tống cổ cái vị khách không mời đó đi nhưng không được... Mọi người xung quanh dường như cứ muốn vui đập Nó, thậm chí cả cái con chuột chết tiệt kia cũng ngạo nghễ vênh vênh đôi mắt coi thường Nó... Bất lực! Nó khóc.. Khóc rất to.. Và rất nhiều...

Ngày thứ ba, Nó bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Sau một đêm khóc miệt mài đôi mắt của Nó trở nên nặng trĩu. Nó mơ màng bấm nút nghe và cất giọng ngái ngủ:

- A... Lô!

- Ms Nature dậy thôi! - Giọng đàn ông ồm ồm cất lên khiến Nó tỉnh cả ngủ vội vã bật dậy một cách vô thức - Gì chứ! Đã là Kẻ thù thì dù có chết Nó cũng nhận ra vì trong đầu sớm đã mặc định sẵn “chất âm u” trong giọng nói :)

- Mít...Mít gì cơ? - Nó vốn ngu tiếng anh mà.

- Ms Nature... Mít - Nậy - Trờ - Hấn đánh vằn từng tiếng (Trời ơi là trời! Đất ơi là Đất! có nhục mặt không cơ chứ) Em nghe rõ chưa?

- Dạ! em nghe rõ rồi ạ! Thì ra anh thèm ăn mít! - Nó nghe rõ tiếng đầu dây bên kia hình như bị sặc (Cho chết! đáng đời) Nó cố hoãn sự sung sướng đang dâng lên trong lòng nói tiếp - Nhưng mà đất thành phố hiểm lắm, nhà em không có chỗ trồng mít anh ạ! Anh chịu khó xách người ra chợ nhé.

Ha ha ha.. Nó khoái chí bịt ống nghe và nhe răng hết cỡ..

Trái ngược với vẻ hí hửng của Nó, đầu dây bên kia cất giọng buồn buồn:

- Lẽ ra là có chuyện quan trọng muốn nói với em.. Nhưng em đã nói thế rồi thì anh đành xách người đi chợ vậy..Haizz - Hấn cố ý thở một hơi rõ dài

- Á! - Nó sau phút tự sướng mới chợt nghĩ ra hôm nay là ngày nhận kết quả - Giờ phải làm sao đây? Hic hic... Đúng là cái mồm nó hại cái thân mà :(

- Ấy! Làm gì mà vội thế - Nó quay ngoắt 180 độ cất giọng năn nỉ - Cơm không ăn thì gạo còn đó.. Mít giờ chưa có thì lát nữa đi mua.. Đi đâu mà vội mà vàng... Ăn uống phải đàng hoàng ..mới xứng đàn ông (Hic... Nó rồi quá tuôn ra một tràng nhưng mà cũng hợp lý phết nhỉ - “Mình phục mình quá cơ” Nó không khỏi tự nhủ) Anh có chuyện gì muốn nói với em ak?

- À! Chả là anh biết em yêu thiên nhiên nên chắc chắn phải sống gần thiên nhiên lại sẵn Công ty có mấy người đang thèm ăn mít nên định nhờ em trèo cây hái giùm ấy mà.. Ai ngờ không có.. Thế thì anh đành đi mua vậy... Haizz

Sặc! Tên ác ôn nông thôn này định kéo dài đến bao giờ đây? Đúng là vỏ quýt dày có mũi dao nhọn mà – Nó đau đớn nhủ thầm.

- Dạ thôi cho em xin ak! – Nó ầm ỨC nuốt cục tức to như quả trứng gà trong họng tự nhủ “tất cả vì tương lai con em chúng ta” – Có gì để lát em trèo em hái cho ak (Nói câu này xong Nó chỉ muốn đâm đầu vào gối mà tự tử)- Anh có chuyện gì thì nói luôn và ngay đi ạ! Huhuhu Mặt Nó gần như méo xệch ôy.

“Phía bên kia đầu dây” thấy thái độ miễn cưỡng của Nó cũng thôi không trêu chọc nữa nhưng mà sự khoái chí vẫn lộ rõ qua ngữ khí của hắn:

- Uhm! Em có lòng cho thì anh cũng không nên từ chối (Ặc ặc.. Tổng.. Mít trắng trơn chưa?) Có hai việc anh muốn nói với em. Thứ nhất là... - Hắn cố ý kéo dài - lát nữa em nhớ “bảo vệ sức khỏe bà mẹ và trẻ em” trèo cây cẩn thận kẻo mít chưa rơi mà người đã rụng thì tội anh chắc nuốt không trôi .. (Rõ ràng có tiếng nén cười) Còn việc thứ hai là...

Giời ạ! Đồ đáng ghét! Bày đặt câu giờ nữa...

- Dạ em biết rồi! Mẹ em với em em ở nhà an toàn lắm. Anh khỏi lo! Anh mau nói việc thứ hai đi ak! – Nó nóng ruột thúc giục.

- À... Uhm... Ồ... (Hắn cố ý ậm ờ thêm một lúc nữa làm Nó chột có cái ước ao giá như được cầm con dao cửa vài nhát vào cái cổ họng ấy cho đỡ tức)

- Dạ! Em nghe ak!

- Việc thứ hai là... Em đã trúng tuyển và sẽ bắt đầu công việc vào thứ hai. Chúc mừng em! Lần này hắn bắn luôn một tràng không nghỉ.

“Trúng... Trúng tuyển” – Hai chữ xẹt qua như một mũi tên xé toạc tờ giấy u mê trong đầu Nó khiến cho đôi mắt Nó trở nên quá sáng và đôi môi chẳng biết từ lúc nào đã tự ý vẽ ra một nụ cười làm cho tổng quan gương mặt của Nó trở nên ngu ngơ một cách toàn diện nhưng mà... Bây giờ Nó có soi gương đâu nhỉ? :))

AAAAAAAAAAAAAAAA – Nó muốn hét lên thật to - Nó không tin vào tai mình nữa... Nó đã trúng tuyển... Nó đã có việc làm..Chấm dứt tháng ngày buồn tẻ...AAAAAAAA

Hàng ngàn niềm sung sướng đang trào dâng trong tim Nó làm Nó hạnh phúc vô cùng và cũng như lần trước, Nó lại bất chợt thấy đầu dây bên kia sao tự dưng cũng trở nên đáng yêu quá thể. Nó cất giọng mượt như tơ Trung Quốc thỏ thẻ:

- Dạ! Em sẽ cố gắng hết sức! Em cảm ơn anh ạ!

Không chờ đáp lại, Nó vội vã cúp máy và dường như quên hết những ân oán cá nhân, Nó chột nghĩ tới con bạn thân thể nào cũng hét lên hết cỡ khi biết tin này, nhớ đến Mẹ, đến em sẽ nhẹ lòng biết bao khi Nó đã thôi không còn lòng bông nữa..

Nó ấn những con số thân quen, đôi môi nở nụ cười thật tươi...

Số phận Nó phải chăng đã mỉm cười?

5. Chương 5: Lộ Diện

- AAAAAAAAAAAAA! Tiếng con bạn thân hét lên lanh lảnh qua ống nghe khiến cho Nó dù đã tiên liệu trước mà bỏ điện thoại cách xa cả thước vẫn không khỏi giật mình nhần nhó.

- Bình tĩnh! Thật sự bình tĩnh... Nó nhỏ giọng khuyên nhủ nhưng mà thật ra Nó còn muốn hét to hơn thể nữa kìa :) - Mà có muốn ngày mai vừa thò mặt ra ngoài cửa là bị ném đá toi bời không? Tao không muốn phải dành tháng lương đầu tiên để mua đường sữa, nhang đèn ày đâu nhá!

- Hê hê hê – Bên kia đầu dây con bạn bỗng cười rất chi là đều đặn – Mà có nghe câu “ Khi sung sướng thì đừng nên hoãn lại nếu không muốn bị phát đại ngay” chưa? Thế nên ak! Mà nhá! Phải lập tức phát tiết cái niềm vui ấy đi kéo ngày mai lại phải vào trại tâm thần thì khổ mẹ, khổ em, khổ thêm cả phần tao nữa!

- Thôi! Cho em xin! Chị cứ đường thẳng mà phang chứ đi đường vòng làm gì cho nó chóng mặt. – Nó giả bộ thở dài ra vẻ kiên quyết - Em nghe nhạc hiệu là đoán được chương trình rồi. Có yêu cầu gì thì nói nhanh còn kịp. Đúng là Giang sơn khó đổi bản tính khó dời, con bạn Nó dù có cố gắng thế nào cũng chẳng thể nhường Nó mãi :(

- Giỏi! Không hổ danh làm hảo bằng hữu của tao. Tình hình là hôm nay tao mới khám phá ra một quán kem ngon - bổ - rẻ nhá. Hay là...

- KEMMMMMMMMMMMMMM ! Nó hét lên một cách không tự chủ mà chẳng để con bạn nói hết câu bày tỏ “thâm ý”.

(Má ơi! Đúng là có bạn thân thì được rất nhiều cái lợi nhưng mà cũng chẳng thiếu gì sự nguy hiểm đi kèm bởi vì họ luôn biết cách chọc vào đúng điểm yếu để dễ dàng đạt được “mưu lợi cá nhân” mà vẫn khiến mình thực hiện một cách can tâm tình nguyện)

Hic... Hic.. Nó bây giờ là một minh chứng sống động nè! Cho dù rất đau khổ vì túi tiền bị giảm đi một cách đáng kể nhưng niềm vui khi được ăn kem vẫn làm ất Nó còn sáng hơn cả những vì sao trên trời cao á!

Tối hôm đó, Nó ngủ rất ngon lành và trong giấc mơ của Nó không còn con quỷ sừng đỏ phá rối nữa mà chỉ có một thiên thần với bàn tay rất ấm :)

“Sáng thức giấc thấy sao đẹp hơn hôm qua, khép đôi mi lại rồi lắng nghe trái tim đập tang tang tang.. Phút bối rối mới hay rằng em đang yêu..Sắc môi em hồng I’m falling in love...

Giọng hát đầy sắc khoái của Minh Hằng cất lên liên tục sau đúng 5 lần dứt quãng vì tắt máy. Rõ khổ! Nó đâu có ý định “vùi hoa dập liễu” chỉ tại quãng thời gian ăn chơi nhảy múa vừa qua khiến Nó đã hoàn toàn quên mất thói quen dậy trước sáu giờ :)

Sau một hồi vật vã tiếc thương, cuối cùng Nó cũng quyết định chia tay chiếc giường vô cùng quyến rũ của mình và chỉ 30 phút sau, Nó đã hòa vào dòng người ồn ào những nỗi lo cơm áo.

Sài Gòn nắng từ rất sớm. Hơi nóng của buổi ban ngày chưa gì đã át đi sự mát dịu của ban đêm và báo hiệu một ngày oi bức. Nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt – ngày đầu tiên hứng nắng trong chuỗi ngày mưa dầm dề của Nó – cho nên Nó thấy rất vui và nụ cười luôn thường trực sẵn trên môi, kể cả lúc phải đứng chờ tương đối lâu trên đoạn đường bị kẹt xe khiến ấy ông bác đứng kế bên Nó cứ trở mắt ra nhìn. He he he “No star where” (không sao đâu) nhở?

Tối Công ty, Nó kiên quyết bỏ qua đoạn hội thoại “hàng Việt Nam nhưng gia công cho Nước ngoài” của hai người coi xe mà tập trung vào sửa sang quần áo và tranh thủ vuốt lại mái tóc bị gió làm rối tung, sau đó kiêu hãnh tiến vào công ty - Nơi Nó mơ ước.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này Nó tiến thẳng tới cái bục ghi chữ “Reception” đỏ chói, khẽ thấy chị lễ tân đang tranh thủ ăn sáng bằng chiếc bánh mì chả rô là nhân gì Nó tự nhủ phải dạy cho bà này một bài học (Ai bảo lần trước chị ta dám coi thường Nó cho nên lần này Nó nhất quyết phải thò mặt vào lần nữa chọc cho bà ý một trận mới thỏa) Nghĩ là làm, canh đúng lúc chị lễ tân vừa cho cái bánh lên miệng và cắn một cái rõ to, Nó giả vờ “ngơ ngác nai tơ” đột kích bất thành linh như Bụt vẫn thường xuất hiện :)

- Chào chị! – Nó nở nụ cười thân thiện.

- Uhm... Uhm... Ch... ào... Ch...i...i - Chị lễ tân đang khoan khoái với thú vui ẩm thực tao nhã của mình bỗng vì sự xuất hiện của Nó mà không khỏi giật mình... Mặc ghen...(Cho đáng đời) – Nó cười nham hiểm quan sát đôi mắt chải mascara sành điệu không ngừng trợn lên và nhắm lại để phụ giúp chủ nhân tổng khứ cái đang chèn ngang cổ họng mình.

- Chị bị làm sao thế ak? – Nó giả vờ hốt hoảng – Có cần em gọi bác sỹ không?

- K..hồ..ng... C...á..m ... Ó...n! Chị lễ tân vội vã đáp lại một cách khổ sở.

- Có vẻ không ổn rồi! Để em kêu người tới giúp chị.- Nó lại giả bộ dáo dác ngó trước ngó sau như tìm kiếm ai đó.

- K..h..ô..ng ... Cờ...Cần ...đâu...đâu.. - Chị lễ tân trên trán đã lấm tẩm mồ hôi cố gắng vừa nói vừa nuốt tiếp miếng bánh đáng ghét khiến chị khó thở – E..Em.. Chị... Bị..bị... Ng...Nghẹn .. thôi ...ạ! Chị lễ tân lập tức đưa đôi tay xinh xắn lên khua vài vòng trong không khí và chẳng biết là vì xấu hổ hay do khó chịu khi bị nghẹn mà mắt đã bắt đầu long lanh.

- Để em giúp chị! Nói xong, Nó ngay lập tức chạy đi lấy một ly nước đưa cho chị uống rồi vừa nói vừa đâm thùm thụp lên lưng chị (một công đôi ba việc mà he he he) và như để giải thích cho cái hành động đang không ngừng diễn ra Nó sốt sắng nói -Mẹ em hay làm thế này khi em bị khó thở :)

Một lát sau, có vẻ như đã khá hơn khi miếng bánh đã chịu xuống dạ dày, chị lễ tân lại tươi cười nhìn Nó như chưa hề có chuyện gì xảy ra (Ờo! Diễn viên chuyên nghiệp có khi còn thua cả bà này chứ chẳng chơi đâu).

- Cảm ơn em nhé! Chị có thể giúp gì cho em nào? – Hình như là giọng nói có phần tình cảm hơn thì phải khiến Nó đột nhiên thấy mình sao mà trẻ con nông nổi quá.

- Dạ! – Nó hơi ngập ngừng có vẻ ăn năn – Em là nhân viên kế toán mới! Em chỉ muốn hỏi phòng Tài vụ ở đâu thôi ak!

Chị mỉm cười dịu hiền, khẽ đưa bàn tay ra trước mặt Nó rồi nói:

- Ồ! We e! Chúc mừng em đã trở thành thành viên công ty. Chị là Hân – Bích Hân - Lễ tân. Rất vui được làm quen với em.

Á! Trời ak! Lại còn vụ này nữa sao? Hic hic.. Chị làm tội nghiệt của em thêm nặng rồi chị ơi... Nó không khỏi than thầm trong bụng nhưng rồi cũng phải đưa tay ra:

- Em là Linh! Kế toán mới của phòng tài vụ. Có gì nhờ chị giúp em ak!

- Ok! Phòng tài vụ trên lầu 4. Lần trước em đến phỏng vấn chắc biết thang máy ở đâu rồi đúng không? Có lên nhé! Chúc em ngày đầu làm việc thuận lợi. - Chị lại mỉm cười, lần này Nó thấy chị thật hiền.

- Dạ! Em cảm ơn chị ak! Hẹn gặp chị sau nha! Have a nice day! Nó cũng nở một nụ cười.

Nó xưa nay vẫn vậy ân oán phân minh ái tình sòng phẳng :) và trước khi quay đi Nó còn kịp nghe loáng thoáng chị lễ tân khen Nó dễ thương. Hic hic hic.. Tội lỗi,.. tội lỗi quá..

Lầu bốn cũng được bố trí gần giống như lầu 3 (sau này Nó mới biết là hầu như lầu nào cũng được sắp xếp gần như giống nhau) nhưng vì ở nơi cao nhất nên quang cảnh phía bên ngoài trở nên đẹp hơn rất nhiều.

Phòng tài vụ của Nó có bảy người bao gồm một cô kế toán trưởng, một anh kế toán tổng hợp, còn lại là kế toán các phần hành lương, tiền , công nợ, Nó và một chị thủ quỹ nữa. Nói chung là môi trường làm việc thân thiện và cởi mở.

Cả buổi sáng sau màn chào hỏi và chiêu đãi mở màn (mất cả một buổi tối Nó và con bạn thân hì hụi đau khổ, xót xa khuôn vác từ siêu thị về đây ạ) Nó ngồi nghe cô kế toán trưởng khoảng tầm năm mươi tuổi chỉ bảo,hướng dẫn và làm quen với các đồng nghiệp khác được cái ai cũng nhiệt tình nên Nó dần dần cũng trở nên thân quen. Nó thấy rất vui và may mắn vì mình được là một thành viên ở đây.

Chớp mắt đã đến lúc nghỉ trưa, trong lúc Nó đang loay hoay với đồng hóa đơn của quý trước thì bị chị thủ quỹ kéo xuống căng tin để tranh thủ nạp thêm năng lượng.

Căng tin công ty ở tầng trệt, nơi có cả mấy chục cái bàn khiến Nó choáng ngợp trong lần đầu tới. Hiện tại là giờ nghỉ trưa nên khá đông người.Nó khẽ mỉm cười với ý nghĩ” Thì ra Công ty của mình cũng lớn ra phết”

Chị thủ quỹ tên là Thủy năm nay 32 tuổi, 1 chồng, 2 con nhưng vẫn còn “ngon” như mấy em mười tám (vì trẻ con bây giờ lớn quá nhanh, mới 15 tuổi đã biết trát cả cái mặt nạ phấn son dày cộp và già chất trên mặt rồi nên dễ gây ra những rối loạn khi nhận định tuổi đời)

Chị rất nhiệt tình hướng dẫn Nó từ cách chọn món ăn và cả những “quy tắc bất thành văn” mà Công ty nào cũng có. Lúc đầu thì Nó nghe rất là chăm chú nhưng đến khi chị quạt gió sang cả tình hình chiến sự ở Iran thì Nó quyết định bỏ ngoài tai và tự cho phép bản thân được “soi giai” đã mắt :)

Phải công nhận một điều là tất cả các nhân viên của Công ty (tất nhiên là trừ Nó) đều là các mỹ nam, mỹ nữ đáng chuẩn mặt thạch cao (tức là trắng trẻo xinh tươi) đúng chuẩn của một công ty giải trí chuyên nghiệp.

Nhưng thật lòng mà nói thì Nó chỉ muốn tìm một người có đôi mắt sâu xanh biếc và nụ cười có thể cướp mất trái tim của cả mười cô một lúc.

Tiếc thay! Người có lòng mà trời không giúp đành lỗi hẹn vậy thôi. Nó khẽ thở dài khi không tìm thấy người - cần - thấy và để che giấu nỗi thất vọng Nó quyết tâm dồn toàn bộ chú ý vào bữa trưa đang nóng hổi trên bàn.

Đang cầm cúi nhai miếng thịt gà to tướng Nó chợt giật mình khi sau lưng bất ngờ vang lên một giọng nói quen thuộc khiến cho trái tim Nó thót lên một cái và miếng thịt gà vô tình bị rơi xuống đĩa cơm (sau này, mỗi lần nhớ lại khoảnh khắc ấy vào những phút rảnh rỗi hiếm hoi Nó vẫn thường tự hỏi phải chăng đây chính là quả báo cho hành động trả thù chị lễ tân vừa nãy?)

- Hi! My girl! We meets again! I Know you can do it. Congratulations!

Vừa nói thiên thần của Nó vừa ngồi xuống phía đối diện và nở một nụ cười tỏa nắng. Bị tập kích bất ngờ, Nó chả kịp phản ứng gì, chỉ vội vã ngược đôi mắt tròn trĩnh về phía trước, bàn tay cầm đĩa cũng bị đứng hình giữa không trung.. Giời ạ! Khuôn mặt đồng hồ báo thức của Nó quả thật là vừa ma mị (xấu) vừa hài hước. Cũng may là Nó không phải một mình, liếc thấy tình hình có vẻ biến chuyển xấu cho cô em tội nghiệp, chị Thủy lập tức trở tài cứu nguy:

- Oh! Hi Jack! How are you? - Chị nở nụ cười thân thiện rồi bỗng dừng như chợt nhớ ra điều gì, chị quên mất cả phép lịch sự vội vã hỏi – DO YOU KNOW EACH OTHER?

- Uhm! – Thiên thần lại mỉm cười, Sax, đúng là con người ai cũng ham hố khai thác triệt để thể mạnh của mình thì phải (Chỉ tội cho tim Nó cứ nhảy hiphop không ngừng khiến Nó không khỏi đau lòng mà tự nhủ “quả này thì tổn thọ phải biết”) – We met each other twice. The first time was when she went to a job interview and this is the second time. Right? (Thiên thần quay sang Nó nháy mắt)

Ặc ặc... Nó có hiểu “anh ý” đang nói cái gì đâu nhưng mà chả nhẽ lại cắt đứt cái nụ cười chết người kia bằng cái câu “Sorry, I don’t understand” thể hiện rõ “đẳng cấp ngu ngoại ngữ” của mình hả? NEVER.. Dù sao đi chăng nữa Nó vẫn quyết tâm “phóng lao thì phải theo lao, đến khi lao gãy mới chịu ôm lao về”. Thế là cố mỉm cười, mặt tỉnh bơ lên tiếng:

- Uhm. Yes! Pleased to meet you! How are you? (Chuyển sang bài đánh trống lảng he he he)

- I’m Fine! Thanks. I’m Jackson. I’m Sales. (Một lúc sau Nó mới té ngựa ra thiên thần này là trưởng phòng kinh doanh á) And you?

- I’m Linh. I’m Accountant. Pleased to meet you. Where are you from?

- England.

- Oh! It is beautiful country. I’m looking forward to going there.

- Thanks. I also love Vietnamese so much.

- Oh!

..... (Trình độ tiếng anh của Nó chỉ đến đây là hết thế nên Nó quyết định giả vờ tập trung vào bữa ăn và để mặc cho chị thủy với thiên thần nói chuyện trên trời dưới bể) nhưng tất nhiên là Nó chả dại gì bỏ qua cơ hội ngắm nhìn chú - rể - đẹp – trai vẫn xuất hiện hàng chục lần trong giấc mơ của Nó.

Kết thúc buổi trưa trong tâm trạng tiếc nuối khi nhìn bóng dáng thiên thần khuất dạng sau lối đi vào thang máy, Nó ầm ục tự trách mình ngày xưa chả chịu học tiếng anh cho ra hồn để có thể tự tin mà hỏi xin số điện thoại. Hic hic

Tóm lại là ngày làm việc đầu tiên của Nó diễn ra rất là suôn sẻ, thuận lợi ngoại trừ hai hạt sạn to đùng. Một là chưa tìm được cách liên lạc với thiên thần có nụ cười chết người và một là chưa điều tra ra ai là kẻ thù truyền kiếp của Nó (Cái này thì Nó có dò hỏi chị Thủy mấy lần nhưng mà kết quả vẫn rất là lơ tơ con gà mơ)

Một tuần trôi qua nhanh tựa tên bay, chớp mắt đã sắp được nghỉ ngơi. Nó đã dần quen thuộc với môi trường mới và những con người mới. Thỉnh thoảng, Nó vẫn nhận được nụ cười hào phóng của Jackson nhưng khổ nỗi thiên thần nhìn Nó thân thiện bao nhiêu lần thì cũng là từng ấy lần Nó bỏ chạy như tù nhân trốn trại :(Haizzz! Bị đất thay!

Đang ngồi thẩn thờ nghĩ ngợi lời nói của con bạn hôm qua về việc ký hợp đồng thử việc mà đáng lý ra khi mới đi làm buổi đầu tiên Nó đã phải được ký cọc rồi mới đứng thì cô kế toán trưởng đi qua nói với Nó một câu khiến con bé mở cờ trong bụng:

- Giám đốc đi công tác về rồi! Cháu mau sang phòng giám đốc ký hợp đồng nhé! Phòng giám đốc là phòng thứ ba bên tay phải. Đi luôn đi!

- Dạ! Cháu cảm ơn cô ạ! – Nó sung sướng đứng dậy và lao ra phía cửa.

Đứng trước cánh cửa màu nâu sáng có chữ “Tổng giám đốc” lấp lóa, Nó vô thức đưa bàn tay vuốt lại mớ tóc rối, chỉnh sửa chân dung rồi ngập ngừng gõ nhẹ.

“Cộc, cộc cộc” Ba tiếng vang lên khuấy động không gian yên tĩnh.

Bên trong phòng, một giọng ấm áp vang lên nhưng lại là vũ khí sát thương Nó cực mạnh:

- Mời vào!

Chúa ơi! Phật ơi!.. Nó tự nhủ thầm... Cái gì thế này? .. Chất giọng âm u này Nó có chết cũng không thể quen... Trời ơi! Có phải ông đang đùa con không? Tại sao ... Tại sao lại thế này?

Nó không thể tin vào tai mình nữa.. “Phía bên kia đầu dây” - Kẻ thù truyền kiếp của Nó - lại là Tổng giám đốc công ty Nó ... TỔNG GIÁM ĐỐC đấy :(

6. Chương 6: Chạm Mặt

Nó nhớ mang máng Phật có dạy thế này: “Tất cả những người mà ta đã chạm mặt trong cuộc đời dẫu bề này dẫu rằng chỉ là một giây thoáng qua cũng đều có nguyên do và được cân đo bằng mối duyên từ kiếp trước”. Thế nên Oan gia gặp nhau cũng chỉ là để thanh toán từng phần những món đã trót nợ nần nhau từ cái thừa ngày xưa ngày xưa xa lắc.

Nhưng cho dù là đã hơi hơi thấm nhuần Phật pháp thì Nó cũng không thể chấp nhận được rằng cái mối thù mà Nó đang nuôi nấng từng ngày kia sẽ có nguy cơ bị phá sản khi mà kẻ thù đáng ghét đó lại chính là “ông chú” quyền cao chức trọng đang sống động phía sau cánh cửa kia. Ấm ức thay! Ấm ức thay!

Hơ! Nhưng mà có ai cấm Nó âm thầm ra tay trong bóng tối đâu nhỡ ?:(

Nghĩ đến phương án trấn an bản thân, Nó mỉm cười hài lòng vì cuối cùng cũng tìm ra giải pháp và Nó càng có thêm quyết tâm sẽ hoạt động trong lặng câm để bắt ngờ oánh cho “Hắn” chết không kịp ngáp:)

Xác định xong hướng đi cho tương lai, Nó khoan khoái mở cánh cửa bước vào “đấu trường không tiếng súng” :)

Phòng Tổng giám đốc quả thật là rất rộng rãi, đầy đủ tiện nghi và được bố trí theo phong cách Á, Âu kết hợp vô cùng thông minh, tinh tế. Một dãy cửa kính được sắp xếp để chia căn phòng thành hai phần không bằng nhau, một là phòng của cái “tên đáng ghét” và một phòng nhỏ hơn, nằm ở phía bên ngoài, nơi gần cánh cửa ra vào dùng để đặt một cái bàn làm việc của thư ký.

Nhưng hiện tại thì trong căn phòng rộng lớn này chỉ có Hắn và Nó (Đúng là ông trời vốn ghét người hồng nhan mà) Nó khẽ than thầm rồi lặng lẽ cúi gầm mặt đi tới.

- Anh cho gọi em ăk? – Nó buồn bã đến mức chẳng thèm ngẩng mặt lên nữa.

- Em là ai? Ai gọi em? - Chết giọng ồm ồm cất lên mà không hiểu sao Nó cứ hình dung ra trước mắt mình là một con rắn hổ mang đang lắc lư theo điệu nhạc :(

- Dạ? Nó hơi bất ngờ, vô thức ngẩng mặt lên nhìn về phía trước và....

Choáng!

Sốc toàn tập!

Nó muốn cắn lưỡi hoặc đập đầu vào cái bàn phía trước kia để tự kết liễu bản thân quá đi thôi... Hic hic hic.

Ai nói Ông trời rất công bằng, lấy của người ta cái này thì sẽ trả lại cho người ta cái khác? Trăm lần sai! Ngàn lần sai! SAI TOÉT HẾT!

Bạn hỏi tại sao ăk?

Bởi vì có những người như cái kẻ đang hiện diện trước mặt Nó kia - những người thông minh có sẵn, ngoại ngữ có thừa, tuyệt đối sẽ không thua nếu tham gia các cuộc thi về nhan sắc và hiển nhiên là tiền bạc cũng luôn nắm chắc trong tay vậy thì thử hỏi Ngọc hoàng đã lấy của họ những gì mà lại trả lợi nhuận hậu hĩnh thế?

Trong khi Nó, Vâng! Chính bản thân Nó đây, sinh ra và lớn lên trong một gia đình công chức nghèo, ngoại ngữ tự thấy là dốt như heo, nhan sắc nếu đánh giá theo chiều hướng khả quan thì có thể tạm xếp vào hàng ngũ trung bình yếu chỉ được mỗi cái là bé hạt tiêu nên cũng nhiều thủ đoạn :) Đấy! Ông trời đã lấy đi của Nó nhiều như thế mà Nó có thấy được nhận lại cái gì đâu?

Đau lòng ngâm ngùi đúc kết một câu: “Chả bao giờ tìm thấy sự công bằng trong cuộc sống!”

Hic Hic... Nó cũng đã biết và cũng đã sớm chấp nhận rằng đây là công ty giải trí nên tập hợp toàn trai xinh gái đẹp là điều hiển nhiên nhưng mà... Đến cả sếp cũng quá mức xinh giai thế này thì.... Thật tình là... Khiến người ta dễ sinh tự kỷ quá :(

Hắn ngồi đó, trong bộ vest đen lịch lãm, đôi lông mày hơi nhíu lại ra vẻ dăm chiêu làm cho đôi mắt màu nâu sóng sánh như mật ong vốn sẫm màu lại càng trở nên đậm tối. Sống mũi thẳng rất cao tạo hình cho khuôn mặt thon dài thêm phần thanh tú khiến cho người đối diện dù có nhìn bao nhiêu lần đi chăng nữa vẫn không khỏi choáng ngợp. Và từ đôi môi dày gợi cảm lấp ló sau những làn tóc suông đang rủ xuống bất chợt phát ra một giọng nói âm u (thật ra thì vô cùng ồm ồm nhưng mà đó là đối với người khác còn với Nó thì vì là đã kẻ thù nên chắc chắn phải âm u để có thể dễ dàng liệt kê vào danh sách đen cần phải xử lý) :

- Tôi hỏi em là ai? Và đến có việc gì?

Hơ! Thế ra hắn không nhớ Nó ăk? Cũng phải thôi! Con Người – vì – sợ – lương – tâm – bị – xát – muối – nên – có – bao – giờ – chịu – nhớ – đến – tội – lỗi – mình – đã – gây – ra đâu chỉ có những người đã bị oánh đập đầu mới cay đắng ôm sầu với hận :(

“Nhưng mà như thế thì càng tốt” – Nó sung sướng nghĩ – Có lẽ nhờ vậy mà cái âm mưu của Nó có tỉ lệ thành công rất là cao. He he he.

- A! – Nó nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lợi vốn có – Em xin lỗi! Em là Kế toán mới của công ty! Tuần rồi em đã được gọi đi làm nhưng vì anh đi công tác nên chưa ký được hợp đồng ăk. Vừa nãy cô kế toán trưởng bảo em qua gặp anh .. Nên em tưởng...

- À! Mời em ngồi - Hắn chỉ vào chiếc ghế trống đối diện mình – Chúng ta sẽ trao đổi thêm trước khi ký hợp đồng được chứ?

- Dạ! Em cảm ơn anh! Nó vừa nói vừa ngồi xuống.

- Em tự giới thiệu về mình đi! Hắn khẽ ngả người về phía sau, đôi bàn tay đưa lên trước ngực khẽ lồng vào nhau và đôi mắt thì nhìn sâu về phía Nó chờ đợi.

- Dạ! Em là Linh! Sinh năm 1986, tốt nghiệp trường đại học kinh tế khoa kế toán, em rất vui khi được công ty chấp nhận tuyển dụng và cũng đã đi làm ở đây được một tuần rồi. Em xin hứa sẽ cố gắng hết mình để công ty ngày càng phát triển ạ.

- Ô! Anh lại tưởng em sẽ nói: Em là Linh, em yêu hòa bình, em ghét chiến tranh và em mong ước mọi người xung quanh luôn luôn hạnh phúc chứ? – Hấn nheo mắt hỏi lại, Khuôn mặt lạnh băng không biểu lộ cảm xúc.

- Dạ? Nó đơ ra một lúc tự hỏi “Cái quái gì thế này?” Rồi bất giác bật lên một câu trả lời mà mãi cho đến sau này Nó cũng không khỏi phục mình sát đất:

- Anh ơi! Em là người. Em không thể tham gia các cuộc thi của Mít ăk :)

Người đàn ông đang ngồi phía trước Nó kia dường như bị sốc (chính Nó cũng sốc trước câu trả lời của mình cơ mà) Đôi môi gợn cảm dường như đang cố kìm chế một tiếng cười lớn còn Đôi mắt màu mật ong sáng lấp lánh của hấn dường như đang chiếu những tia nhìn lộ rõ vẻ thích thú về phía Nó và rồi bất chợt từ đôi môi ấy phát ra một câu hỏi chẳng liên quan:

- Mẹ em và em em vẫn khỏe chứ?

- Dạ? Nó lại một lần nữa đứng hình.

Sặc.. Đúng là kẻ thù mà, từ khi chạm mặt hấn cho đến giờ dây thần kinh phản xạ của Nó đã phải trải qua quá nhiều lần bị đơ vì thông tin quá tải :(- Dạ.. Khỏe! Cảm ơn anh! – Nó trả lời nhưng cũng hỏi lại một câu rất nhanh - Có chuyện gì không ăk?

- À không! Anh chỉ hỏi thế để có thể an tâm mà nhận quà của em. – Khóe miệng hấn hình như hơi kéo ra một chút.

- Quà của em? Anh nói gì... Em... Em không hiểu. (hic hic hic... Đối phó với người thế này thì thật tình là hại não quá)

Khuôn mặt đẹp trai đóng băng rất nhanh và buông ra một câu khiến Nó suýt chút té nhào ra khỏi ghế:

- Em hứa sẽ mang mít tới cho anh mà. Vậy mít của anh đâu?

Ặc ặc ặc... Bây giờ thì Nó đã hiểu rồi... Thế mà Nó cứ ngỡ là hấn đã quên có ai ngờ hấn còn nhớ tận chân tơ kẽ tóc... Người nguy hiểm thế này... Liệu Nó có thắng nổi hay không trời?? Hu huhu

- Dạ. .. Cái đó để sau đi. Tại hôm nay gặp anh đột ngột quá nên không mang theo ăk. Nó trả lời với cái mặt ỉu xiu như bánh đa ngâm nước.

Chắc tại thấy Nó bị đút quá nên hấn cũng thôi không chọc ghẹo nữa. Sau một hồi lục đồng giấy tờ trên bàn, hấn đẩy về phía Nó cây bút kèm theo tờ giấy chỉ chút chữ.

- Ok! Vậy giờ em đọc hợp đồng đi. Thấy được thì chúng ta sẽ ký kết.

- Dạ. Nó khẽ đáp rồi cắm mặt vào tờ giấy.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, không ai nói với ai câu gì chỉ có tiếng kim đồng hồ tíc.. tíc... tíc... tíc.

- Em thấy sao? Hấn hỏi khi nhận thấy Nó đã đọc xong.

- Dạ. Rất được ăk

- Vậy chúng ta sẽ ký hợp đồng nhé?

- Dạ.

Lại một khoảng yên tĩnh...

Nhìn bản hợp đồng với hai chữ ký còn chưa ráo mực, Nó cảm thấy rất hạnh phúc và bất giác mỉm cười nhưng khi vừa ngẩng lên, bắt gặp kẻ đối diện thì niềm vui vừa mới lóe lên dường như đã bị dập tắt.

Hic hic hic...Nó biết Con đường trả thù của Nó chắc chắn sẽ chông gai lắm đây. Nhưng mà... Tính Nó vốn bướng bỉnh và ham hố thắng thua.. Cho nên.. Thử thách này... Nó nhất định phải tham gia cho bằng được :) Và bắt đầu là:

- Cảm ơn anh ! Mít tơ Pi – Nó mỉm cười.

- Mr P? Ý em là gì? – Hấn hỏi lại, giọng nói lộ rõ vẻ bất ngờ.

- Ô thế anh là con trai mà không gọi mít – tơ (Mr) thì gọi là mít – sít (Miss) ak? Nó giả vờ ngây ngô hỏi.

- Nghe cũng có lý - Hấn hơi nghiêng đầu -Thế còn Pi?

- À! Tại em xem trên phim Mỹ, thấy mọi người hay gọi xếp của mình là Bót (Boss – thủ trưởng) mà anh là ông chủ của em nên em gọi vậy ak.

- Được rồi! Cứ cho là thế đi. Nhưng em phải gọi là Mr Bi chứ. Sao lại nói là Mr Pi?

- Anh thông cảm! Trình độ ngoại ngữ của em hơi kém. Mít tơ Pi ak (Thật ra thì Nó hoàn toàn có thể phát âm chính xác... Nhưng mà .. quan trọng là ... từ Pig (Con lợn) trong tiếng anh thì phải đọc là Pi ^=^) He he he – Nó sung sướng âm ỉ.

- Ok! Muốn gọi thế nào tùy em. Ms En Ạk.

- Mít En? – Nó đang toe toét cười bỗng đột nhiên ngừng lại cảnh giác cao độ - Tại sao là mít en ak?

- Thì em là con gái lại tên là Linh thì gọi Ms N là đúng rồi. Hấn đáp lại một cách tỉnh bơ.

Dù cho trình độ ngoại ngữ của Nó thuộc “đẳng cấp ngu” cỡ nào đi chăng nữa cũng vẫn biết được rằng chữ L trong tiếng anh phải phát âm thành El chứ không phải là en.

- Thế thì phải là El chứ? Sao lại là En?

- Vì anh là Boss của em nên phát âm sai cũng phải hơn em chứ. Ms En – Khóe môi hấn khẽ kéo ra trong khi đôi mắt nâu nhìn Nó đầy vẻ nham hiểm.

Ặc ặc ặc... Nó biết thừa ý nghĩa của từ En kia (chắc chắn là Nature chứ còn gì nữa... Hic hic hic... Thật tình là lần đầu tiên trong đời Nó bỗng thấy ghét cái tên của mình quá đi mất.)

Đúng là Các cụ nói cấm có sai bao giờ: “Cao nhân ắt có cao nhân trị” Hic hic hic...

- Dạ! Anh là mít tơ pi anh nói gì chẳng đúng - Nó cố vớt vát – Em xin phép về phòng làm việc tiếp ạ!

- Ok. Chào em. Ms N.

Trời ơi là trời! Đất ơi là đất... Nó cúi mặt bước đi với bao nhiêu ảm ức chất chứa trong lòng. Kiếp trước Nó đã làm gì sai mà phải chịu quả báo thế này? Khẽ nắm chặt bàn tay Nó không ngừng tự nhủ: “TẤT CẢ CHỈ MỚI BẮT ĐẦU THÔI. HÃY ĐỢI ĐÃY”

7. Chương 7: Nước Mắt Ủy Khuất

Hôm nay là ngày nghỉ đầu tiên trong “sự nghiệp kiếm cơm truyền kỳ” của Nó cho nên, Nó tự cho phép mình có quyền ngủ nướng. Nhưng có lẽ là do Ngọc Hoàng nhận thấy gần nửa cuộc đời từ trước tới nay của Nó có vẻ như hơi bình yên quá hay sao mà dạo gần đây cứ không ngừng ném những viên đá từ bé đến to để khuấy đảo không thôi dây thần kinh của Nó :(

8h30 phút, Nó bị đánh thức bởi tiếng cãi lộn rất chi là ồn ào của hai mẹ con bên nhà hàng xóm:

- Mẹ nói thì phải nghe chứ. Trẻ con biết cái gì mà nói. Ở đâu có cái thói cãi người lớn xoe xoe thế hả? - Tiếng bà mẹ gào lên thể hiện rõ sự uy quyền.

- Con có cãi đâu. Con chỉ nói những điều con cho là đúng thôi chứ .Tại sao mẹ cứ bắt con phải làm theo ý mẹ thế? Suy nghĩ của con khác mẹ mà - Tiếng đứa con kiên nhẫn phân trần.

- Im ngay! Lại còn cẳng cổ ra cãi hả? Từ nay đừng hòng mà bước ra khỏi nhà nhá. ĐI VÀO PHÒNG NGAY
- Vẫn là giọng giận dữ của bà mẹ.

- VÀO THÌ VÀO - Đưa con hét lên ầm Ức và sau đó có tiếng bước chân đi lại rồi tiếng cánh cửa bị đập mạnh tạo nên một tiếng “rầm” rất chi là ầm ĩ.

Không gian lại chìm trong yên lặng. Nó cũng chẳng thể nào ngủ được nữa nên chỉ còn cách là nằm yên trên giường và mắt thì trừng trừng ngó lên lườm cái trần nhà quen thuộc. Trong đầu Nó không ngừng mường tượng ra khung cảnh tạo nên những âm thanh vừa nãy.. Cảnh tượng ấy sao mà thân quen quá đối khiến Nó bất giác mỉm cười khi nhận ra hình ảnh của chính mình... Rồi cũng bất chợt chạnh lòng nhớ về Mẹ.

Nó nhớ ngày xưa, Nó cũng thường hay cãi Mẹ (thật ra thì đến bây giờ vẫn còn cãi) và cũng vì thế mà đã bị tổn thương nhiều. Nó thường lạnh băng chẳng rơi một giọt nước mắt nào khi bị ăn đòn nhưng lại rất hung hăng khi bị ném những lời không hay vào mặt và những lúc đó, Nó thường cay cú như một con thú bị thương sẵn sàng coi thường tất cả (nhưng vẫn là trong mức đạo đức cho phép nhé). Những khi như thế, dường như, chẳng gì có thể ngăn nổi Nó đứng ra xù lông để tự bảo vệ mình.

Có thể các bạn sẽ cho rằng Nó hỗn khi cãi lại người lớn..

Nhưng..

Nó rất ghét câu “Thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi” với Nó đó chỉ là những lời ngụy biện. Nếu thật lòng yêu thương một ai đó thì người ta sẽ nâng niu, trân trọng và tìm mọi cách giúp cho người đó hạnh phúc. Tất nhiên là vẫn có thể sử dụng roi vọt trong những trường hợp cần thiết nhưng đó không phải là nguyên do để căn cứ vào đấy mà tự ỉnh cái quyền dõng dạc hết sức bình sinh ra rồi phồng mang trợn má lên xỉ nhục hoặc dùng vũ lực như đối với kẻ thù vì điều đó... Có khác nào... Hành vi tội ác?

Ấy thế mà nạn nhân chỉ có thể cúi đầu âm thầm cam chịu chỉ vì mình nhỏ tuổi hơn sao? Cái lý do này.. Nó không thể nào chấp nhận được.

Đã đành rằng, Nó biết “ Kính trên nhường dưới”, “Ăn quả nhớ kẻ trồng cây” là truyền thống tốt đẹp của người Việt Nam nhưng điều đó KHÔNG CÓ NGHĨA LÀ NGƯỜI TRỒNG CÂY TỰ CHO MÌNH CÁI QUYỀN ĐƯỢC PHUN THUỐC TRỪ SÂU QUÁ TAY TRONG QUÁ TRÌNH CHĂM BÓN.

Các Star hàng ngày có hàng chục xì căng đan và tin đồn liên tiếp. Có người chọn cách lặng yên, tắt điện thoại để khỏi bị làm phiền hoặc cải chính loạn lên trên báo (có thể đó là một chiêu quảng cáo ột Album hay một dự án nào đó sắp hoàn thành và cần câu view gấp) Nhưng cho dù thế nào, đó là đối với họ - những người nổi tiếng – còn Nó chỉ là một con người bé nhỏ theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng thế nên không thể hào phóng mà bỏ qua như vậy được.

Ai cũng hiểu rằng kinh nghiệm sống cần được tích lũy qua rất nhiều năm và tất nhiên đó là lợi thế của những người đi trước nhưng Kiến thức vốn rất là rộng lớn cũng như xã hội vẫn thay đổi từng ngày.. Đôi khi ý kiến của người lớn chưa chắc đã là hay và suy nghĩ của lớp trẻ chắc gì đã là không tốt?

Thật không công bằng khi mỗi lần lớp trẻ đưa ra ý kiến là y như rằng bị lớp người lớn tuổi hơn chụp cho cái mũ “cãi bướng” trên đầu. Hơ! Tại sao chỉ vì sinh sau mà lại bị mất đi quyền tự do phát biểu?

Cho đến giờ.. Thật lòng Nó vẫn không hiểu người lớn sẽ nghĩ như thế nào khi xem chương trình “Trẻ em luôn đúng”?

Nhắc máy gọi điện về cho Mẹ, Nó suýt khóc. Đã không biết bao nhiêu lần Nó muốn nói câu : “Con yêu Mẹ lắm” nhưng rốt cuộc thì lại chẳng thể nói lên lời. Có lẽ là do càng lớn thêm con người càng lão hóa dần dần thần kinh tình cảm?

Sau một hồi thăm hỏi bâng quơ, Nó gác máy với tâm trạng ngổn ngang, lẩn lộn...

Uhm, nói thế nào nhỉ?

Mẹ Nó là một công nhân đã nghỉ hưu, cả cuộc đời buộc phải làm quen với thức khuya dậy sớm, vừa chăm sóc người chồng thường xuyên đau ốm lại vừa phải lo toan cho hai đứa con được ăn học đủ đầy. Áp lực quá lớn đè lên đôi vai gầy thế nên cả tuổi thơ của Nó thật ra cũng có rất nhiều khoảng tối...

Nó không trách tội hay biện minh, có những khi Nó chọn cách lặng thinh dù trong lòng đang không ngừng gào thét.

Thật lòng mà nói thì Nó với mẹ có yêu, có ghét, có oán hờn, có biết ơn... có cả trăm ngàn những cảm xúc chồn vờn lúc mưa lúc nắng..

Nhưng dù cho Nó đối với mẹ thế nào, Nó vẫn nhận ra rằng Mẹ rất thương yêu Nó, có thể là ít hơn nhóc em một tẹo nhưng .. Vẫn là yêu :)

Và Nó cũng biết Mẹ sẽ chẳng bao giờ để cho Nó cứ thế bước đi liều xiêu rồi đánh liều với cuộc đời của chính Nó. Thế nên, khi ra đi Nó thấy rất yên tâm vì biết rằng Mẹ vẫn luôn luôn đứng đó, lặng lẽ dõi theo từng bước Nó đi và kiên nhẫn cổ thủ với cái vai trò là hậu phương vững chắc phía sau lưng Nó. Nó nhận ra câu: “Dù có đi đâu đâu vẫn luôn nằm trong vòng tay của Mẹ” vô cùng đúng nghĩa.

Nó cũng chẳng nhớ đã làm những gì vào trưa và chiều hôm đó nữa chỉ đến khi đối diện với tô mì đang lẻ loi bốc khói nghi ngút trên bàn Nó mới giật mình nhận ra hình như trên môi mình có vị mặn chát. Nó thấy buồn, thấy nhớ nhà và tủi thân quá thế.

Rất nhanh, Nó quyết định lấy chìa khóa xe và lao ra khỏi nhà khi trời đang nhập nhoạng những sắc màu sáng tối.

Công viên Gia Định, 5h chiều,

Nếu ai đó nói rằng rất khó để nhìn thấy những giọt nước mắt của những người thuộc cung Nhân Mã thì vào ngày hôm nay, có hơn chục con người đã được chứng kiến giây phút yếu lòng của một con ngựa hoang là Nó.

Không ồn ào, không thống thiết, chỉ có những giọt nước mắt miết lặn dài...

Nó chợt thấy mình cần lắm một bờ vai hoặc một bàn tay giữ lại.

Nó cứ ngồi đó, thờ thẩn nhìn dòng người vãng qua lại đang ngày một đông dần, lặng lẽ tự hỏi “Đâu mới là chỗ ỉn?”

Ngày xưa, Nó rất thích được đi xa, Nó chán ghét cái cuộc sống quá thanh bình yên ả... Nó muốn được khám phá, được trải nghiệm và lưu giữ những kỷ niệm ở rất nhiều nơi.. Thế mà giờ đây – Khi tâm trạng rối bời – Nó thèm lấm được ăn một bữa cơm mẹ nấu :(

Những đứa con xa nhà đi lập nghiệp như Nó phải trải qua rất rất nhiều khó khăn.. Từ những bờ ngõ ban đầu đến những nỗi đau cũng chỉ biết tự mình gánh chịu... Bơ vơ, trống trải, khắc khoải, tủi hờn và phải cố gắng nhiều nhiều nhiều hơn những người dân bản địa.

Miên man với những ý nghĩ, mắt Nó chợt sáng lên khi nhìn thấy một tiệm bán kem nhỏ trong góc công viên, dưới những tán cây to rộng.

Nó thích ăn kem kỳ lạ. Cũng chẳng hiểu tại sao, Nó chỉ biết kem với Nó cũng giống như ma lực của Hêrôin và thuốc phiện trong mắt kẻ nghiện. Tức là, cho dù Nó có ưu phiền đến thế nào đi chăng nữa thì chỉ cần một que kem cũng có thể xóa đi rất nhanh (Tất nhiên là số lượng càng nhiều thì tác dụng càng mạnh ^_^)

Cũng như hiện tại, tâm trạng của Nó đã khá hơn rất là nhiều :)

Cầm que kem trên tay, Nó sung sướng đưa lên môi và ... Thở :) Không phải là nó thích chơi nổi đầu nhé, chỉ là một thói quen vô thức mà Nó cũng chẳng nhớ bắt đầu có từ khi nào :)

Nó vừa ăn vừa quan sát xung quanh. Phải nói là Sài Gòn rất rộng nên những công viên ở đây cũng rất “tâm cơ”. Công viên Gia Định trải dài hai bên đường Hoàng Minh Giám với rất nhiều cây xanh và ghế đá. Nó thích nhất là vào thời gian này, khi những đám lá trên cây bắt đầu ngả sang màu vàng và rơi xuống như mưa mỗi khi gió vui đùa ghé đến. Quả thật là... Rất đẹp. Ai nói Sài Gòn không có mùa thu?

Bất chợt điện thoại reo. Nó nhìn vào màn hình. Là số điện thoại thân quen – Em Nó.

Em Nó, giới tính nữ, là sinh viên trường Đại học xây dựng Hà Nội, may mắn thuộc cung Thiên Bình nên có duyên với chữ tình hơn Nó. Nhóc được đánh giá là khá xinh (khác hẳn chị mình) và cũng là một người cá tính (chả thể mà Mẹ Nó luôn luôn tiếp thu ý kiến của Nhóc và bỏ qua suy nghĩ của Nó một cách rất chi

là tuyệt tình ;

8. Chương 8: Đêm Đây Sao

Hic hic hic... Ông trời còn định thử thách trí thông minh của Nó đến bao giờ nữa đây? Đúng là oan gia mà.. Từ khi gặp cái kẻ đáng ghét kia cuộc sống của Nó dường như chưa bao giờ yên bình hết. Nó đau khổ than thầm...

Nhưng cũng may, cuối cùng thì cái não bộ chứa đầy “hạt tiêu bắc” của Nó cũng lóe lên một giải pháp ... Nhưng mà... Hơi nguy hiểm một chút :)

Các dây thần kinh của Nó căng lên như dây đàn.. Nó lo lắng... Mồ hôi không ngừng tuôn rơi...

Bóng đen đang tiến lại gần... Còn Nó vẫn ngồi “Án binh bất động”

“Bịch... Bịch... Bịch” ... Bước chân ngày càng gần...

Nó vẫn ngồi yên, ba lô nắm chắc trong tay.

“Bịch... Bịch... Bịch” ... Khoảng cách đã ngắn lắm rồi và hần đang tới...

Nó cũng bắt đầu hành động...

“Bịch... Bịch... Bịch...”

Chỉ còn mười bước chân ... Chín.... Tám ...

“Bịch... Bịch... Bịch...”

Nó căng mắt xác định vị trí trong bóng tối

Chờ cho khoảng cách đủ gần, Nó đưa tay hất chai nước vào nơi mà Nó đã mang máng xác định được là vị trí của đôi mắt hần ...

“Oáp!” Tiếng nước đập vào vật cản vang lên trong màn đêm và Nó thấy bóng đen vội vã cúi người, đưa tay lên mặt (Giờ mới biết Coca cola cũng có tác dụng ra phết nhỉ?)

Tất nhiên là... Lợi dụng lúc ấy, Nó chạy, ... C... H... A... Y....

Nó cứ thế cắm đầu chạy không ngừng, không nghĩ... Mồ hôi túa ra dính vào áo Nó bết bết...

Nó thở hổn hển, cố gắng hết sức ép toàn bộ cơ thể mình phải hướng về phía trước. Xung quanh tối đen và tĩnh mịch, chỉ có tiếng Gió lùa vào mái tóc ngắn choằn khiến đôi tai Nó vang lên những tiếng ù ù khó chịu..

Thật sự là Nó đã mệt lắm rồi, nhưng cái tình yêu dành cho sự sống còn mạnh mẽ quá, cho nên Nó vẫn cứ chạy.. Chạy mãi... Đôi chân Nó bắt đầu tê mỏi còn thời gian thì dường như vô tình cứ đứng lại để quan sát trò hay.

Trong lúc chạy đua, Nó vẫn không quên ném những tia ra đa phát hiện nguy hiểm để quét lên mọi phía xung quanh mình. Các giác quan của Nó giống như những động cơ được huy động hết công suất và hoạt động không ngừng nhằm hạn chế tối đa khả năng chiếc tàu Titanic đâm sầm vào tảng băng trôi trên biển Đại Tây Dương năm nào. Tại Nó đồng lên nghe ngóng... Và rồi Nó chợt phát hiện ra... Nó đã không còn nghe thấy tiếng chân của hần nữa.. Phải chăng - Một tia hi vọng chợt lóe lên trong đầu Nó - Phải chăng Nó.. đã .. Thoát?

Nó tự cho phép mình nghỉ một chút, Hai tay khê ôm lấy cái bụng đang đau quặn và khó thở. Nó cố gắng hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục điều hòa hô hấp trong khi tai vẫn không ngừng dò dẫm tiếng động xung quanh.

Đúng vào lúc Nó đang hí hửng với ý nghĩ tươi đẹp là mình đã an toàn thì Nó lại nghe thấy có tiếng chân người đuổi theo gấp gấp phía sau lưng...

Trời A! – Nó lồm bồm tự rửa chính mình – Ai bảo hồi chiều Nó chui vào cái xó này tránh nắng làm chi để bây giờ phải chịu cảnh làm con mồi bị săn đuổi... Hic hic..

Thế là Nó lại cầm cúi chạy..

Và kẻ kia cũng cứ lồm lũi chạy theo ... Hu hu

Không biết Nó đã chạy bao lâu, chân Nó đã bắt đầu chuyển sang đau nhức.. Nhưng Nó vẫn nhất quyết không dừng lại. Khoa học đã chứng minh được rằng khi sắp đối diện với cái chết thì con người sẽ phát hiện ra những khả năng tiềm ẩn của chính mình... Hình như .. Bản năng của Nó là..Chạy trốn :)

Có lẽ Nó và hắc sẽ vẫn cứ đuổi theo nhau như thế nếu Nó không bất chợt nghe thấy tiếng một người đàn ông vang lên, xuyên qua màn đêm đen, đâm thẳng vào cái màng nhĩ đang ù ù vì gió của Nó và phát ra âm thanh rất rõ ràng:

- Ms Linh... MS... L...I...N...H.. – Dích thị là tên Nó.

Nó dừng lại, đưa mắt về phía phát ra tiếng gọi, tâm trạng lẩn lộn giữa sợ hãi và yên tâm. Âm thanh này cho dù hơi xa lạ nhưng vẫn nhen lên cho Nó một tia hi vọng vì dấu sao thì đó cũng là một người quen. Kể ra thì.. Số Nó cũng còn chưa đến nỗi :)

Nó nheo nheo đôi mắt dài cổ gằng nhìn xuyên qua bóng tối và cất giọng hỏi:

- Ai vậy?

..... Không có tiếng trả lời.

- Ai đó? Nó kiên nhẫn lặp lại một lần nữa, đôi bàn tay khê nắm hờ để tìm sự can đảm – Không nói là tôi la lên đó!

- Vẫn không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng chân vang lên đều đều trong bóng tối.

Nó chợt nhận ra không biết từ lúc nào mình đã đứng trong vùng ánh sáng . Công viên vào ban ngày đẹp dễ là thế mà buổi tối bỗng trở nên thật âm u và nguy hiểm đối với những người cô đơn như Nó chẳng trách buổi tối chỉ có các đôi nam nữ hay rủ nhau vào đây chứ chẳng có mấy ai đại gì lang thang một mình để chuốc lấy muộn phiền và tai họa. “Dù sao thì cũng an toàn hơn một chút” Nó tự nhủ rồi căng mắt nhìn vào khoảng không gian tối sẫm, nơi có một người nào đó vừa gọi tên mình.

Nó cũng chẳng phải đợi lâu lắm, chỉ khoảng ba mươi giây sau, Nó đã thấy người nãy giờ đuổi theo mình, bắt đầu là một bàn chân và rồi cả cái dáng người hiện hình dần trong ánh sáng của bóng đèn vàng vọt.

Á! Trái tim Nó dường như ngừng đập và cái miệng Nó há hốc (Chắc chắn là trông ngu lắm ý) rồi thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc:

- J.. Jack... JACKSON! Is that You?

Giống như việc Đường Tam Tạng tự Đường Tăng đi thỉnh kinh vì chưa trải qua đủ tám mươi một kiếp nạn nên đến khi lấy được kinh rồi vẫn bị Quan Âm Bồ Tát niệm ột phát thần chú và té xuống sông sâu; thế nên, dường như hôm nay Ngọc Hoàng nhận thấy dây thần kinh cảm xúc của Nó còn chưa bị hành hạ đủ, vậy là “Ngài” bèn cử một “đệ tử” xuống để thực hiện nốt nhiệm vụ cuối cùng .. Hix hix.

Bóng đen nhìn Nó khê nở một nụ cười khiến cho cả cái không gian đang tối sẫm phía sau lưng dường như cũng bừng sáng lên rực rỡ rồi nhẹ nhàng nói:

- Yes, It's Me .. – Và trong lúc Nó còn đang choáng váng thì “Thiên thần” rất dịu dàng mà cũng rất rõ ràng tung ra câu thần chú - Kể... Biến ... Thái!

Oh My God! Help me please!

Nó như người đang phiêu du trên tận mây xanh đột nhiên bị đập ột phát và ngã nhào xuống vực, Nó đang rơi... rất nhanh... Rất nhanh...

- A...nh... Anh... ANH NÓI ĐƯỢC TIẾNG VIỆT HẢ? Nó vừa kinh hãi thốt lên vừa lăm bầm cầu nguyện cho đó không phải là sự thật.

- Uhm... - Thiên thần mỉm cười, đôi mắt biển sâu trong bóng đêm trở nên ma quái kỳ lạ khiến cho chủ nhân của đôi mắt ấy dường như cũng có chút tà mị.

Thái độ ồm ờ của Jackson khiến Nó không khỏi nuốt nước bọt. Trời ơi là trời! Không biết Nó đã trót mắc tội nợ gì mà đến cả Ông Tư Bà Nguyệt cũng ghét bỏ Nó thế này?

- Phải nói thế nào nhỉ?- Thiên thần khẽ nghiêng nghiêng đầu- Ừ! Ba anh là người Việt Nam cho nên Anh khá rành tiếng Việt.

Sặc! Bây giờ Nó đã tin, rất tin rằng người ta có thể hạ nóc ao một người chỉ bằng một câu nói. Nó đã gục ngã hoàn toàn rồi! Hic hic.

Thiên thần lại mỉm cười nhưng mà Nó chẳng còn tâm trí nào để ngắm nhìn nữa. Trong đầu Nó bây giờ bị choán đầy bởi hình ảnh về buổi gặp lần đầu và cả cái thái độ hí hửng của Nó khi phát ra ba từ “Kẻ biến thái” trước mặt Jackson . Hu hu hu .. Xấu hổ quá đi mất thôi.

- Em.. Em xin lỗi! Nó cúi mặt ấp úng. Dường như nghe rõ cả tiếng dòng máu đang không ngừng đổ dồn lên khiến mặt ửng đỏ, Nó khẽ nuốt nước bọt một lần nữa để nói hết câu phân giải - Không phải em cố ý đâu...

- Anh biết! – Jackson vẫn với vẻ mặt dịu dàng nói như trấn an Nó – Cũng tại anh. Lúc đó vô tình làm cô bé bị bắt ngờ và bị đau. Coi như hòa nhé?

“Cô bé?” Đầu Nó chợt vang lên những câu hát: “Em ghét anh gọi em cô bé. Nên thấy anh em vờ như không thấy... Em ngó lơ dù lòng nghe xao xuyến.. Đáng đời anh chưa?” thế là bất giác mỉm cười. Từ trước tới giờ Nó chưa bao giờ được ai gọi là cô bé cho nên thật tình là có chút lạ lạ và thích thú.

- Ok! – Mắt Nó sáng lấp lánh còn hơn cả ánh sao trên bầu trời đêm và khuôn mặt đồng hồ vênh của Nó khẽ vẽ ra một nụ cười mà chỉ có thể miêu tả bằng ba từ “ngu dã man” rồi hí hửng nói tiếp – Coi như không ai nợ ai nha! Vậy chúng ta sẽ làm quen lại từ đầu ha. Em tên là Linh. Kế toán mới của Công ty. Rất vui được làm quen với anh! - Nó nhanh nhẩu đưa tay ra (Gì chứ cái khoản xóa nợ này thì Nó giỏi vô đối ^__^)

- Uhm – “Thiên thần” nở nụ cười thân thiện và có vẻ như không bất ngờ lắm trước sự thay đổi thái độ đột ngột của Nó (Dù sao cũng đã nếm qua một lần rồi mà). Anh vừa nói vừa nhẹ nhàng dùng những ngón thon dài nắm lấy bàn tay Nó làm cho trái tim Nó đang yên bình trong lồng ngực chợt thót lên một cái – Anh là Jackson. Trưởng phòng kinh doanh. Rất vui được làm quen với em. Và để kỷ niệm cho sự gặp gỡ này, liệu Anh có được phép mời em một bữa tối không nhỉ?

- H..Hừm.. – Nó giả vờ suy tư một chút để kìm chế cái cảm giác kỳ lạ đang len lén nhen lên trong lòng, sau đó mới “nhoẻn miệng cười duyên” rồi trịnh trọng nói tiếp – Em không muốn bị hiểu sai là người hẹp hòi (Cho dù đôi lúc tội lỗi của người khác gây ra cho em thì có thể em vẫn hơi nhớ lâu một chút ^__^) thế nên .. Nếu anh đã có nhã ý mời thì em cũng vui vẻ mà trả lời ngay rằng em đồng ý :)

- Tuyệt! Anh rất thích những người con gái thẳng thắn như em! Vậy cô bé thích ăn gì nào?

- Dạ... Nó ngập ngừng. Thật ra thì ngoại trừ chuối, lá ngón, lá xoan đào và một số thứ đã được quy định là con người không nên ăn cũng như không được ăn thì Nó chưa từng chê bất kỳ món nào thành ra... việc lựa chọn này.. Với Nó mà nói thì ... Quả là có chút khó khăn.

- Uhm.. Ăn gì cũng được anh ạ! Anh nhìn em là biết em dễ nuôi thế nào rồi đấy - Nó vừa nói vừa nhún nhử cười.

- OK! Anh biết gần đây có quán kem ngon lắm. Hay chúng ta tới đó nha?

- DẠ.. DẠ! Được thế thì còn gì bằng ạ! – Nó hí hửng như vừa vớ được mấy chục cây vàng bốn con chín. Mắt Nó lóe lên trong bóng tối còn hơn cả đèn pha ô tô và cái đầu thì gật lên gật xuống lia lịa. Phía sau nơi bộ não nhỏ bé không ngừng vang lên ý nghĩ: “Ý trời! Ý trời rồi! Có lẽ nào Nó đã gặp được ý trung nhân không? Tại sao chỉ một phát đầu tiên đã oánh trúng yếu điểm của Nó thế này.”

Jackson bật cười nhìn cô gái nhỏ bé đang đứng trước mặt mình với đôi mắt long lanh, háo hức như đứa trẻ con lần đầu được mua ón đồ chơi yêu thích. Điều bộ cô nhìn anh lúc này giống hệt như chú mèo nhỏ vừa ngoe nguẩy đuôi vừa ngược cặp mắt tròn xoe lấp lánh chờ đợi ông chủ ném iếng cá ngon đang cầm trên tay khiến anh bất giác bật lên ý nghĩ “Con mèo con này! Sao mà dễ thương thế không biết”.

Và vậy là, Nó cùng với Jackson đi trên con đường lát gạch ngoằn ngoèo của Công viên. Khung cảnh xung quanh vẫn nhấp nhô sáng nửa tối nhưng Nó chẳng còn thấy sợ hãi nữa bởi vì bên Nó đã có một thiên thần mang lại cảm giác bình yên và ấm áp.

Gió thổi vi vu vi vu khiến những tán cây trên cao bắt đầu lao xao hát....

Bóng đèn vàng vọt yếu ớt phủ xuống hai dáng người đang vui vẻ trò chuyện với nhau tạo thành hai cái bóng một dài một ngắn đổ dài, đan xen lẫn nhau trên con đường nhỏ.

9. Chương 9

Quán kem giấu mình trong một hẻm bé xíu yên tĩnh gần công viên. Không gian cũng được bố trí một cách sơ sài chứ không trang hoàng bằng các hình thù có cả bầy sắc cầu vồng một cách bắt mắt như trong các quán chuyên phục vụ cho lứa tuổi xì tin nhưng mà phải công nhận một điều rằng kem ở đây quả thật rất là ngon có lẽ vì thế mà quán này luôn luôn rất đông khách.

- Lady first! – Jackson vừa nói vừa lịch sự kéo chiếc ghế nhựa màu xanh và chờ đến khi Nó đã an vị rồi thì mới nhanh nhẹn ngồi xuống phía đối diện.

Hơ! Trước những cử chỉ của “thiên thần”, lần đầu tiên Nó mới cảm thấy mình hình như cũng là con gái đích thực (bởi vì lúc trước Nó thường chơi với đám bạn mà có đứa nào chịu thừa nhận là mình thuộc phái yếu đâu) thế là Nó bỗng thấy vui vẻ (vui vì :)

- Cảm ơn anh! – Nó khẽ nói – Đây là lần đầu tiên có người kéo ghế cho em đây. Thế em có cần phải trả tiền bo không nhỉ?

Ặc.. Cái mồm.. Cái mồm.. Lỗi tại cái mồm... Nó khổ sở than thầm. Thực lòng Nó chỉ muốn cảm ơn thôi mà không hiểu thế nào lại tung ra câu hỏi vô duyên ấy. Thế này thì làm sao còn được coi là thực nữ chứ :(

- À! - Jackson khẽ cười – Em yên tâm. Anh không đến nỗi nhỏ mọn thế đâu.

Đôi mắt “Thiên thần” xoáy sâu vào gương mặt bánh bao khiến Nó bỗng thấy không được tự nhiên cho lắm. Nó vội vã cúi mặt xuống và hướng sự chú ý đến cái bàn nhỏ hình chữ nhật, trong đầu không ngừng vang lên câu “Em không có ý đó đâu, hu hu hu”

Nhận thấy vẻ bối rối của Nó, Jackson lập tức chuyển chủ đề để không khí bớt phần căng thẳng:

- Ở đây có rất nhiều món kem ngon. Em thích ăn loại nào?

- Dạ? – Nó mừng hóm khi được giải thoát và theo thói quen cái miệng lại bắt đầu thao thao bất tuyệt - Với em chỉ cần là kem thì loại nào cũng được hết ạ! Càng nhiều càng tốt :)

Má ơi! Nó muốn cắn lưỡi tự vẫn quá đi mất thôi. Có đứa con gái nào khi được mời ăn mà trả lời như Nó không trời?

Jackson vẫn chăm chú nhìn Nó rồi trả lời một cách đầy độ lượng:

- Em yên tâm đi. Cứ thoải mái ăn nhé! Anh có đủ cả tiền và nếu cần thì cũng có cả sức rửa ly để mời em mà - Thiên thần lại mỉm cười.

- Thực ra .. E... Em cũng không ăn nhiều lắm đâu. Anh .. Yên tâm ạ – Nó cố giữ lại chút “duyên con gái” cuối cùng, vừa nói Nó vừa cầm mặt vào nhìn đôi bàn tay đang không ngừng vẽ những đường lộn xộn trên mặt bàn.

Một cơn gió mang theo mùi thơm của hoa cỏ khẽ lướt qua đầu làm cho những ngọn tóc mắt trật tự của Nó được dịp áp sát vào gương mặt tạo nên cảm giác buồn buồn khó chịu. Nó vội vã đưa bàn tay kiên quyết giữ

- K..Kh..ô..ng... Phả...i.. Hic hic... - Nó nói trong tiếng nấc nghẹn ngào – Không phải lỗi của anh đâu... T..ại... Tại em... Hu hu hu..

Jackson thật sự lúng túng. Anh vội vã kéo ghế ngồi sát bên Nó và đôi tay vụng về cố gắng lau những giọt nước mắt đang không ngừng tuôn rơi.

- Thôi! Nín đi nào! Cô bé ngoan.. Không khóc nữa nhé... Mọi người đang nhìn kia... Nín đi nào.. Ngoan...

- E...m ... Xin... Xin.. Lỗi... Hic hic – Nó vẫn vừa nói vừa khóc (Thật là mắt mắt quá đi mất)

- Em không có lỗi gì cả! – Jackson vừa nói vừa vỗ nhẹ lên vai Nó - Lỗi tại anh.. Nhưng mà.. Nếu em không mau nín đi thì có lẽ anh sẽ bị truy tố với tội danh bắt nạt trẻ vị thành niên mất.. Làm ơn đi.. Anh còn yêu tự do lắm...

Thiên thần đúng là Thiên thần, luôn mang sự ấm áp đến cho những người đang cần kể cả khi người đó ở vào tình thế tuyệt vọng nhất.

Cử chỉ và lời nói của Jackson khiến Nó bỗng dưng liên tưởng đến hình ảnh con gà mẹ đang ra sức che chở cho con gà con nhưng mà cả 2 con gà đều ở tình trạng trụi lông thành ra ...Nó bỗng nhiên bật cười trong khi nước mắt vẫn đang rơi trên má. (Hic hic ... Quả này chắc Thiên thần sẽ nghĩ Nó bị điên quá)

Nhưng cũng may mà nhờ đó Nó có thể tìm lại được sự tự chủ của mình và thôi không khóc nữa. Nó đưa tay gạt những giọt nước mắt nơi khóe mi, ngưng ngừng nói:

- Cảm ơn anh! Em ổn rồi! Để anh phải lo lắng.. Thật ngại quá...

- Không sao! Em thấy đỡ hơn chưa? Xin lỗi vì làm em khóc – Jackson hỏi lại với vẻ quan tâm chân thành.

- Không phải lỗi do anh đâu... Tại em... Em.. Nó bối rối...

- Thôi! Bỏ qua chuyện không vui... Giờ chúng ta sẽ ăn kem nhé? Jackson dịu dàng nói.

- Dạ! Nó nói khi nhìn thấy người phục vụ đang bê ra hai ly kem lớn và được trang trí rất đẹp mắt nhưng mà trong lòng lại có chút áy náy khi bắt gặp ánh mắt không mấy thiện cảm của anh ta khi nhìn Jackson (chắc là vì thái độ không tốt của Nó vừa nãy đã gây ra hiểu lầm Thiên thần là người xấu chăng) Hic hic hic...

Nhưng Nó cũng chẳng thể tự vấn lương tâm được lâu khi mà trước mắt Nó là một ly kem thơm ngát. Dù sao thì “Có thực mới vực được đạo” mà :)

- Anh có biết là con người có đến hai bộ não không? – Nó vừa nói vừa xức một thìa kem cho vào miệng.

- Thật vậy hả? Jackson hỏi lại, có vẻ như hài lòng khi nhận ra tâm trạng của Nó đã khá hơn.

- Uhm.. Thật! Khoa học đã chứng minh con người có hai bộ não. Một là ở trên đầu và một là ở ruột. – Nó khẳng định một cách chắc chắn .

- Có lẽ vì thế mà Cô bé ngốc sẽ hết ngốc khi ăn kem à? Uhm... Anh tin điều đó.. – Jackson nhướn miệng cười và trái tim Nó ngừng đập...

- Uhm.. Không kỳ diệu đến thế đâu anh.. – Nó ngập ngừng - Nhưng mà theo em thì .. Kem sẽ làm cho cô bé ngốc thấy mình .. đỡ ngốc :) Nó mỉm cười thật tươi và không quên tự thưởng mình một thìa kem nữa ^__^

Cứ thế, Nó và anh nói chuyện với nhau về những chủ đề không đầu không cuối. Anh cười nhiều và Nó cũng cười rất nhiều. Nó chợt nhận ra Thiên thần có thể tỏa sáng ở bất cứ nơi đâu và trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Nó biết thêm nhiều điều về Jackson, về một tuổi thơ không hoàn hảo, về những giấc mơ và những khát khao mà anh đang theo đuổi... Nó bỗng thấy anh thật gần... Gần như thể chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào được bức tượng tinh khôi ấy.

Tất nhiên là Nó cũng nói nhiều về Nó và cũng thỉnh thoảng nói hớ mấy câu (ai bảo Nó thuộc đội phản ứng nhanh làm chi để bây giờ trả treo cũng trở thành phản xạ tự nhiên vượt ngoài tầm kiểm soát)

Và, cũng hiển nhiên là Nó đã ăn rất rất nhiều kem (Cái này cũng thuộc về bản năng nên không khống chế được ^__^) Cũng may là Thiên thần có vẻ không bắt nạt lắm trước sức tàn phá kinh hồn của Nó cũng như

có đủ tiềm năng kinh tế để có thể thanh toán bằng tiền chứ không phải tốn công sức rửa ly nếu không thì.. Chắc cả hai sẽ cùng nhau xuống Địa Ngục thăm quan mất :)

Ăn xong, Jackson đưa Nó về đến tận nhà. Nó rất vui.. Thật sự rất vui.. Nó ước sao thời gian cứ ngừng trôi mãi tại giây phút này (thật ra thì có mấy lần Nó đã phải đấu tranh kịch liệt mới có thể gạt bỏ cái ý định chỉ cho anh đi đường vòng để có thể ở bên Thiên thần lâu hơn một chút)

Nhưng cuộc vui nào rồi cũng đến lúc tàn cũng như hết ban ngày thì mặt trời tắt nắng, Nó dẫu tham lam thế nào cũng chẳng thể níu giữ khoảnh khắc này mãi được.

- Chúc cô bé một đêm ngon giấc! – Jackson mỉm cười dịu dàng nói khi cả hai dừng chân trước cổng nhà Nó - Hẹn gặp lại em vào ngày mai! Và nhớ là đừng nói với ai anh biết tiếng việt nhé! (Các bạn thắc mắc nguyên do vì sao à?... Bí mật ^__^)

- Dạ! Em biết rồi!- Nó ép mình tung ra một nụ cười “Chết ruồi” rồi nhẹ nhàng thả thỏ - Anh đi đường cẩn thận nha! Chúc anh ngủ ngon ak!

- Ủ! Ngủ ngon nhé! – Jackson lại khẽ cười, đôi mắt lấp lánh như những vì sao nhìn sâu vào trong mắt Nó.. Rồi anh đi... Và Nó cứ đứng đó, dõi theo mãi... Cho đến khi bóng Jackson biến mất trong ánh đèn vàng vọt.

Vậy là Ngày hôm đó kết thúc một cách hoàn hảo cho dù Nó có phải rơi nhiều nước mắt nhưng như thế cũng đáng. Nó hình như đã bắt đầu mơ mộng một cái gì đó lớn lao hơn... Nhưng mà.. Chuyện tương lai.. Ai mà biết được nhỉ?

Thật lòng thì Nó rất mong đợi vào ngày mai vì Ngày mai sẽ được nhìn thấy anh... Nhưng rồi bất giác hình ảnh của cái vị tổng giám đốc đáng ghét kia lại nhảy vào trong tâm trí khiến niềm vui vừa nhen lên đã bị tắt ngấm. Nó biết Ông trời sẽ còn tiếp tục thử thách trường kỳ cái mức độ chịu đựng và quyết tâm đấu tranh của Nó ... Thế nên.. Tốt nhất là.. Cứ ngủ đi.. Để giữ sức ... Tất cả còn ở phía trước...

10. Chương 10: Thay Đổi

Cuối cùng thì chuông đồng hồ báo thức cũng lôi Nó ra khỏi sự quyến rũ của giấc ngủ sau đúng ... 5 lần tắt :) Nó mở choàng mắt và cố gắng hoàn thành công việc “ Refresh bản thân ” trong thời gian nhanh nhất rồi cùng “chiến mã” lao ra khỏi nhà.

Nó đến Công ty khi trời đã bắt đầu oi nóng. Sài Gòn hình như quá dư thừa nắng khiến cho con người cũng trở nên.. Ấm quá mức thì phải :)

Dạo này Nó có thói quen khi tới Công ty là ghé vào quầy lễ tân và chào chị Bích Hân nhưng tất nhiên là không có thêm bất cứ yếu tố bất ngờ nào gây đau tim cho nạn nhân nữa (Dù sao thì nợ nần cũng thanh toán xong rồi lại còn cộng thêm cả những tình cảm tốt đẹp mà chị đã dành cho Nó từ sau hôm chị nghĩ là Nó .. cứu chị khiến Nó cảm thấy cần phải làm gì đó để giảm bớt cái tội nghiệt ấy) Hai chị em trao đổi vài câu rồi nhanh chóng tạm biệt nhau bằng một nụ cười thân mật.

Nó đi đến hành lang nơi thang máy đang nhấp nháy những con số chờ đợi, cố gắng mỉm cười bước vào cái hộp kín trong khi tay mân mê mấy ngọn tóc rối. Đầu không ngừng tưởng tượng đến cảnh bỗng dưng thang máy bị hỏng và mình bị nhốt ở bên trong rồi lại tự cắc đầu một cái vì những suy nghĩ rõ là vô vẩn.

Cả lầu bốn đã ngập tràn ánh sáng. Những tia nắng vàng xuyên qua lớp cửa kính và dát trắng lên các đồ vật được bày biện tinh tế khiến cho chúng trở nên lung linh huyền ảo. Nó mở cửa căn phòng quen thuộc, khẽ lách người qua, bóng tối phía trong dường như đối lập hoàn toàn với khung cảnh bên ngoài. Vẫn chưa có ai đến. Nó hí hoáy bật điện, bật máy tính và làm tất cả những công việc mà - một - kẻ - mới - đến nên làm. Sau khi đã hoàn tất xong, Nó mới tự cho phép mình được nghỉ ngơi một chút bằng cách lôi ra một mớ hóa đơn, chứng từ của quý trước để nghiên cứu.

Phòng đông dần, mọi người vui vẻ chào hỏi nhau và nói những câu chuyện vu vơ về ngày hôm qua, tình huống mới gặp trên đường, chuyện nhà cửa, thời sự vv..vv Nó chợt cảm thấy đây thật giống như một gia đình hoàn chỉnh.

Chị Thủy đảo qua chỗ Nó, vừa tranh thủ ăn nốt miếng bánh mì đang dở vừa thao thao kể về thằng cu Bin hôm qua đã bị chị oánh cho ba phát vào mông vì tội dám cắt cái quần chị mới mua để “mặc cho em Tin Tin (Con chó nhà chị Thủy) để em Tin Tin đỡ lạnh” Chị lặp lại nguyên văn lời thằng nhóc nói kèm theo cả cái điệu bộ méo máo thanh minh khiến Nó vừa buồn cười vừa thấy Bin thật đáng yêu. Trẻ con, nói lảm, làm liều trong khi người lớn lại có xu hướng không dám làm và nói nhảm :)

Giờ làm việc bắt đầu, không khí trở nên yên tĩnh dần, mọi người cũng nghiêm túc bắt tay vào công việc. Nó cũng cúi đầu với những việc không tên mà hôm trước được cô kế toán trưởng đã chỉ định đích danh Nó phải chịu trách nhiệm. Đang trong lúc tập trung cao độ thì bất ngờ có tiếng nói phía trước mặt khiến Nó không khỏi giật mình vội vã nuốt nước bọt... Rồi ngược lên.. Yên tâm khi nhận ra đó là cô kế toán trưởng đáng kính.

- Linh thu dọn đồ đi. Chuẩn bị chuyển qua phòng khác nha. – Cô nhìn Nó với ánh mắt bình thản nhưng chất giọng lại hàm chứa một sự uy quyền.

- Dạ? Nó hỏi lại, hơi bất ngờ nên Nó nghe thấy giọng mình dường như ngân nga ở quãng tám.

- Giám đốc có lệnh chuyển cháu qua phòng khác. Giờ thu xếp nhanh nha. Khoảng mười lăm phút sau cô sẽ chỉ cho cháu nơi cần đến!

- Dạ! – Nó đáp xụi lơ, chẳng dám hỏi lại gì .. Tự nhiên thấy lo lắng đến mức trống rỗng..

Nó cúi đầu thu dọn đồ đạc trong ánh mắt tò mò của mọi người, Nó biết nhưng cố làm ngơ. Cũng may là Nó chỉ mới đến làm được một tuần nên đồ dùng có thể đóng gói chỉ trong vòng năm phút :)

Nó nhìn về phía chị Thủy, phát hiện ra chị cũng đang nhìn mình.. Khuôn miệng chị hình như đang cố gắng phát ra câu “ Không sao đâu.Yên tâm” trong khi bàn tay với một ngón cái giơ lên khẽ lay lay giữa khoảng không. Nó khẽ cười, gật đầu và mấp máy tiếng cảm ơn .. Chị cũng cười... Nó thấy lòng hơi buồn vì không biết có còn gặp chị nữa không ...dù sao thì.. Trong phòng này, Nó thân với chị nhất.

Nó lặng lẽ đi theo cô kế toán trưởng sau khi cố gắng mỉm cười thật tươi để chào tạm biệt những anh chị đã cùng làm việc trong một tuần vừa qua. Khi cánh cửa khép lại, bụng Nó bắt đầu quặn lên những lo lắng cồn cào..

Hơ.. Dù đang rất bối rối nhưng đôi mắt Nó vẫn kịp phát hiện ra lối đi này rất quen.. Ra khỏi cửa, rẽ phải... Có lẽ nào?

Ngọc Hoàng ơi! Ngài thật sự muốn ném con xuống Địa Ngục phải không?

Giọt mồ hôi chạy rất nhanh dưới sống lưng khiến Nó ớn lạnh...

NO WAY!

Nó cần một sự bình yên khẩn cấp!

Nhưng cuối cùng thì...

Đời không là mơ và nếu không muốn thành con khờ thì nên biết chấp nhận thực tế...

Cho dù.. Thật lòng thì.. Nó tự thấy mình đâu có đáng bị ném đá hoài như thế? Hic Hic hic..

“Cốc... Cốc... Cốc” - Lại ba tiếng gõ cửa khô khốc phá tan sự yên bình của buổi sáng.

- Ai đó? Mời vào! - Một giọng nói tựa như chuông ngân thánh thót vang lên. Nếu có thể “nghe giọng mà bắt hình dong” thì Nó dám đưa đầu ra mà bảo đảm đây là một mỹ nhân ngang ngửa Thúy Kiều là cái chắc.

Cô Kế toán trưởng xoay xoay cái tay nắm, khẽ mở cửa rồi ung dung bước vào còn Nó vẫn đứng bất động, mắt dán chặt vào khoảng không phía trước, bộ não giàu trí tưởng tượng của Nó bắt chọt hình dung ra một lối đi âm u, ma quái dẫn thẳng xuống Địa Ngục đang ẩn náu đằng sau cái cánh cửa đã bị tách ra khỏi bản lề kia. Nó nắm chặt cái hộp đồ trên tay như muốn tìm thêm điểm tựa rồi cúi mặt bước vào dù sao thì Nó nhất quyết không bao giờ cho phép mình trở thành kẻ chạy trốn.

Căn phòng vẫn như lần đầu tiên Nó đặt chân đến chỉ khác là có đông người hơn. Nó đưa mắt nhìn cô thư ký xinh đẹp với mái tóc xoăn bồng bênh nữ tính khoác trên người bộ váy công sở màu đen thanh lịch khiến

cho làn da trắng mịn màng cùng đôi môi đỏ kiêu kỳ trở nên nổi bật. Chị ta đang ngồi ở bàn làm việc của mình và ném cho Nó một cái nhìn lộ rõ sự tò mò qua đôi mắt đen được tô vẽ rất cẩn thận.

Nó không thích bị “supper soi” như thế một chút nào (Nó là người bình thường, có phải con khỉ ở công viên đầu mà phải chịu những ánh mắt soi mói như thế) vậy là Nó quyết định nhìn thẳng về phía chị thư ký, đôi mắt giả vờ quét qua một lượt trên người chị ta rồi nhe ra một cười như muốn nói: “À! Thì ra chị cũng chả có gì đặc biệt cả” sau đó nhanh chóng bước vào phòng Tổng giám đốc – Nơi khiến Nó thật sự bất an.

- Sao lâu thế cháu? – Cô kế toán trưởng hỏi ngay khi vừa thấy Nó thò mặt vào.

- Dạ... Cháu.. Hơi mỏi tay.. – Nó ấp úng.

- Cô thông cảm! Chân ngắn mà đi được như thế là kỳ tích rồi - Một giọng đàn ông bất chợt vang lên khiến Nó tức đến mức suýt thổ huyết, vội vã ngược lên và bắt gặp một nụ cười khiêu khích của “Hắn” – Kẻ thù vô cùng đáng ghét.

- Ô! Anh quá khen rồi... - Nó giả bộ mỉm cười - Napoleon Bonaparte chân ngắn mà đi khắp các nước Châu Âu và khiến cho rất nhiều người chân dài chạy theo không kịp đấy anh ạ. Em cũng chỉ được một phần nhỏ của ông ý thôi. Mít tơ... (Nó định nói Mr P nhưng vì có cô kế toán trưởng ở đó nên tự nhiên thấy ngại và đành bỏ dở câu nói)

- Nhiệm vụ của tôi xong rồi. Tôi xin phép về phòng làm việc tiếp nhé! – Cô kế toán trưởng tỏ ra không mấy mặn mà với cuộc tranh luận của “hai đứa trẻ con” (Đấy là do Nó đoán thế) điềm tĩnh nói với Hắn và trước khi quay trở ra vẫn không quên nói với Nó một câu (mà Nó cảm giác như lời của người mẹ dặn dò đứa con trai sắp phải xông pha nơi hòn tên mũi đạn):

- Chúc cháu may mắn!

- Dạ! Cháu cảm ơn cô ạ! – Nó đáp giọng buồn buồn như thể biết mình sắp đi vào cỏi chết..

Cô kế toán trưởng đi rồi mà Nó vẫn đứng tại chỗ như pho tượng, tay ôm thùng đồ đã bắt đầu tê mỏi nhưng Nó chẳng mấy quan tâm, trong đầu Nó miên man những câu hỏi: “Tại sao? Mọi chuyện sẽ thế nào? Nó nên làm gì và phải làm gì?” mãi cho đến khi cái “giọng âm u” lại vang lên một lần nữa:

- Em định xây tượng đài “Cô gái bơ vơ” ở trong phòng làm việc của tôi hả, Ms N?”

- Dạ? – Nó ngược cặp mắt dài nhìn lên kẻ đang nhú mào phía trước - Em .. Em xúc động quá (và sắp phát điên đây này hu hu hu) Tại sao em lại được làm việc ở đây ah? Em là kế toán mà?

- Em là kế toán nhưng sẽ đảm nhiệm vai trò là kế toán nội bộ. Em sẽ ở đây để phụ việc cho tôi. Có thắc mắc gì nữa không? Kẻ đáng ghét nhìn Nó nói mà khuôn mặt không mấy may thể hiện cảm xúc.

- Dạ... Không ..- Nó ngập ngừng rồi lại nhanh nhẩu hỏi – À... Có ạ..

- Em nói đi. Tôi sẵn sàng giải đáp - Hắn đưa hai tay lên bàn làm điểm tựa cho chiếc cằm thon dài, đôi mắt chiếu thẳng vào Nó như chờ đợi.

Cái kiểu cách của hắn khiến cho Nó không khỏi liên tưởng đến tư thế rình mồi của mấy con dã thú và bất chợt thấy sống lưng lạnh lạnh. Nó cố gắng trấn an bản thân rồi tiếp tục “chiến đấu”

- Em chưa có kinh nghiệm làm kế toán nội bộ.. Cho nên... Nhưng mà em sẽ cố gắng hết sức ạ! Cảm ơn anh đã tin tưởng em Mít tơ PPPP IIIIi.. – Nó dài giọng.

Cũng giống như việc Issac Newton khám phá ra định luật “Vật hấp dẫn” khi bị một quả táo rơi trúng đầu trong lúc đang ngồi đọc sách... Thật tình là Nó có cảm giác chắc chắn rằng cái chữ P đáng yêu trong tiếng anh kia đã được Ông hoặc Bà nào đó tìm ra khi đang vô cùng căm tức một ai đó (thể nên mới trút toàn bộ oán hờn tích lũy bên trong ra ngoài một cách mạnh mẽ như thế chứ) Các bạn không tin hả? Hãy thử phát âm xem :)

- Tốt! Tôi tin là em sẽ làm được, Ms N ạ! - Hắn nhe ra một nụ cười có vẻ.. Nguy hiểm.

- Cảm ơn anh đã tin tưởng! Anh yên tâm. Trí thông minh của con người tính từ đầu lên đến bầu trời mà :)

- Theo như anh nhớ thì Napoleon chỉ nói là: “ Chiều cao của người đàn ông tính từ đầu lên đến trời” chứ đâu có liên quan gì đến chỉ số IQ nhỉ? - Hắc hắc nghiêng nghiêng đầu và ánh mắt nhìn Nó dò hỏi.

- Cái này gọi là kế thừa và phát huy truyền thống anh ạ! – Nó hí hửng đáp trả, trên tay vẫn ôm thùng đồ và đứng yên tại vị trí ban đầu.

Cái vẻ trẻ con của Nó khiến hắc bất giác bật cười, trong đầu chợt vang lên ý nghĩ: “Cô bé này.. Sao mà thú vị thế :)?” Nhưng vốn là một người bản lĩnh thượng thừa, hắc nhanh chóng lấy lại vẻ uy quyền sẵn có:

- Vậy em định làm việc hay là cứ đứng đó làm tượng thế, Ms N? Có lẽ là anh sẽ phải dọn cái bàn kia đi và chừa cho em một chỗ để em có thể đứng làm cho thoải mái. Thật cảm ơn em quá! Hắc nói tỉnh bơ.

Hơ.. Nó bây giờ mới chợt nhớ ra hoàn cảnh hiện tại và đôi chân thì bắt đầu có cảm giác hàng vạn con kiến đang bò vô cùng khó chịu. Nó nhanh nhẩu nói:

- Dạ..! Em thu xếp đồ đạc rồi sẽ làm việc ngay. Mong anh tận tình giúp đỡ ạ!

- Tất nhiên rồi. Có điều.. Tôi không trả tiền cho những người không làm được việc . Rất mong là em sẽ không để tôi thất vọng. – Hắc lạnh lùng nói, thái độ đột nhiên thay đổi khiến Nó hơi hụt hẫng một chút.

- Dạ! Em sẽ cố gắng ạ! – Nó tiu nghỉu như một con mèo con bị chủ mắng, vừa buồn bã đi về phía bàn làm việc được bố trí ở góc phòng vừa tự hỏi tương lai của Nó.... Sao mà chông chênh thế?

Nó cảm cú thu dọn đồ đạc và lục lọi mọi file thông tin có sẵn trên cái máy tính được trang bị riêng ình để tìm hiểu về công việc sắp tới. Nó nhập tâm đến mức không thêm ngẩng lên một lần nào nữa.

Chớp mắt đã đến giờ nghỉ trưa, Nó uể oải đưa tay lên đầu làm động tác thư giãn gân cốt. Đang trong lúc thoải mái như thế thì bất chợt Nó nhìn thấy ánh mắt của “Ngài tổng Giám đốc” đáng kính hướng thẳng về phía mình khiến cho Nó không khỏi thấy lúng túng. “Chết tiệt!” – Nó bối rối tự nhủ - Nhưng với bản tính hiếu thắng cố hữu, Nó không đời nào cho phép mình trở nên “mất thể diện” hay “tắt điện” trước kẻ thù. Và để phản kháng lại sự bối rối, khuôn mặt đồng hồ của Nó lập tức được lập trình để vẽ ra một nụ cười “Ngu một cách toàn diện” rồi Nó nhanh chóng bước ra ngoài sau khi ném lại một lời “trần trối” :

- Em xin phép được đi nạp thêm năng lượng ạ! Chúc anh có một buổi trưa ngon miệng.

Chợt nhớ ra lời hẹn với một người, Nó vội vã lao vào thang máy, trong đầu không ngừng tự nhủ: “ Chờ em nhé!.. Em đến ngay... Thiên thần”

Nó không hề biết rằng, phía bên trong căn phòng kia, có một kẻ đang cười như mùa thu tỏa nắng...

11. Chương 11: Xao Động

Căng tin đã đông chật người. Nó nhanh chóng đưa mắt quan sát đám đông nhốn nháo. Chợt thấy một cánh tay giơ lên vẫy vẫy, Nó vội vã tiến lại gần khi nhận ra đó là bà chị Thủy đáng yêu.

- Chị xuống lâu chưa? Nó vui vẻ hỏi, chợt cảm thấy lòng bình yên lạ.

- Lâu rồi! Đang định lên mà sợ em không có chỗ ngồi nên phải cố thủ ở đây đây - Chị nhìn Nó giả bộ liếc yêu một cái rồi nói tiếp - Chỗ mới thế nào?

- Cũng bình thường chị ơi! Chơi với vua như chơi với cọp mà..Chả biết bị xơi lúc nào nữa – Nó vô tư đáp lại rồi nhe ra một nụ cười bí hiểm.

- Cố lên kưng! Xếp cũng không khó tính lắm đâu - Chị nói ra vẻ trấn an.

Nó thấy chị dễ thương kinh khủng. Có lẽ khi người ta đang chơi với tại một nơi quá mới thì một cánh tay chìa ra của một người lạ cũng đủ để khiến bản thân thêm tự tin hơn và không ngừng thấy biết ơn vì một cái phao cứu trợ :) Thật sự là Nó thấy chị Thủy giống như một người thân cùng lớn lên trong một gia đình vậy.

- Hi! – Đang miên man với ý nghĩ, tim Nó chợt thót lên một cái khi “Thiên thần” đột nhiên xuất hiện phía trước mặt.

- Hi, Jackson. How was your to day? Chị Thủy lập tức nở nụ cười thân thiện.

- I'm Fine. Thanks! And How about you? – Thiên thần vừa mỉm cười vừa nhìn Nó triu mến.

- I... I'm fine. Thanks – Nó lí nhí nói và cúi gầm xuống khi cảm thấy khuôn mặt mình đột nhiên nóng bừng .

- Oh. Sorry but I have to go now. See you later - Chị Thủy mỉm cười thật tươi nói với Jackson. Hình như với trực giác nhạy bén của con gái, chị đã quyết định “rút lui” khi nhận ra mình là người thứ ba thì phải :)

- Ủa! Ngồi chơi đã chị. Chị em mình đã nói được gì đâu – Nó vội vã níu kéo (Thật ra thì có chị ở đây Nó sẽ yên tâm hơn một chút)

- Thôi! Tôi phải nghỉ ngơi để chiều còn đếm tiền chứ. Hoa mắt, chóng mặt nhỡ đếm lộn thì lấy đâu ra mà đền - Chị Thủy cười cười nhìn Nó bằng cái nhìn như muốn nói “Chị biết thừa đấy, đừng hòng mà lừa chị nhá” khiến Nó chỉ có thể ngượng ngịu mỉm cười rồi lý nhí:

- Vậy chị đi nghỉ đi... Có gì nói chuyện sau.

- Ừ! Cô em ở lại cố gắng mà lừa Jackson đi. Chàng này là người ngoại quốc tốt bụng nhất công ty đấy. Chúc may mắn! - Chị vừa nói vừa đưa tay vỗ vỗ lên vai Nó và sau đó đi thẳng về phía có thang máy.

Sax.. Nó nuốt nước bọt một cái, thầm than thở: “Chị vô tư quá.. Chết em rồi chị ơi!” rồi khẽ liếc sang thấy Jackson đang cười gian manh.. Nó không khỏi ngừng thở mấy giây.

- Chị Thủy vui tính vậy đó ..Anh đừng để tâm nha! – Nó vội vã thanh minh.

- Uhm.. Anh thì lại nghĩ đó là một ý tưởng không tồi đâu – Jackson nhìn sâu vào mắt Nó dịu dàng.

- Dạ? – Nó hơi ngạc nhiên thành ra đôi mắt dài chợt ghim chặt vào màu xanh thăm thẳm khiến Nó cảm thấy mình như là một tia nắng nhẹ đang cố gắng xuyên qua làn nước biển lấp lánh. Nó khẽ thốt lên – Sao có thể chứ...Em chân ngắn lại sợ đau chân với cao được đâu anh ạ!

- Cùng lắm thì anh sẽ cúi xuống vừa đủ trong tầm với của em là được chứ gì? – Jackson không cười nữa, Nó đọc thấy trong đôi mắt anh sự nghiêm túc.

Hơ... “Thế này là thế nào?” Nó đơ ra mấy giây rồi cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh và khẽ mỉm cười trả lời:

- Em sợ anh cao thế này .. Có cúi xuống em cũng không với tới.. Mà nếu có với tới thì anh cũng sẽ mỗi lưng mà đứng lên thôi... (Thật ra Nó rất muốn nói là.. Được thế thì còn gì bằng ạ! Nhưng lại sợ bị oánh giá là hám giai quá nên đành phải đáp như vậy thôi hu hu hu)

- Anh sẽ không như thế đâu.. Cô bé yên tâm đi – Jackson vẫn kiên nhẫn nói – Anh tin là mình sẽ trụ lại đến giây phút cuối cùng đấy vì anh là người ngoại quốc tốt bụng mà.

- Thôi cho em xin. Anh là mẫu người của biết bao nhiêu cô gái ngoài kia (Trong đó có cả em nè hu hu hu) Anh định biến em thành tội nhân thiên cổ chắc. – Nó cười nhăn nhở để che giấu đi chút cảm xúc đang nhen nhóm trong tim.

- Tại sao tự nhiên em lại là tội nhân thiên cổ vậy? Thiên thần hơi ngạc nhiên hỏi lại.

- Vì thân hình hoàn hảo của anh sẽ trở thành một ông lão tám mươi nếu cứ cúi xuống hoài như thế. Ha ha ha – Nó le lưỡi cười nhăn nhở.

- Ha ha ha... Cô bé này! dễ thương quá! – Jackson cũng bật cười trước thái độ đáng yêu của Nó..

Cứ thế cả hai cười đùa và nói với nhau những chuyện linh tinh cho đến hết giờ nghỉ trưa, thậm chí Thiên thần còn tiến chân Nó lên tận phòng làm việc nữa và tất nhiên là với cái đầu thông minh của mình thì Nó cũng đã tìm cách có được số điện thoại của Jackson mà chẳng cần phải hỏi :)

Đang trong cái tâm trạng sung sướng lâng lâng như thế nên Nó dường như quên mất cả cái cảm giác bất an khi bước vào căn phòng có “Ngài tổng giám đốc đáng ghét” kia. Đáng kinh ngạc hơn là Nó còn nhe răng ra cười với cả bà chị thư ký mà Nó biết thừa là luôn nhìn Nó bằng cái nhìn sấm soi tóe lửa.. Phải chăng đó là sức mạnh kỳ diệu của.. Tình yêu?

Hơ,.. Có những thứ chẳng nên nghĩ nhiều.. Cuộc sống có bao nhiêu đâu.. Cứ tranh thủ tận hưởng niềm vui hiếm hoi này đã nhĩ?

- Em chào anh ạ! Nó nhe răng nhả nhử khi vừa bước chân vào phòng rồi nhanh chóng quay trở về chỗ làm việc, bắt gặp hình ảnh kẻ đáng ghét đập vào mắt Nó như một bức tranh tả cảnh đẹp lung linh.

Nổi bật trước một cái tủ kính màu gỗ nâu với những ô kính rộng chứa rất nhiều tài liệu chạy dọc căn phòng là nửa thân hình của một người đàn ông với sống mũi cao thanh thoát, mái tóc đen dài buông rủ che gần hết khuôn mặt hoàn hảo (Thật sự là Nó có cảm giác như đang chiêm ngưỡng hiện thân của một chàng Vampire với sắc đẹp có thể làm mê hoặc lòng người vẫn được miêu tả trong những câu truyện mà Nó vô cùng yêu thích) Ngài tổng giám đốc vẫn chăm chú với đồng tài liệu trên mặt bàn và vẫn ngồi nguyên tại vị trí như lúc Nó đi khiến Nó không khỏi tò mò bật ra một câu hỏi:

- Anh ăn trưa chưa, Mr P?

- Tại sao em hỏi thế? - Hấn ngược lên, đôi mắt màu mật ong sáng lấp lánh sau làn tóc dài chiếu thẳng về phía Nó.

- Ồ thì... Em thấy các ông chủ thường có xu hướng tiết kiệm ngân sách nên... - Nó bỏ lửng câu nói rồi lại tiếp tục - Với lại em là nhân viên thì cũng nên quan tâm đến sức khỏe của Boss chứ... He he he

- Vậy thì có nên thay mặt cả công ty tuyên dương tinh thần của em không nhĩ, Ms N? Ngài tổng giám đốc khẽ mỉm cười.

- Dạ thôi! Việc nên làm mà “xếp” – Nó le lưỡi – Nhưng mà nếu “xếp” có lòng thì có thể xem xét tăng lương cho em cũng được ạ!

- Ồ! Việc đó có gì là khó đâu - Hấn lại cười..Nhưng mà Nó lại oán hờn thấy có mùi nguy hiểm – Tôi sẽ mang việc này tuyên dương ở cuộc họp cổ đông sắp tới và nếu mọi người đồng ý thì em sẽ được tăng lương.

Sax. Biết ngay mà.. Nó với người này đâu dễ gì có thể xóa thù thành bạn.

- Dạ thôi! – Nó lý nhí đáp – “Xếp” hiểu cho lòng em là được rồi.. Phật cũng dạy là làm việc tốt thì không nên mong đền ơn nên em cũng chẳng dám nhận tuyên dương đâu ạ .

Nó buồn bã, nhất quyết cắm mặt vào cái máy tính và không thèm để ý đến “Ngài tổng giám đốc đáng ghét nữa”

Không gian lại đi vào lặng im, chỉ có tiếng máy lạnh ro ro quay, tiếng gõ bàn phím lách cách và tiếng giấy lật giở sột soạt.

Lục lọi một hồi, Nó cũng đã hình dung ra phần nào công việc mình cần làm. Nó đưa mắt kiểm tìm đồng tài liệu được liệt kê trên chiếc tủ bên cạnh chỗ làm việc của mình, khẽ nuốt nước bọt vì... Tài liệu Nó cần... Cát ở nơi cao quá :(

Hic hic hic..Hình như là người lập ra cái công ty đáng yêu này không hề có ý định sẽ tuyển dụng những người hạn chế chiều cao như Nó hay sao mà toàn dùng những cái tủ rất đồ sộ để đựng tài liệu thế này.

“Phải làm gì đây?” – Trong đầu Nó bắt gặp bật ra câu hỏi. Nó không hề mong muốn ngài giám đốc nhìn thấy Nó vất vưởng trên ghế để cổ với lấy xấp tài liệu kia đâu.. Mất mặt lắm hu hu hu..

Nó ngồi đó, mắt chăm chăm nhìn về phía tủ và trong đầu thì không ngừng miên man suy tính..

Thật ra, từ trước tới nay, Nó chưa bao giờ tự ti về chiều cao khiêm tốn của mình cả cho dù là Nó cũng từng bị trêu chọc và bị đặt cho những biệt danh kiểu như “nấm”, “lùn” , “mét một hai quàn” vv..v..vv...

Nó nhớ hồi cấp hai, Nó cũng đã từng chiến đấu rất hăng với kẻ nào dám cười chê cái chiều cao ít ỏi của Nó.. Nhưng rồi lâu dần, Nó nhận ra... Chẳng có lý do gì để phải phản ứng như thế?

Vì sao ah?

Vì khi Nó kết bạn và chơi thân với một người Nó chẳng bao giờ để tâm xem người đó cao hay gầy, xấu hay đẹp.. Đơn giản là hợp thì chơi. Nếu phải một mỗi xét hỏi, chọn lựa dây dưa để có thể kết bạn với một người thì đó không bao giờ là tình bạn đúng nghĩa mà chỉ là vị kỷ và vụ lợi cá nhân.

Vì có thể cả cái xã hội này biết Nó không có một dáng vóc hoàn hảo, không có một đôi chân dài miên man nhưng mẹ Nó biết, em Nó biết, và bạn bè Nó cũng đều biết rằng mỗi khi có khó khăn đều có thể chia sẻ cùng với Nó và Nó, trong phạm vi có thể, với đôi chân ngắn của mình – cũng sẽ chạy đến bên cạnh họ một cách rất nhanh chóng, tuyệt đối không thua kém bất cứ đôi chân dài nào.

Nó vẫn luôn luôn tự hào: “Trí thông minh của con người là tính từ vầng trán đến bầu trời” và sẵn sàng cười vào mặt kẻ nào dám coi thường Nó.

Nó bé nhỏ nhưng ai dám nói Nó không thể làm được những việc lớn lao? Vì thành công sẽ chỉ đến với những người nào có đủ tự tin và dũng cảm để nắm lấy :)

Và còn vì rất nhiều lý do khác nữa khiến Nó biết được rằng phải yêu bản thân mình trước khi đòi hỏi bất cứ ai yêu mến Nó.

Thế cho nên, ... Không quá khó để Nó có thể tìm ra cách cứu nguy cho bản thân :)

- Aaaa – Nó giả bộ hét lên nhưng vẫn không quên điều tiết để âm thanh chỉ quanh quẩn bên trong căn phòng này thôi á.

Ngài tổng giám đốc nghe thấy tiếng thét của Nó vội vã ngẩng lên, ánh mắt nâu phát ra những tia nhìn dò hỏi.

- Chuột... Anh ơi! Em nhìn thấy con chuột trên ngăn tủ kia kìa..- Nó giả bộ sợ hãi chỉ tay về phía ô cửa kính chứa tập tài liệu Nó muốn có, đôi môi khẽ mấp máy.

Ngài Mr P nhíu mày nhìn về hướng Nó đang chỉ và sau một hồi quan sát tỉ mỉ liền phóng ra một câu khiến Nó suýt sặc:

- Thật ra em muốn lấy tài liệu nào?

Má ơi! Hình như những ai làm sếp đều đã thành cáo rồi hay sao ấy! Hu hu hu

- O! Em... Có chuột thật mà anh. Em vừa nhìn thấy.... – Nó áp úng cố gắng giữ bình tĩnh.

Ngài Tổng Giám đốc nhìn Nó bằng cái nhìn của kẻ bề trên kiểu như “không thêm chấp” rồi bình thản nói:

- Thứ nhất: Công ty này đã thuê riêng một công ty làm vệ sinh và diệt côn trùng định kỳ nên không có chuột. Thứ hai: Chuột cũng là một loại thông minh, không dại gì show hình giữa ban ngày ban mặt như thế đâu. Thứ ba và cũng là cuối cùng: chuột nó cũng không biết chữ để có thể vừa chọn đúng ngăn tài liệu nội bộ mà xuất hiện tình cờ lại vừa biết thương hoa tiếc ngọc mà để giấy tờ vẫn còn ở nguyên vị trí Ms N ạ!

Sax.. Thế này thì còn nói được gì nữa hả trời? Xấu hổ quá đi mất thôi... Ngài giám đốc ơi.. Ngài cứ nguy hiểm thế này thì làm sao con thắng nổi hu hu hu.. Nó đau khổ rên rĩ..

- Có lẽ.. Em nhìn lầm ạ! – Nó vớt vát... Nhưng mà có cần phải kiểm tra cho chắc không anh? Cho dù xác suất là 1% cũng phải kiểm chứng chứ. – Dù sao Nó cũng nhất quyết không chịu thua.

- Ok. Vậy để tôi xem nào. - Hắn khẽ nhe răng cười trước thái độ bướng bỉnh của Nó. (Thật ra thì từ khi quen biết hắn, lớp biểu bì da của Nó vẫn không ngừng dày lên rồi...thế này có đáng là gì đâu nhỉ? ^__^)

Cuối cùng thì tất nhiên là không có con chuột nào lấp ló ở đó còn Nó thì hớn hờ cắm mặt vào cái đồng tài liệu vừa được mang xuống kia. Nó cũng chẳng thêm quan tâm đến kẻ đáng ghét kia nghĩ gì.. Nó vẫn vui vì dù sao cũng đạt được mục đích :)

Hắn nhìn cái vẻ xí xốn vừa xuất hiện trên mặt Nó đã bị thay bằng một thái độ nghiêm túc, tập trung khi nhìn mở tài liệu trên tay, đôi môi xinh xinh thỉnh thoảng mím vào nhau và cái trán đôi lúc cũng nhíu lại đăm chiêu.. Trong lòng chợt dấy lên một câu than thở: “Trời ơi! Sao cô bé kia càng ngày càng đáng yêu thế này”

Thời gian tíc tắc trôi..

Khoảng không ngăn cách giữa hai con người... Có khi nào sẽ ngăn lại?

12. Chương 12: Dự Án Đầu Tiên

Phần phía sau của ngày hôm đó may mắn là diễn ra tương đối bình yên (Có nghĩa là Nó và Mr P mỗi người một không gian, chẳng ai nói với ai câu gì cho đến tận lúc về) Điều này khiến cho tâm trạng của Nó nói chung là “vui một cách toàn diện”.

Sài Gòn khi nhập nhoạng tối loang loáng những ánh đèn lung linh tựa như ánh sáng lấp lánh của hàng nghìn ngọn nến làm cho cả thành phố chợt trở nên xa hoa và lộng lẫy diệu kỳ. Nó phởn phơ trên con chiến mã, nghênh nghênh đầu nhìn thiên hạ đang mải miết đua tranh với bóng đêm và miệng thì bỗng nhiên cứ không ngừng mấp máy giai điệu bài hát “When you say nothing at all” của Ronan Keating ... Rồi bất chợt lại bật cười với suy nghĩ: “Có những thứ chẳng cần phải nói ra mà vẫn như là đã nói.. Thiên thần nhỉ?”

Tối hôm đó Nó thề là đã ngó cái điện thoại nòi đồng cối đá của mình không dưới một trăm lần tựa như cái điện thoại ấy và Nó là hai cục nam châm trái dấu hút chặt lấy nhau nhưng đáng buồn biết chừng nào vì đó cũng là từng ấy lần mặt Nó âu sầu và tay thì chỉ chực quăng quật cái cellphone xa nhất có thể.. Ai bảo cái màn hình không chịu hiện lên thông báo có một tin nhắn mới chứ :)

“Có lẽ Jackson bận” – Nó tặc lưỡi tự an ủi mình rồi lại miên man với những ý nghĩ: “Rút cục Thiên thần có ý gì với mình không?” Hay : “Chắc giờ này anh ý ngủ rồi” hoặc: “Có khi Jack đang bận đi chơi với chân dài nào cũng nên” vv..v..vv Bàn tay hết đưa lên lại bỏ xuống.. Có lúc ngáp ngừng định bấm nút nhưng rồi lại tặc lưỡi: “Sao phải làm thế” Vậy là.. Lại buông... Lại thở dài... Con gái thường giả bộ không quan tâm ở bên ngoài nhưng thật ra bên trong thì tâm trạng lại xáo xào như một nồi lẩu thập cẩm :)

Sau một hồi vật vã với những suy tư tự kỷ, Nó quyết định ... Đi ngủ.. Vì ngày mai là một ngày dài... và Nó vẫn còn phải đối mặt với cái lão giám đốc tài hoa tột đỉnh kia nữa.

Nhưng mà.. Đã nói là ông trời vốn ghét người hồng nhan mà :) Trong lúc phải khó khăn lắm Nó mới có cái quyết tâm lên giường khi bài hát: “Chúc bé ngủ ngon” bắt đầu thì ... Màn hình điện thoại của Nó đột nhiên bừng sáng và nhạc chuông “Blue” quen thuộc vang lên khiến Nó luống cuống như một con ngốc:

- A... A lô – Nó cố giữ giọng bình tĩnh với một trái tim thì đang nhảy hiphop trong lồng ngực thành ra ngữ điệu có vẻ hơi run rẩy.

- Hi! Cô bé ngủ chưa? – Tiếng Jackson ồm ồm phát ra từ điện thoại.

- A.. Dạ chưa! Em đang tranh thủ xem lại mấy thứ. (Thật ra là em đang định kiểm tra độ bền của điện thoại khi không thấy tin tức gì từ anh đấy) Có gì không ạ? (Ax ax ax .. – Nó lại muốn cắn lưỡi và không ngừng âm thầm trách mắng: “Cái miệng đáng ghét này. Rốt cuộc mày vừa phát ngôn câu gì thế?”)

- Tinh thần hiếu học cao ghê nhỉ - Jackson khẽ mỉm cười rồi nói tiếp - Vậy anh có làm phiền em không?

- Dạ.. Không.. Không..- Nó vội vã lắc đầu – Em cũng vừa mới xong rồi... Đang định đi gặp Bác Hồ trong mơ anh ạ.

- Vậy hả?

- Vâng.

.....

Đầu dây bên kia chợt lặng im còn Nó thì cảm thấy có chút không tự nhiên nên cũng chẳng biết phải nói gì. Đúng là lần đầu tiên bao giờ cũng mang lại những cảm xúc ngại ngùng và căng thẳng :)

- Anh... Ăn cơm chưa? - Nó bật ra câu hỏi khi cảm thấy cần chấm dứt không khí ngột ngạt này .. Nhưng mà lúc nói xong rồi lại ân hận tràn trề vì đã trót tung ra một câu... Chuối hết sức.

- Anh ăn rồi – Thiên thần vẫn dịu dàng - Phải tập trung lực lượng thì mới đủ sức ra chiến trường mà gọi điện cho em chứ.

- Eo! – Nó le lưỡi - Trong mắt anh em đáng sợ thế hả? Em cũng được oánh giá là không hiền nhưng mà khá ngoan đấy anh ạ.

- Ủ! Em ngoan nhưng mà là ngoan lạ - Jackson bắt đầu trêu chọc.

- Lạ cái gì mà lạ? Này nhé... - Nó xù lông đầu tranh một cách vô thức.

Vậy là câu chuyện bắt đầu rôm rả hơn xoay quanh cái chủ đề “ngao lạ” của Nó rồi thuận đà chuyển sang những lối rẽ khác và bầu không khí đã trở nên tương đối dễ thở .

Thời gian tíc tắc trôi qua mà Nó cũng không nhận ra...

Nó khẽ mỉm cười, bên tai văng vẳng giọng nói dịu dàng “ Ngủ ngoan , cô bé!” Đưa mắt nhìn lên trần nhà với những mảng sáng tối mất trật tự chẳng khác gì mấy bức tranh thuộc trường phái trừu tượng, Nó nằm lặng yên nghe trái tim mình đang ngân nga những giai điệu kỳ diệu.. Đôi mi mỏng khẽ đan lại với nhau, Nó chìm sâu vào giấc ngủ bình yên...Đêm nay, chắc chắn Nó sẽ gặp đôi mắt màu biển xanh trong những giấc mơ ngọt ngào..

Dư âm của ngày hôm qua vẫn còn theo chân Nó cho đến tận mấy ngày hôm sau. Điều này giữ cho tâm trạng của Nó luôn ở trạng thái khá tốt và nhờ vậy công việc cũng diễn ra thuận lợi hơn.

- Công ty vừa ký kết được một hợp đồng lớn. Tôi biết là sẽ có khó khăn và bờ ngõ ban đầu nhưng mong em hãy cố gắng đừng để tôi thất vọng – Ngài Tổng giám đốc nói với Nó vào một buổi sáng Sài Gòn ngập nắng, khiến cho đầu Nó nổ tung vì sự hỗn độn giữa sung sướng, thích thú, hi vọng và lo sợ.

- Dạ! Em sẽ cố gắng hết sức. Mong anh giúp đỡ ạ - Nó mỉm cười vừa nói vừa đưa tay cầm lấy tập tài liệu dày cộp.

- Tất nhiên là tôi sẽ giúp trong phạm vi có thể. – Mr P tỏ ra hào phóng rồi nhìn Nó chăm chăm bằng đôi mắt màu mật ong với những hạt ánh sáng lấp lánh - Mong rằng em sẽ chứng minh cho tôi thấy tôi đã không nhìn lầm người.

A... Chối mắt quá... Nó thấy nghệt thở trước cái nhìn giống như là muốn nói hàng ngàn thứ ấy liền vội vã cụp mắt xuống rồi lý nhí:

- Dạ! Em biết, em cũng mong mình sẽ không phụ tấm lòng của “Xếp” .

Chấm dứt cuộc trò chuyện, Nó tự nhủ trong đầu: “Đúng là cái gì đẹp đều rất nguy hiểm vì dễ khiến con người mất tự chủ mà bị cuốn vào... Đáng sợ quá!”

Nó lao vào sấm soi từng con số trong bản dự trù của kế hoạch, tỉ mỉ kiểm tra và xác minh tính chính xác của dữ liệu... Bàn tay không ngừng ghi ghi chép chép, đôi mắt nhìn chăm chăm như thể cố gắng ghi nhận khẩu hình phát ra từ những con số vô tri. Thật sự thì giá trị khá lớn của dự án khiến cho Nó cảm thấy vô cùng hứng thú.

Những ngày làm việc mệt mỏi và thú vị cuốn Nó đi vào vòng xoáy, đầu óc Nó lúc nào cũng loay hoay với các dãy số được liệt kê... Nhưng tất nhiên là vẫn có những lúc Nó thoát ra khỏi sức đam mê với công việc và ngã vào sự quyến rũ của Thiên thần... Như lúc này đây, khi đối diện với Nó là một đại dương sâu thẳm thăm.

- Chủ nhật này em có rảnh không? Jackson dịu dàng nhìn Nó mỉm cười hỏi.

- O.. Dạ... Có! Nó hơi ngạc nhiên nhưng cũng trả lời một cách nhanh chóng.

- Uhm... Thế em có muốn đi dạo với anh không?

Hơ.. Gì thế này?., Nó đang mơ hay đang tỉnh? Có phải Nó nghe lầm không?

- Anh vừa nói gì cơ? Em nghe không rõ (Thật ra là em sợ em mong quá hóa điên nên dễ bị liên thiên khi tiếp nhận thông tin từ anh thì cóa ^__^)

- Anh muốn mời em chủ nhật này đi dạo cùng anh, tất nhiên là với điều kiện em đồng ý – Thiên thần mỉm cười đáp lại một cách kiên nhẫn.

Ông Tư Bà Nguyệt ơi.. Giây phút này.. Con thật lòng chỉ muốn gửi tới hai người lời cảm ơn sâu sắc nhất...

- Em đồng ý (Cả tứ chi luôn ý chứ) - Nó vội vã trả lời như thể đứa trẻ sợ bị giật mất đồ chơi yêu thích rồi lập tức hỏi lại - Ở đâu hả anh?

- Công viên Gia Định, 5h chiều. Chúng mình đi dạo rồi vào quán hôm trước ăn kem được không em?

Ồi trời ơi... Cứ thế này.. Tim Nó sẽ nổ tung mất...

- Dạ... Tất nhiên là.... – Nó đỏ bừng mặt lý nhí – Quá được ạ! :)

- Ok! Vậy hẹn gặp lại em tại công viên, lúc 5h nhé – Gương mặt Jackson bừng sáng bởi nụ cười.. Hàm răng trắng lấp lóa sau đôi môi, ánh mắt biến điệu dàng phản chiếu những đốm màu sáng trắng... Chúa ơi! Có lẽ nào Thiên thần là có thật?

- Dạ! Nó thần thờ đáp được một câu với cái mặt đờ ngu không thể tả. Rồi khi bóng dáng Jackson khuất sau hành lang, Nó bắt đầu nhe răng cười và nhảy múa như một con điên vừa trốn trại...

Kệ chứ! Nó không muốn bị phát đại nên chẳng thể hoãn lại cái sự hạnh phúc đang không ngừng dâng lên trong lòng...Dù Thiên thần có thích Nó hay không... Như thế này.. Ít ra Nó còn có cơ hội :)

Nó bắt đầu đếm thời gian trôi ... Từng ngày.. Từng ngày...

Dự án bắt đầu đi vào những hoạt động đầu tiên, tần suất công việc tăng lên với cấp số nhân khiến cho Nó quên đi cả những chờ mong vào chủ nhật tới. Nó cảm cúi, xăm xoi từng tờ hóa đơn, từng giấy tạm ứng và từng bản dự toán liên tiếp nhau.. Mãi mê đến mức.. Nó gần như không để ý rằng mấy ngày nay Nó không lê chân xuống Căng tin một bước.

- Em có nghe thấy tôi nói gì không Ms N? Tiếng âm u của ngài tổng giám đốc vang lên bất chợt lôi Nó ra khỏi mớ tài liệu với những con số đang nhảy múa.

- Dạ! Anh đang nói với em à? – Nó lập tức hỏi lại

- Phòng này có hai người, không nói với em thì tôi nói chuyện với cái bàn chắc? - Hấn dài giọng tỏ ý trêu người rồi lại bất chợt lạnh lùng với đôi lông mày nhú lại một cách nghiêm túc – Em nghĩ gì mà tôi gọi bốn năm lần không đáp thế?

- Ô... Em xin lỗi! – Sợ Sếp nghĩ mình bị coi thường nên Nó vội vã thanh minh – Em có thói quen khi tập trung vào việc gì thì rất khó bị xung quanh tác động.. Cho nên không nghe thấy tiếng anh ạ! Em thật sự xin lỗi... Anh muốn nói gì với em thế? - Nó chớp chớp đôi mắt dài ra chiều “ngây thơ vô số tội”

- Tôi lại tưởng em bị những con số kia làm cho tẩu hỏa nhập ma rồi chứ - Môi hấn khẽ hé ra một nụ cười – Nhưng có lẽ là tôi đánh giá em hơi thấp nhỉ?

- Cám ơn anh! – Nó nhe mấy cái răng và vẽ một đường cong hoàn hảo trên khuôn mặt bánh bao rồi tiếp tục nói một cách sung sướng – Em sẽ coi đó là một lời khen và một cơ hội được xem xét tăng lương của “xếp” nhé?

- Với tôi - Ngài tổng giám đốc lại mỉm cười và khẽ nhún vai - Nếu bạn có tài thì mọi chuyện đều có thể ... Nhưng rất tiếc là để thành nhân tài không phải dễ nên tôi cũng sẽ coi lời của em là một lời hứa không ngừng phấn đấu nhé?

Ax Ax Ax... Hời xoáy, đáp xoay...Cho dù Nó có cố thể nào cũng không thắng được là sao? Đúng là “Vô quyết – dầy có mũi dao nhọn” mà hu hu hu.

- Vừa nãy anh định nói với em chuyện gì ạ? – Nó lập tức chuyển hướng sự chú ý.. Gì chứ cái khoản thay đổi chủ đề xoành xoạch vốn là một trong những ưu điểm của Nó mà :)

- Uhm.. Chủ nhật này chúng ta sẽ có một chuyến đi thực tế. Tôi sẽ chỉ cho em cách để bảo đảm dự án không có bất kỳ sai sót nào. Em có đi được không?

- Ô... Dạ... Có thể thay bằng ngày khác được không ạ? Nó cuống quýt trả lời và trong bụng thì thầm khẩn ông trời đừng cắt đi dây tình duyên mong manh của Nó.

- Em có việc bận hả? – Đôi mắt màu mật ong của Ngài Mr P nhìn xoáy vào Nó còn cái miệng tuyệt đẹp thì tiếp tục nói - Ồ! Đáng tiếc thật! Tôi đã định cho em cơ hội... Uhm...

“Ngài” giả bộ ngừng lại, ngập ngừng rồi bất chợt đôi bàn tay thon dài trên chiếc bàn khẽ đan vào nhau, nửa thân hình đàn ông kéo về phía trước, đồng tử nâu sẫm ánh những sắc màu đen thẫm chiếu thẳng vào Nó

khiến Nó có cảm giác mình giống như nạn nhân tiếp theo của một chàng Vampire đang khát máu, một giọt mồ hôi chạy dọc sống lưng... Ôn lạnh...Nó dườn như ngừng thở khi lắng nghe từng tiếng rõ ràng phát ra từ bức tượng âm u ấy:

- Có lẽ.. Tôi và em không có duyên.. Tôi đang định sẽ truyền hết kinh nghiệm cho em... Haizzz... Thôi vậy!

Thật tình là nếu có thể.. Nó sẵn sàng cầm cái guốc dày 7cm dưới chân mà cắm thẳng vào cái mặt giả vờ như bị mất sổ gạo của cái kẻ đáng ghét đang ngồi đối diện kia và khiến cho hắn phải chấm dứt ngay cái thái độ làm người ta muốn phát điên lên được.

- Không đổi được ngày khác hả anh? Ngày nào cũng được..Trừ chủ nhật tuần này ..- Nó vẫn kiên gan hỏi lại, cố gắng giữ ình luôn giữ được sự nhẫn nhịn của người “quân tử”.

- Rất tiếc là không. – Ngài tổng giám đốc tỏ ra cương quyết - Vậy là em không đi được đúng không?

Hu hu hu Ngọc Hoàng trên cao! Người đưa ra tình huống này thì làm ơn cho con biết con phải làm sao mới đúng?

Muôn vắn cảm xúc hỗn độn trong đầu, những suy nghĩ không ngừng chồng chéo lên nhau.. Trước mắt Nó là Thiên thần và ác quỷ cũng không ngừng giao tranh quyết liệt...

Nhưng cuối cùng thì...Dù không muốn cũng phải đi đến quyết định:

- Dạ không! – Nó đau khổ nói từng từ, cảm thấy trái tim mình đang kêu la giữ dội – Anh cho em địa chỉ và thời gian... Em sẽ đi ạ!

- Tốt! Ngài Mr P bỗng nhiên cười thật tươi, ánh mắt rạng rỡ nhìn Nó với một niềm vui không giấu nổi – Không hổ danh người tôi đã chọn. Tôi sẽ chờ em trước cổng công ty vào lúc 8h sáng nên nhớ là tôi không thích chờ đợi đâu.

- Dạ! Em biết! Em sẽ đến đúng giờ ạ - Nó buồn bã cúi mặt xuống đồng tài liệu nhưng tất nhiên là không còn tập trung được nữa.

Trong đầu Nó miên man những suy nghĩ sẽ phải đối diện với Jackson thế nào và lý do phải hủy cuộc hẹn với anh ra sao? Liệu Anh có giận và trách Nó không? Có buồn không? Có còn muốn đi dạo với Nó nữa không? Vv..v..vv

Nó về nhà trong tâm trạng rối bời, chẳng nhớ nổi đã ăn gì và làm những gì..

Cuối cùng phải biết bao lần tự an ủi với ý nghĩ: “Jackson là thiên thần..Anh ấy sẽ hiểu ình thôi” Nó mới có can đảm để bắt đầu bấm những con số thân quen. Khi nghe thấy chất giọng ấm áp của đầu dây bên kia cất lên, với biết bao cảm xúc vỡ òa, Nó ngập ngừng nói:

- Jackson hả? Là em, Linh... Em xin lỗi...

Căn phòng nhập nhòa tối... Những tia sáng yếu ớt phát ra từ chiếc đèn ngủ hình thỏ ngọc không đủ để xua tan bóng đêm khiến không gian đột nhiên trở nên âm u và ma mị...

Tương lai... Nào ai biết trước được điều gì?

13. Chương 13

Nói chung thì Jackson vẫn cư xử rất đúng với vai trò của một Thiên thần trong mắt Nó khi anh chấp nhận lời xin lỗi mà Nó đưa ra một cách vui vẻ.. Nhưng điều này lại khiến cho Nó hơi bị hụt hẫng một chút. Thật lòng mà nói thì Nó mong chờ sẽ nhận được ở Jackson thái độ không vui hoặc ít ra là một chút , một chút thôi cũng được sự tiếc nuối khi cuộc hẹn bị hủy bỏ.. Đơn giản chỉ vì điều đó khiến cho Nó có thể cảm nhận được rằng mình cũng có chỗ đứng trong lòng anh ... Con gái vốn mong manh thật ra là do sự đấu tranh của quá nhiều cảm xúc :)

Liên tiếp mấy hôm sau, Nó quyết định không xuống căng tin nữa bước. Nó không muốn chạm mặt Jackson phần vì ngại do thất hẹn, phần vì công việc không ngừng chất đống ở trên đầu.. Thật sự là rất mệt.

“Cốc .. Cốc .. cốc” Tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ, Nó hướng mắt về phía cửa và nhú mày khi nhìn thấy bà chị thư ký đang đứng chờ.

- Vào đi. -Tiếng Ngài tổng giám đốc vang lên đều đều phía sau chồng tài liệu dày cộp.

Bà chị thư ký lướt vào kiêu hãnh trên đôi giày cao gót sành điệu. Đôi mắt đen được tô vẽ cẩn thận mang theo những đốm lửa quét qua Nó nhanh như một cơn Gió vô tình, chị tiến thẳng tới bàn làm việc của Ngài tổng giám đốc và cất tiếng nói ngân nga như chuông:

- Ông Huy vừa gọi điện thông báo vì có việc đột xuất nên cuộc hẹn trưa nay buộc phải hoãn lại. Ông ấy muốn tự mình gửi tới anh lời xin lỗi chân thành nên em đã cho ông ấy số điện thoại của anh, chắc lát nữa ông ấy sẽ gọi tới ạ!

- Được. Tôi biết rồi. - Tiếng Ngài Giám đốc vẫn đều đều.

- Anh xem xét rồi ký giùm em các giấy tờ này ạ. - Chị thư ký tay cầm sổ sách bước tới phía sau bàn làm việc của ngài tổng giám đốc rồi đứng cố thủ ở đó, thỉnh thoảng mấp máy môi để giải trình, đôi lúc lại khẽ cúi người chắc là lật giở giấy tờ cho “xếp”.

Nó phóng tia mắt dài phía sau bàn làm việc âm thầm quan sát. Phải công nhận là chị ấy rất đẹp. Mái tóc xoăn buông xõa nơi bờ vai, đôi mi dài và đôi mắt to tròn ướt át có thể làm tan nát mọi thành trì trái tim của bất kỳ người đàn ông nào đó là chưa kể đến một thân hình với số đo ba vòng hoàn hảo.. Nó khẽ mỉm cười khi bất chợt một câu nói trong phim “Dream Hight” phần I văng vẳng bên tai: “Em có biết vì sao ngoại hình cũng được coi là thực lực không? Bởi vì nó có thể rèn luyện được”

Không gian lại chìm trong yên lặng, Nó có cảm giác khá là kỳ cục rằng mình giống như một con hàu đang xen vào cuộc hẹn hò giữa công chúa và hoàng tử . Do đó Nó nhất quyết ép đôi mắt mình tập trung vào màn hình máy vi tính đang nhấp nháy phía trước còn tai thì căng lên “hóng hót” ... Không phải Nó nhiều chuyện đâu nhá.. Chỉ là.. Nó không muốn bỏ qua bất cứ thông tin nào của kẻ thù mà nhất là khi kẻ thù đó lại cực kỳ nguy hiểm.

Thật đáng buồn là Nó chẳng thu thập thêm được gì ngoài những con số thống kê về chứng khoán, tiến trình thực hiện dự án vv..v ..vv nên đành đau khổ mà lặng nghe tiếng bước chân của chị thư ký cứ ngày càng gần với cánh cửa.

- Bảo Trâm! - Tiếng ngài tổng giám đốc bất chợt vang lên khiến chị thư ký không khỏi giật mình khựng chân nhưng rồi chị cũng xoay người lại rất nhanh đồng thời đôi môi quyến rũ cũng nhanh chóng cong thành một nụ cười ma mị chính hiệu, chị thản nhiên đáp:

- Tổng giám đốc cần gì ạ?

- Trưa nay, tôi sẽ ở lại đây. Phiên cô đặt giùm tôi một suất Pizza cỡ lớn nhé! – Ngài tổng giám đốc bình thản nói, dường như vẫn không thèm ngẩng mặt lên lấy một lần.

- Dạ! Anh thích ăn loại nào ạ? - Chị hỏi lại bằng chất giọng chuông ngân thánh thót kèm theo một nụ cười mê hoặc lòng người

- Tôi không hay ăn Pizza lắm.. Có lẽ cô cứ chọn loại nào cô thấy ngon là được.

- Vậy em sẽ đặt cho anh Pizza hải sản nhé. Khoảng mấy giờ anh muốn ăn ạ?

- Khoảng mười hai giờ đi. Uhm... Em có ăn được Pizza loại đó không Linh? – Ngài tổng giám đốc bất ngờ ngược đôi mắt màu nâu sáng hướng về phía Nó chờ đợi.

- Hơ... Dạ? - Nó hơi ngạc nhiên thành ra có phần lúng túng - Được anh ạ! Em chỉ không ăn được lá ngón với một số thứ không nên ăn thôi.. Em dễ nuôi lắm ạ! – Nó vừa nói vừa nhe ra nụ cười ngu khùng khiếp.

- Vậy thì phiên cô đặt cho tôi một Pizza hải sản cỡ lớn vào lúc mười hai giờ trưa nhé! – Ngài Mr P bây giờ mới chịu hướng đôi mắt về phía chị thư ký.

- Dạ! - Chị Bảo Trâm với cái mặt giống như vừa bị đâm ột phát, ỉu xiu trả lời rồi vội vã quay ra và trước khi khuất sau cánh cửa xin thề là Nó đã nhìn thấy chị ném về phía Nó ánh mắt hình quả đại bác.

- Vụ Pizza là thế nào vậy xếp? – Nó hỏi ngay khi căn phòng chỉ còn lại hai người.

Ngài tổng giám đốc mỉm cười bình thản trả lời, ánh mắt lóe lên những tia nhìn gian ác:

- Em đã mấy ngày ăn bánh mì rồi... Cho dù còn trẻ cũng phải biết giữ gìn sức khỏe... Tôi không muốn bị tiếng xấu là cấp trên bạc đãi cấp dưới... Với lại.. Tôi không thích có người ngồi chảy nước miếng nhìn trong lúc tôi ăn :)

Saxx.. Cái lão này.. Thật tình là muốn ăn gót dép hả? Tại sao không nói được một câu lịch sự tử tế cho phải phép thế?

- Ôi vậy thì cảm ơn xếp quá! Anh quả thật là... Tốt bụng.. đấy ạ!.. Vô cùng TỐT... BỤNG (Nó cố ý kéo dài hai chữ này và tỏ thái độ châm chọc một cách lộ liễu)

Ngài tổng giám đốc có vẻ như chẳng thêm bận tâm đến vẻ giận dữ của Nó, thản nhiên đáp lại:

- Có gì đâu, đồ tể luôn luôn phải chăm lo cho con mồi thật chu đáo mà.. Chẳng có sự phụ nào muốn đệ tử của mình ngã quỵ ngay trước khi truyền cho bí kíp, Ms N ạ!

Ặc, ặc ặc... Trong đầu Nó không ngừng vang vang câu nói của Mr P “ Đồ tể luôn luôn phải chăm lo cho con mồi thật chu đáo”..

Nó vô tình nghĩ đến chuyến đi thực tế vào chủ nhật tới..

Chợt thấy sống lưng ớn lạnh và bất giác rung mình tự hỏi... Số phận mình rồi sẽ trôi dạt về đâu? :(

Jackson vẫn đều đều nhấn tin chúc ngủ ngon cho Nó vào mỗi buổi tối, đôi lúc làm như vô tình anh chợt nói vu vơ đến sự nhớ nhung khiến Nó cười sung sướng như một con khủng và đêm đêm lại chìm sâu vào những giấc mơ ngọt ngào với biển xanh và nắng.. Mặc kệ ban ngày Nó tìm mọi cách tránh anh ra sao..Hàng đêm Anh vẫn dụi dằm mở lối đi vào khu vườn trái tim của Nó :)

Dự án bắt đầu tăng tốc, những con số cũng gấp rút chạy đua với thời gian.. Khiến Nó hoàn toàn không thể quan tâm đến bất kỳ thứ gì xung quanh Nó.

Một tuần làm việc trôi qua quá nhanh khiến đầu óc Nó trở nên mệt mỏi. Nó chợt thấy nhớ chị Thủy quá chừng, tự dưng thêm được nghe tiếng chị để biết cuộc sống này còn đa dạng và sống động lắm. Buông điện thoại xuống, Nó chìm vào giấc ngủ với những suy tư rối rắm chằng chịt lên nhau như mạng nhện tự hỏi ngày mai sẽ là Địa ngục hay Thiên Đàng?

Chủ nhật, 6h sáng, trong căn phòng của Nó:

Tiếng chuông điện thoại báo thức ngân lên kéo Nó ra khỏi giấc mơ êm đềm về căn nhà có Thiên thần và Nó, bực tức với tay tắt, Nó tự cho phép mình nằm thêm mười lăm phút nữa trước khi bật dậy vì tiếng hát quyen rũ của Big Bang.

- A lô! Nó vội vã trả lời, tỉnh cả ngủ khi nhìn thấy số điện thoại của người gọi tới.

- Em đã dậy chưa? Em đang ở đâu thế? - Tiếng Ngài tổng giám đốc vang lên trầm ấm qua ống nghe.

- Ô! Em dậy lâu rồi (Nói dối trong phạm vi cho phép cũng là sở trường của Nó đấy ^__^) Em đang chuẩn bị đi ạ!

- Em không phải đi đâu hết. Tôi sẽ đến đó! Em có mười lăm phút để chuẩn bị và nên nhớ rằng tôi không thích chờ đợi đâu đấy. - Hắn nói một mạch rồi tắt máy mà không để cho Nó kịp nói câu nào. Nó cũng chẳng có thời gian để suy nghĩ tào lao, vội vã chạy ào vào nhà tắm.

Mười lăm phút sau, trong lúc Nó đang đứng ngẩn ngơ trước cổng thì một chiếc xe Mercedes màu đen sang trọng dừng lại ngay trước ngõ rồi điện thoại của Nó rung lên và Nó ầu sầu nhắm hướng chiếc xe thẳng tiến.

- Làm sao anh biết được địa chỉ nhà em mà đến thế? – Nó hỏi khi đã yên vị trong chiếc xe lịch lãm.

- Sự phụ bao giờ cũng phải tìm hiểu kỹ trước khi thu nhận một đệ tử, Ms N ạ! Hấn mỉm cười trả lời bình thản.

Nó tròn tròn mắt, ngậy ra ngẩng nhìn người con trai đang ngồi sau vô lăng, khuôn mặt nhìn nghiêng đẹp như một bức tượng với sống mũi cao thẳng tắp, bờ mi cong dài làm cho đôi mắt màu mật ong thêm sâu lấp lánh cùng với làn tóc buông rủ che đi một phần vầng trán thông minh tạo cảm giác bí ẩn ma quái, trong lòng bỗng nhiên hỗn độn những cảm xúc buồn vui lẫn lộn.

- Cảm ơn anh đã đánh giá cao. Em sẽ cố gắng hết mình để không làm anh thất vọng ạ. – Nó mỉm cười, chợt cảm thấy lòng mình có gì thật ảm.

- Tốt! Đó là lý do tôi quyết định chọn em. Em sẵn sàng làm tất cả để theo đuổi mục tiêu tuy rằng hơi liều nhưng tôi tin là còn cải tạo được.

Sax.. Thế này là khen hay chê đây trời? Nó trầm nghĩ rồi lại quyết định bỏ qua.. Với kẻ thù có nội công thâm hậu như thế này cách tốt nhất là phải học cách lờ đi và âm thầm ghi sổ nợ :)

- Chúng ta sẽ đi đâu hả anh? – Nó lại tiếp tục chơi trò “chuyển hướng”.

- Em sẽ biết khi tới nơi. - Hấn hơi mỉm cười trước phản ứng trẻ con của Nó.

- Ít ra anh cũng phải có một vài gợi ý để em có thể an tâm khi biết mình không bị bắt cóc chứ. – Nó vẫn kiên quyết theo đuổi ý định.

- Em yên tâm - Hấn bật cười, quay sang nhìn Nó bằng đôi mắt nâu sáng sủa - Tôi là người làm kinh doanh nên có thể nhận biết nơi nào đáng để đầu tư và sẽ sinh lời. Tuyệt đối không bao giờ tham gia vào một thương vụ mà đến 90% là thua lỗ cả.

- Ý anh là ... Em không đáng giá chứ gì? – Nó khẽ nuốt nước bọt khi nhận ra khoảng cách giữa Nó và hấn khá là gần, thậm chí Nó còn có thể thấy hình ảnh của chính mình phản chiếu trên hai đồng tử màu nâu ma mị ấy.

- Ý của tôi là - Hấn khẽ nhún vai – Em xứng đáng được rước đi như một nàng công chúa chứ không phải là một nạn nhân bị bắt cóc - Mr P nói rất nhanh rồi sau đó quay sang vặn khóa bắt đầu khởi động xe mà không thèm nhìn Nó thêm một lần nào nữa.

Còn Nó thì mắt chữ O, mồm chữ A và đầu vẫn chưa hết choáng vì câu trả lời của ngài tổng giám đốc đáng kính.

Bầu trời trong xanh, những tia nắng mang theo một hơi ẩm bắt đầu chiếu rọi khắp không gian và nhảy nhót trên chiếc xe Mercedes màu đen sang trọng. Bên trong xe, người con trai vẫn tập trung vào việc vận hành máy móc còn người con gái thì ngồi lặng yên mắt đắm đắm nhìn về phía trước.. Hai tâm trạng lẫn lộn mãi miết theo đuổi những suy nghĩ riêng...Tiếng động cơ vang rền khuấy đảo bầu không khí tĩnh mịch, chiếc xe bắt đầu lao đi trong ánh sáng chói lòa của nắng.

14. Chương 14

Sài Gòn ban ngày ồn ào và rạng ngời như một đĩa trẻ con nhõng nhẽo, ánh nắng chan hòa nhuộm vàng lên những hàng cây, nhảy nhót trên các mái nhà và làm cho những ô cửa kính lóe lên những cái nhìn chớp nhoáng. Nó thích thú đưa mắt dõi theo hàng loạt cảnh vật lướt qua rất nhanh cảm giác như đang xem một cuốn phim tư liệu sinh động về cuộc sống rồi không khỏi thở dài ngao ngán vì bên ngoài sống động là thế mà bên trong xe thì hoàn toàn yên ắng.

Ngài tổng giám đốc đáng kính vẫn kiên quyết nhìn thẳng về phía trước và không thèm nói thêm bất cứ một từ nào sau khi phát ngôn cái câu khiến Nó gần như bất tỉnh: “Em xứng đáng được rước đi như một nàng công chúa chứ không phải là một nạn nhân bị bắt cóc.”

Nó có cảm giác như đầu mình là một vách núi trống rỗng và câu nói của ngài Mr P giống như là một thanh âm bị kẹt lại ở giữa cái hố sâu rộng toác ấy rồi vô tình tạo thành bản hợp ca cứ không ngừng ngân vang

trong quá trình luẩn quẩn tìm đường thoát. Quả thật là bên tai của Nó bây giờ chỉ toàn là những tiếng vo ve của hàng trăm con ong lập đi lập lại cái điệp khúc: “Hắn nói thế.. Rút cục là có ý gì?”

Nó phải vật lộn đấu tranh với ý nghĩ nửa muốn hỏi cho rõ nửa lại ngại ngần không dám, lưỡng lự hồi lâu Nó tắc lưỡi tự mắng mình thật là khùng khi manh nha cái ý tưởng rằng “Hắn có.. ý.. Gì đó” Con gái thường đa cảm nên hay lạm dụng các giác quan và thường hay vơ quàng vào người những sự hiểu lầm không cần thiết :)

- Sắp đến nơi chưa anh? – Nó lên tiếng hỏi để phá tan cái không khí ngột ngạt đang bao trùm trong xe và quyết tâm bỏ qua chuyện đầu đầu vừa nãy.

- Uhm... Sắp đến rồi – “Ngài” bình thản trả lời, đôi mắt nâu quét qua Nó rất nhanh rồi từ đôi môi quyến rũ tiếp tục phát ra âm thanh trầm ấm – Có vẻ như em không được tin tưởng tôi cho lắm nhỉ? Bộ trông tôi giống người chuyên bắt cóc trẻ con lắm hả? Từ trước tới giờ tôi thường hay được khen là nhìn như diễn viên chứ so sánh tôi với ông Ngáo ộp thì chỉ có em thôi đấy.

- Xếp quá lời rồi – Nó nhanh nhẩu đáp lại – Nhân viên mà không tin xếp thì còn tin ai..– Nói xong Nó lại nhe răng nhần nhở - Em cũng phải công nhận là xếp đẹp trai .. Cho dù có hơi thua kém Jang Dong Gun một chút nhưng mà dứt khoát là ăn đứt Chí Phèo và mấy thằng lêu khêu nghiện hút :) với lại em có phải con nít đâu mà sợ bắt cóc.. Hi hi hi – Nó cười khoái chí. Thật tình là Nó sung sướng lắm ý, mấy khi Nó có cơ hội trả treo lại xếp :)

- Cảm ơn em đã đánh giá cao – “Ngài” vẫn thản nhiên trả lời với cái thái độ bề trên không thêm chấp – Tôi thật sự đã rất lo lắng khi nhận thấy sự chênh lệch quá lớn giữa tôi và em có thể sẽ làm em e sợ.. Nhưng có vẻ như em thừa tự tin để vượt qua trở ngại đó... Thật sự là.. Em rất đặc biệt đấy!

“Lại cái gì thế này?” Nó đang trong niềm vui phơi phới bỗng dừng như người bị tạt một gáo nước lạnh vào đầu, phút chốc đứng hình... Cái gã nguy hiểm này rút cục là muốn làm gì vậy?

- Anh có ý gì thế? – Mãi một lúc sau Nó mới khó nhọc thốt lên được năm từ trên.

- Ý tôi là ... - Hắn mỉm cười, đôi mắt ánh lên vẻ gian tà nguy hiểm – Em là con cóc đầu tiên đủ tự tin để nói câu: “Tôi muốn ăn thịt Thiên Nga” đấy. Đáng khen! Đáng khen.

Sax... Thế này thì thà chết đi còn hơn.. Kẻ thù mà uyên bác như Khổng Minh thế kia thì làm sao con trả oán được đây trời? Ngậm đắng nuốt cay suốt ngày thì hỏi làm sao sống nổi hu hu hu..

- Thiên Nga cùng lắm cũng chỉ là phó thường dân còn con cóc là cậu ông trời đấy! Anh không biết hả? Chẳng biết giữa cóc và Thiên Nga ai sẽ ăn thịt ai đâu á– Nó cố gắng cãi bướng rồi tỏ ý không thèm nói chuyện với hắn nữa, Nó lại hướng tầm mắt ra ngoài cửa kính xe.

Ngài tổng giám đốc nhận thấy thái độ bất hợp tác của Nó cũng thôi không nói thêm gì nữa. Không gian lại chìm trong im lặng, chiếc xe lao đi mang theo hai tâm trạng rối bời..

Thời gian trôi qua không biết đã bao nhiêu lâu, hắn và Nó vẫn quyết tâm không nói với nhau câu nào cho đến lúc chiếc xe dừng lại trong tầng hầm của một tòa nhà sang trọng Nó mới biết mình bị bắt cóc tới Vi .

Vi center B của Sài Gòn là một tòa cao ốc được thiết kế theo lối kiến trúc hiện đại và tráng lệ với hai mươi tầng đồ sộ. Nó dõi đôi mắt nhìn những chiếc xe tắc xi nối thành hàng dài để đưa đón những vị khách lịch lãm bước ra từ phía sau những ô kính sang trọng cảm thấy mình như là cô bé Lọ Lem lần đầu đứng trước tòa lâu đài của Hoàng tử.

- Anh nói là sẽ truyền cho em kinh nghiệm làm việc mà... Tại sao lại đến đây ạ? – Nó lập tức bật ra câu hỏi.

- Giáo trình thì có một nhưng thầy cô thì luôn có những cách truyền đạt khác nhau. Học sinh chỉ có quyền nghe rồi làm theo và tuyệt đối không được thắc mắc - Vừa nói hắn vừa nhe răng ra làm cho Nó phải khó khăn lắm mới kìm được ý muốn là tát mấy phát vào cái bản mặt đáng ghét ấy cho đến khi nào cái vẻ “hí hửng được làm kẻ bề trên” kia bị oánh văng đi mới thôi.

Nhưng tất nhiên là... Nó chỉ có thể cúi đầu mà bước theo con Diều Hâu đáng bị bắn chết đang ung dung nhằm hướng tòa nhà thẳng tiến kia. Đáng hận! Đáng hận!

Quang cảnh xa hoa bên trong khiến Nó cảm thấy thật sự chói mắt. Các đồ vật được trưng bày một cách sang trọng và lịch sự nằm la liệt trên các giá để hàng và không ngừng lấp lánh dưới ánh sáng của các bóng đèn điện mời gọi những ánh mắt nhìn và những cái gật đầu chấp nhận thanh toán.. Không hiểu tại sao hình ảnh em bé ngồi bên vĩa hè ngày nào lại hiện về trong đầu khiến Nó không khỏi thở dài.. Người ta có thể sẵn sàng bỏ ra hàng trăm triệu đồng để mua được một món đồ hợp với sở thích nhưng lại vô tình ngoảnh mặt làm ngơ trước những mảnh đời bất hạnh.. Xã hội bây giờ tiền càng nhiều thì lòng người dường như càng lạnh?

- Tôi biết em chân ngắn nên việc em đi chậm tôi có thể chấp nhận được nhưng mà không có nghĩa là e được phép đứng hóa đá ở đây như thế này. - Tiếng Ngài Tổng Giám đốc đáng kính đột ngột vang lên bên tai kéo Nó ra khỏi dòng suy nghĩ miên man.

- Ô.. Dạ.. Em xin lỗi! Nó vội vã cúi đầu nói như một tội nhân đang hối lỗi.

- Bài học đầu tiên - Tiếng ngài Tổng giám đốc trầm ấm vang lên – Công ty chúng ta là công ty giải trí nên phải luôn cập nhật những thông tin mới nhất về xu hướng hay sở thích của người dân và tư liệu chính xác nhất chính là ở các trung tâm thương mại và những nơi tập trung nhiều người qua lại. Đây là yếu tố đầu tiên để xem xét mức độ thành công của một dự án.

- À! Em hiểu rồi. Xếp đúng là số một! – Nó gật gù ra chiều đã thấm nhuần tư tưởng lắm rồi cười nhăn nhó.

- Cảm ơn em - Hắn bật cười, đôi mắt nâu phảng phất ánh sáng lấp lánh – Có điều.. Từ trước tới nay tôi không bao giờ coi những lời khen là yếu tố để xem xét tăng lương đâu nhé!

Sặc..Phải chăng sếp là những người có tài nhìn một sự việc giản đơn thành những sự việc không hề đơn giản?

- Xếp đa nghi quá rồi. Em đâu phải có ý đó.. Em thật lòng mà – Nó lập tức trả lời với biểu cảm ngây thơ cơ man nào là tội rồi lập tức đi theo Mr P và giữ vững khoảng cách đúng năm bước chân :)

Hắn dẫn Nó đi khắp nơi, cẩn thận quan sát từng gian hàng, từng cảnh bán mua diễn ra trước mắt, những bước chân thoăn thoắt lướt nhẹ trên sàn trông hắn thật sự là phong thái hơn người. Nó biết rằng ngài tổng giám đốc của Nó đẹp trai và quyến rũ nhưng không hề nghĩ rằng hắn lại được hâm mộ đến thế. Chẳng khó khăn gì để Nó có thể đưa ra kết luận là “Ngài Mr P” giống như một thỏi nam châm hút lấy những cái nhìn của các quý bà, quý cô tại bất cứ nơi nào hắn đặt chân qua.. Như lúc này đây, Khi Nó đang đứng chờ hắn tại quầy thanh toán.

- Cảm ơn quý khách. – Cô nhân viên bán hàng tươi cười nhìn hắn bằng ánh mắt lả lơi không che giấu.

Đáp lại sự mời gọi của cô gái, hắn điềm nhiên nở ra một nụ cười chết người sau đó vừa đưa tay đón lấy hai cái túi xách từ cô gái vừa quay lại quăng vào tay Nó một cách rất nhiệt tình rồi thản nhiên bước đi không thèm để ý.

Ông trời thật là bất công mà, Nó đau khổ tự nhủ.. Lẽ ra giờ này Nó đang được nằm sung sướng ở nhà và chuẩn bị cho buổi hẹn hò với thiên thần vào buổi chiều tối.. Vậy mà giờ đây lại phải lê xác đi làm kẻ tôi đòi cho cái kẻ mà Nó ôm mối thù sâu sắc. Còn gì đau khổ hơn nữa?

Nó và hắn vẫn tiếp tục giữ khoảng cách và lặng im. Nó cũng tranh thủ hòa vào dòng người để mở mang tầm mắt... Quả thực là không gian và cách bài trí ở đây rất đẹp.. Nhưng mà.. Nó chẳng còn hứng thú gì với trò chơi quan sát nữa vì.. Tay Nó bắt đầu trở nên tê mủi. .

Đúng vào lúc Nó phóng về phía dáng người đang nhẩn nha đi phía trước ánh mắt hình viên đạn rồi thăm nghĩ trong đầu: “Con trai gì mà chẳng có tí tẹo ga lăng nào. Thảo nào đến bây giờ vẫn ế” thì bất ngờ “Ngài” quay lại và cất giọng hỏi:

- Công nhận là em bé con thể mà khỏe ghê nha. Xách này giờ không thấy mỏi tay hả?

- Dạ? – Nó hơi bị bất ngờ, trong lòng không khỏi chột dạ “Cái gã này có gắn mắt phía sau lưng hay sao vậy? Thế này thì làm sao ám sát nổi hu hu” nhưng vẫn cố tỏ ra thản nhiên đáp - Dạ.. Em ... Không.. sao ạ. Nó buồn bã đáp lý nhí, tiếng được tiếng mất.

- Uhm ..- Ngài Mr P hắng giọng - Nếu thế thì tốt quá! Em cứ tiếp tục xách nhá!

Sắc.. Nó nuốt nước bọt, mắt tròn trĩnh nhìn gã con trai đang đứng trước mặt như trêu ngươi.. Thật tình là.. cái gót dép của Nó muốn được bay lắm rồi đấy :)

Nó bực mình cầm cúi bước đi thật nhanh vượt qua cái tên đáng ghét ấy nhưng bỗng nhiên bị một lực kéo lại rất mạnh khiến Nó chao đảo suýt ngã. Đang định trút giận lên kẻ xấu số thì Nó chợt ngỡ người khi nhận ra bàn tay của vị giám đốc đáng kính đã nắm chặt lấy cổ tay Nó từ bao giờ..

- Anh muốn làm gì vậy? Nó tròn mắt lên hỏi.

- Em thích tôi phải không Ms N?

Hơ.. Đầu Nó đột nhiên trống rỗng, tim thì gần như ngừng đập, sự tức giận vừa mới đây thôi dường như đã chạy đi đâu xa lắm.

- Anh... anh – Nó ấp úng – Anh đang nói gì thế? (Thật lòng mà nói thì Nó còn muốn hỏi là anh có bị hoang tưởng không nữa nhưng may mà kìm chế được)

Nó cứ đứng đó cảm nhận hai cánh tay mình là hai khúc gỗ mục bị hàng trăm con kiến ra vào quấy rối và hai mắt thì găm chặt về phía người đàn ông đang ung dung phía trước.

Rất thần nhiên, ngài Mr P nở nụ cười nham hiểm khiến đầu Nó tự động vang lên lời cảnh báo: “Cẩn thận! Vampire bắt đầu hành động”

Và quả thật, ngay sau đó ngài bắt đầu đưa đôi bàn tay thon dài hướng về phía Nó..

Nó gần như nín thở.. Cảm thấy căng thẳng cực độ và đôi mắt chỉ biết tròn tròn nhìn hẩn.. Không gian ồn ào xung quanh phút chốc như đứng yên...

Nó không thể lý giải nỗi cảm giác của mình ra sao khi nhận thấy đôi bàn tay của ngài tổng giám đốc vừa hạ cánh và vẽ vài đường lên mái tóc ngắn choăn của Nó rồi rút lại rất nhanh.

“Cái quái gì thế này?” – Nó tự hỏi - rồi cảm thấy trần trề thất vọng khi nhận ra giấc mơ trả thù của Nó xa vời quá. Ở gần hẩn chưa được 24h mà não bộ của Nó đã bị hành hạ đến mức tê liệt thế này.. Nguy hiểm quá.

- Đừng nhìn tôi chằm chằm như thế. Em có biết là con gái không thích và thường phản ứng khi bị sờ đầu nhưng lại chấp nhận việc người mình yêu xoa đầu và gọi đó là nghịch tặc không? Thái độ không từ chối của em vừa nãy đã chứng tỏ rằng em thích tôi - Hẩn lại nhe răng ra cười.

Ặc.. Tức quá đi mất thôi! Nó cảm thấy như dòng máu trong người đang trào cả lên mặt.. Cái gã này, sao hôm nay lại cười nhiều như thế chứ? Bực quá! Bực quá...

- Đây là... Nó đang định lên tiếng phản bác thì bất ngờ Mr P trở nên nghiêm túc, đôi mắt màu mật ong chiếu thẳng về phía Nó và cả gương mặt ngài toát lên vẻ nghiêm nghị:

- Bài học thứ hai: Sếp không phải lúc nào cũng đúng cho nên phải biết vận dụng sự khéo léo để phát biểu ý kiến và bảo vệ lợi ích của mình. Tôi cần một người đồng hành chứ không cần một con rối.

Nó tròn tròn mắt rồi lại gật lấy gật để.. Chắc là tại lúc để mẹ không chịu chọn giờ sinh nên cuộc sống của Nó mới phải chịu những cực hình như thế này đấy.

Ngài tổng giám đốc đưa đôi bàn tay đón lấy cái túi xách rồi tiếp tục bước đi. Nó lặng lẽ cúi mặt lầm lũi tiến theo như một con ngốc.

Cả ngày hôm đó thật sự là Nó đã trải qua mọi cung bậc của cảm xúc. Ngài tổng giám đốc tiếp tục khiến tim Nó ngừng đập thêm mấy lần và não bộ của Nó cũng nhiều phen bị tê liệt hệ thống khiến cho cả cơ thể Nó gần như là mất đi một nửa sự sống. Hic hic..

Nhưng mà cũng phải công nhận rằng những bài học ngài chỉ ra cho Nó thì vô cùng hữu ích và Nó sẽ không bao giờ quên (Có nhiều yếu tố gây sốc như thế thì có muốn quên cũng không được) Đôi khi Nó thấy Mr P cũng dễ thương như khi hẩn ngồi yên lặng chờ cho Nó ăn xong ly kem cuối cùng và lúc hẩn chọn mua cho Nó những đồ vật nhỏ bé đáng yêu.. Hình như Nó cũng nhận ra được một chút sự quan tâm được che giấu vụng về dưới thái độ trêu ngươi của hẩn.

Có điều...Cái câu nói ngày nào của Ngài tổng giám đốc: “Đồ tể luôn luôn phải chăm lo cho con mồi thật chu đáo” cứ lặp đi lặp lại trong đầu khiến Nó không khỏi có cảm giác e sợ.

Nó về nhà trong tâm trạng mệt mỏi rã rời và đôi chân thì cứ gọi là đau khổ phải nói. Nó thật sự đồng cảm với hai câu:

“Thức đêm mới biết đêm dài

Đi giày cao gót mới biết yêu giày ba ta”

- Hi vọng rằng những gì tôi nói hôm nay sẽ giúp ích được cho em. Nghỉ ngơi lấy tinh thần rồi mai làm việc cho tốt nhé! – Ngài Mr P nói với Nó qua cửa kính ô tô khi chiếc xe dừng lại đầu ngõ nhà Nó.

- Dạ! Cảm ơn anh. Em sẽ cố gắng hết sức ạ! Anh về cẩn thận nha! Em chào anh ạ!

Nó đứng dõi theo chiếc Mercedes lao đi trong không gian nhập nhoạng tối. Ánh đèn đường bắt đầu chiếu chênh vênh soi rõ cái dáng thất thủ của Nó. Lúc này... Nó thật sự chỉ muốn vùi mình trong đồng chăn đệm êm ái..

Nó cởi bỏ đôi guốc để giải phóng đôi chân, nhảy nhót tinh nghịch như một đứa trẻ con để tránh những mảnh thủy tinh hay những viên đá nhỏ nguy hiểm.. Cảm thấy mình như được giải thoát...Đang trong lúc vui vẻ là thế thì bỗng nhiên Nó nhìn thấy phía trước mặt mình một dáng người quen thuộc...

Người đó đứng dựa lưng vào tường và bàn tay cầm điện thoại đang chăm chú bấm gì đó.. Ba giây sau, Nó nghe thấy tiếng hát ngọt ngào của Big Bang vang lên...

Tiếng nhạc khuấy đảo không gian yên tĩnh, khiến người đó bất ngờ ngược mặt lên và mỉm cười khi nhìn thấy Nó.

Tim Nó như ngừng đập...

Bóng tối đang thể hiện vị trí thượng phong của mình khi lần lượt phủ lên vạn vật một màu đen huyền bí.. Nhưng ở ngay đây, ngay lúc này, màn đêm dường như bất lực trước ánh sáng phát ra từ thiên thần..

Đôi mắt màu biển xanh lấp lánh những hạt lân tinh, đôi môi nở một nụ cười khiến Nó cảm thấy bình yên quá đỗi và một giọng nói ấm áp cất lên khiến cho trái tim Nó gần như lồi nhịp:

- Cuối cùng thì anh cũng gặp được em! Mừng em đã về, cô bé!

15. Chương 15: Hoang Mang

Bóng tối đang thể hiện vị trí thượng phong của mình khi lần lượt phủ lên vạn vật một màu đen huyền bí.. Nhưng ở ngay đây, ngay lúc này, màn đêm dường như bất lực trước ánh sáng phát ra từ thiên thần..

- Jackson! – Nó gọi tên anh trong vô thức, chẳng may để ý đến âm lượng mình dường như bị khuếch đại trong không gian hạn hẹp của cái ngõ nhỏ vắng người.

Đôi mắt màu biển xanh lấp lánh những hạt lân tinh, đôi môi nở một nụ cười khiến Nó cảm thấy bình yên quá đỗi và một giọng nói ấm áp cất lên khiến cho trái tim Nó gần như lồi nhịp:

- Cuối cùng thì anh cũng gặp được em! Mừng em đã về, cô bé!

- Em xin lỗi vì đã không gọi điện cho anh... Anh chờ em lâu chưa? Nó nhìn anh và cảm nhận thấy trái tim mình đang nhảy múa.

- Anh cũng vừa mới tới – Thiên thần mỉm cười đáp lại – Uhm... Anh định rủ em đi ăn kem nhưng mà nhìn em có vẻ mệt mỏi thế này chắc là phải hoãn lại rồi..- Jackson lại tiếp tục nói.

Hu hu hu... Nó than thở trong lòng.. Cái cơ hội ngàn năm có một này Nó hoàn toàn không muốn từ bỏ...Nhưng mà..Thật tình là cơ thể của Nó đã bị cái gã Mr P đáng ghét kia hành hạ tới mức bây giờ Nó chỉ còn thiết tha với đồng chăn ấm đệm êm trong nhà và sẵn sàng bỏ qua những ly kem thơm ngọt.

- Em xin lỗi! – Nó cúi đầu nói lý nhí, không ngừng vắn vò đôi guốc màu đen đang cầm trên tay.

- Không có gì đâu... Có lẽ là hôm nay anh không gặp may cho lắm .. – Jackson vẫn đều đều nói bằng chất giọng ấm nóng - Vậy em nghỉ đi.. Có gì mai gặp ở công ty nhé!

Nó ngược đôi mắt dài nhìn về phía người đàn ông đang đứng trước mặt, đón nhận tia nhìn long lanh chất chứa sự u buồn của đáy biển và cảm thấy trong lòng mình trào lên một cảm giác tội lỗi. Nó không thể chịu được cái ý nghĩ rằng mình đã làm cho thiên thần buồn... Có thể Nó buồn bã và vô tâm nhưng với những người thân yêu thì Nó luôn luôn muốn dành cho họ những điều tốt đẹp nhất.

- Có thể em sẽ không đi được cùng anh hôm nay. Nhưng mà... - Nó ngập ngừng nuốt nước bọt. Dù sao thì Nó cũng đã quyết tâm thế nên Nó hít một hơi thật sâu, nắm chặt đôi guốc trên tay và tiếp tục nói - Nếu anh không chê thì... Em mời anh vào phòng em chơi một lát.

- Uhm – Jackson đứng thẳng người khiến cho Nó phải ngược cổ lên mới có thể nhìn thấy gương mặt của anh đột nhiên bừng sáng bởi nụ cười. Tim Nó lại thót lên một cái khi đôi mắt xanh trở nên long lanh và rực rỡ như mặt biển trong mùa hè ngập nắng . Anh tiếp tục nói với vẻ hớn hở không giấu nổi:

- Tuyệt vời! Anh rất vui... Cảm ơn em.

Nó mỉm cười hồn nhiên... Có thiên thần ở bên thế này thì.. Bóng đêm dường như chạm vào không gian bình yên của Nó.

Tối hôm đó, trong căn phòng chật chội, có hai con người vui vẻ chia sẻ cùng nhau, thỉnh thoảng trêu đùa, đôi khi nghiêm túc có lúc thì oánh nhau chỉ chốc như trẻ con... Nếu ai đó nhìn vào thế nào cũng nghĩ đó là vợ chồng mới cưới..

Jackson về đã lâu mà Nó vẫn còn đang ở trong tâm trạng lâng lâng vui sướng.. Ngày hôm nay.. Dù mệt mỏi ... Nhưng Nó cũng đã được đền bù xứng đáng... Những ý nghĩ lộn xộn miên man, Nó mỉm cười và chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết..

Sáng Sài Gòn hối hả và tấp nập xe cộ ồn ào, đến cả tia nắng cũng nhộn nhạo đi tìm khoảng tối. Nó thông thả bước trên lối đi từ chỗ gửi xe tới Công ty, mỉm cười chào hai người coi xe bây giờ đã thành thân thiết. Lướt qua bụi lễ tân, nói vài câu qua loa với chị Bích Hân rồi ung dung bước chân vào thang máy.. Tự nhiên,Nó cảm thấy cuộc sống thật bình yên.

Cả buổi sáng Nó cắm mặt vào đóng tài liệu và hoa mắt với những con số. Dự án đang đi vào những giai đoạn then chốt và mở hóa đơn, chứng từ sổ sách cứ tới tấp phóng về phía Nó như những mũi lao khiến cho Nó không khỏi bối rối và mệt mỏi. Làm mấy động tác thể dục để thư giãn gân cốt, Nó vô tình ngược nhìn lên bàn làm việc phía trước và bỗng chốc thần người.

Ngài tổng giám đốc ngồi lặng yên chăm chú xem xét tờ giấy đang cầm trên tay, mái tóc dài rủ xuống xiên xiên, sống mũi cao thẳng tắp và đôi môi quyến rũ thể hiện thần thái cao sang quyền quý.. Tự nhiên trong đầu Nó bật ra một câu hỏi: “Không biết giữa hân và Jackson thì ai đẹp hơn ai?” rồi lập tức gạt ngay cái suy nghĩ vớ vẩn ấy với một cái tặc lưỡi tự nhủ: “Thiên thần bao giờ chẳng được yêu quý hơn ác quỷ..”

- Tôi không phải là bức tượng vô tri nên không thể không có cảm giác gì khi cứ bị người ta nhìn chăm chú như thế, Ms N ạ! – Ngài tổng giám đốc bất chợt cất tiếng nói âm u nhưng đôi mắt thì vẫn chăm chú quan sát tờ giấy phía trước mặt.

Hơ... Bây giờ thì Nó có thể đưa ra kết luận khẳng định là hân có mắt ở khắp mọi nơi trên cơ thể.

- O... Dạ - Nó đáp ứng – Em đang định hỏi xếp một việc nhưng thấy xếp có vẻ bận rộn nên em... (Cũng may là Nó đã được đội phản ứng nhanh rèn luyện)

- Có chuyện gì em cứ hỏi đi. Trả lời được tôi sẽ giúp.

- À! Hôm nay em vừa nhận được hóa đơn thanh toán này, em thấy không được ổn lắm... Anh xem giùm em..

Cứ thế, hân và Nó trao đổi với nhau những vấn đề công việc còn ngoài những lúc đó ra là khoảng thế giới riêng của hai người. Giác quan nhạy bén của con gái không ngừng nhấp nháy thông điệp cảnh báo “Nguy hiểm” khi nhận thấy tâm trạng của Mr P hôm nay dường như không được tốt và cách duy nhất là phải tránh xa Vampire ra cả thước.

- Em biết không? Hôm qua cu Bin vừa thay răng cửa và để bảo vệ cái nickname hotboy của mình, cu cậu nhất quyết không hé môi cười lấy một lần cho dù cả nhà xúm vào làm đủ trò hề chọc ghẹo - Chị Thủy kể cho Nó nghe truyện thằng con trai khi cả hai đang ngồi ở căng tin vào buổi trưa.

- Vậy hả chị? Cu Bin dễ thương quá! Hôm nào chị cho bé đến nhà em đi.. Em rất muốn gặp thằng nhóc.

- Ủ! Để hôm nào rảnh chị sẽ chở Bin qua chỗ em chơi nghen. Cu cậu mà thấy em chắc sẽ vui lắm đấy. Nó rất muốn gặp cô Linh để cảm ơn về những món đồ chơi mà em mua cho thằng bé.

- Hì hì hì... Có gì đâu chị - Nó cười nhăn nhó - Không biết đến bao giờ em mới được như chị ha?

- Cái đó thì khó gì.. - Chị mỉm cười rồi đột nhiên ra bộ bí mật nhỏ giọng hỏi. - Chuyện của em với Jackson sao rồi? Có tiến triển gì không?

- Có.. Có chuyện gì đâu - Nó ấp úng trả lời, cảm thấy mặt mình hơi nóng - Em với anh ấy chỉ là.. Là bạn thôi mà.

- Đừng hòng mà giấu chị nhá! - Chị Thủy vừa bĩu môi vừa liếc Nó một cái bén gót - Chị chỉ cần nhìn qua là biết Jackson có ý với em rồi. Em phải nhanh tay lên, đừng có bỏ qua cơ hội. Trong công ty này khối cô xin chết đấy.

-.....

Im lặng. Nó chỉ cười.

- Nghe lời chị đi. Sắp tới 31 tháng 10 rồi công ty mình năm nào cũng tổ chức lễ hội hóa trang trong ngày lễ Halloween.. Có cơ hội rồi đấy. - Chị Thủy vẫn kiên nhẫn nói.

-

Tiếp tục lặng im và Nó vẫn chỉ khẽ cười.

- Em cứ tin lời chị đi, đảm bảo chắc chắn thành công. Dù sao chị cũng có hơn mười mấy năm chinh chiến trên mặt trận tình yêu nên nhiều kinh nghiệm lắm. Kưng yên tâm đi. Có chị tư vấn thì trăm trận trăm thắng.

- Cái này... - Mãi rồi Nó cũng ngập ngừng lên tiếng - Để em suy nghĩ đã ..

- Nghĩ cái gì mà nghĩ.. Chàng đang tới kia kìa. Chị phải đi trước đây. Có gì nói chuyện sau nha. - Chị nháy mắt một cái rồi vội vã rời khỏi bàn và bỏ lại Nó một mình với những tâm trạng hỗn loạn.

- Chào em! - Thiên thần vừa nói vừa nở nụ cười quen thuộc - Hôm qua em ngủ có ngon không?

- Dạ. Rất ngon (nhờ anh cả đấy- Nó vu vơ nghĩ rồi bật cười) cảm ơn anh ạ!

- Sao lại cảm ơn anh? Thiên thần hỏi lại với giọng ngạc nhiên.

- Thì vì oánh nhau với anh khiến em mệt quá nên ngủ mới ngon ạ! - Nó nhăn nhó trả lời nhưng trong lòng thì lại lẩm bẩm câu nói: “Cảm ơn Anh, Thiên thần vì đã luôn ngọt ngào trong những giấc mơ của em”

- He he he.. Có gì đâu.. Anh là chàng ngoại quốc tốt bụng mà.. Chuyện nhỏ như thế thì thấm tháp gì. - Jackson vừa cười, vừa nói rồi hồn nhiên ột muỗng cơm lên miệng và nhai nhiệt tình.

- Dạ vâng ạ! Nó le lưỡi đáp và cũng tự thưởng mình một thìa canh to bự.

Mắt Nó thu hình người đàn ông tỏa nắng trước mặt và sâu trong cái Não bộ nhỏ bé của Nó cũng không ngừng cầu khẩn: “Ngọc Hoàng ơi... Nếu người linh thiêng thật... Làm ơn cho thời gian ngừng lại ngay phút giây này.... Làm ơn..”

Khi chia tay Jackson ở hành lang, Nó chợt nhớ đến những lời nói vừa nãy của chị Thủy.. Tự nhiên trong đầu nảy ra một ý nghĩ điên rồ cho ngày Halloween tới..

Khẽ lắc đầu để gạt đi cái kế hoạch không tưởng, Nó vội vã tìm cách tạm quên bằng cách tập trung vào núi công việc đang đợi chờ.

Kim đồng hồ nhích tới con số 5 - Giờ tan sở - Nó vẫn chìm trong mối quan tâm với sổ sách và màn hình máy tính.

Bịch .. Một tiếng động bất chợt vang lên kéo Nó ra khỏi vũ điệu hoang dã của những con số. Nó vội vã đưa mắt nhìn một cái túi nhỏ xinh đang nằm yên vị trên mặt bàn, khê ngược cái mặt bánh bao rồi nhú mày khê hời kè vừa tạo ra tiếng động:

- Cái gì đây ạ?

Ngài Mr P gương mặt như sắt thủ cất giọng lạnh tanh:

- Em đang cố tình giả vờ quên hay là ngoài chân ngắn ra em còn sở hữu trí nhớ ngắn hạn vậy? Có thể em không thích những món đồ tôi mua cho nhưng ít ra cũng nên nhận lấy một cách lịch sự chứ.

Hơ.. Chết rồi – Nó khê giật mình - Giờ mới nhận ra đây là cái túi đựng những món đồ nhỏ xinh ngài Mr P đã mua cho Nó ngày hôm qua. Chắc lúc ra về, do vội vã mà Nó đã bỏ quên trên xe :(

- Em.. Em xin lỗi xếp. Em.. Tại em có nhiều việc phải lo nghĩ nên.. – Nó áp úng rồi nhanh chóng lấy lại tác phong nhanh nhẹn - Những món đồ của xếp mua cho em thật sự rất đẹp và em rất thích (tự tay Nó chọn thì tất nhiên là hợp với con mắt của Nó rồi ^__^) Xếp đúng là số độc đỉnh ạ - Nó vừa nói vừa giơ một ngón tay cái lên còn đôi mắt thì cố chớp chớp ra chiều con gái nhà lành ngây thơ trong sáng.

- Nói thật với lòng mình đi. Tôi chúa ghét người nói dối. Nếu thật sự thích thì sẽ không để món quà vất vưởng trên xe và hí hửng bỏ đi như thế - Ngài Mr P vẫn lạnh lùng nói.

Quái lạ.. Nó không khỏi tự hỏi rồi lại tự trả lời: “ Hôm nay chắc là vì xấu trời dẫn đến tâm trạng xấu hoặc có khi Ngài bị em gấu nào đó đá ột phát cũng nên”.. Đúng là chơi với vua như chơi với hổ mà..

- Đâu có, em thích thật mà – Nó cố gắng tỏ ra chân thật hết mức – Trừ những bông hoa vào dịp lễ tết hay quà tặng vào ngày sinh nhật ra thì đây là món quà đầu tiên em được nhận từ một người con trai đấy. Nó lại tiếp tục chớp mắt ra vẻ cảm động lắm (dù sao thì đây cũng là sự thật khiến Nó đau buồn)

Có cái gì đó thay đổi rất nhanh trên gương mặt Mr P. Đôi môi hơi hé rộng, đôi mắt màu mật ong bừng sáng long lanh... Dường như vẻ lạnh lùng vừa nãy đã biến đi đâu xa lắm. Ngài cất tiếng hỏi và hai đồng tử màu nâu lấp lánh ánh cười:

- Em nói thật chứ? Có thật tôi là người con trai đầu tiên tặng quà cho em?

- Dạ? – Nó hơi bất ngờ tự hỏi: “Là người đầu tiên thì sao chứ? Đừng có nói là ngài muốn tôi làm gì đó cho ngài nhé ” nhưng vẫn gật đầu trả lời với thái độ ngoan nhất có thể - Vâng ạ! Xếp là người đầu tiên ạ!

- Uhm.. Tốt – Ngài khê mỉm cười. Tự nhiên đầu Nó liên tưởng tới hình ảnh tảng băng lạnh lẽo đã bị tan ra và phát quang dưới ánh nắng mặt trời khiến bất cứ người nào nhìn thấy cũng phải chói mắt.

Chẳng may để tâm đến đôi mắt đang tròn tròn như muốn thoát ra câu hỏi: “Cái gì tốt? tốt ở điểm nào?” của Nó, Mr P vẫn thản nhiên nói tiếp:

- Chuyện lần này tôi sẽ bỏ qua..Nhưng không có lần sau đâu nhé! Tôi rất ghét cảm giác mình bị bỏ rơi vì một người khác. – Ngài vừa nói vừa quay lưng bước đi rất nhanh về phía cánh cửa...

Mr P đã đi được một lúc rồi mà Nó vẫn đứng yên tại đó, mồm há hốc vì những thông tin vừa mới được nghe.. Có lẽ nào.. Hôm qua..Ngài đã nhìn thấy Nó và Jackson ở bên nhau? Rồi cả cái thái độ vừa lúc nãy nữa...Có lẽ nào...Ngài đang .. Ghen?

Vừa mới nghĩ tới đó thôi là Nó lập tức lắc đầu. Nó vốn chẳng có nhan sắc, chẳng phải con nhà giàu và cũng chẳng có gì đặc biệt thì làm sao có thể chứ?

Ngài giận.. Chẳng qua là do Ngài không quen với cái thái độ thờ ơ của Nó thôi.. Ai chả điên lên khi món quà của mình bị bỏ rơi không thương tiếc...

Nó ra về với tâm trạng hỗn độn và mệt mỏi bởi quá nhiều câu hỏi chất chứa trong đầu. Bóng tối kéo xuống thật mau phủ lên cái tấm thân nhỏ bé của Nó..

Hỗn loạn và hoang mang...

Nó chẳng biết rồi con tim mình sẽ chọn nơi đâu hay sẽ còn đi hoang bao lâu nữa?

16. Chương 16: Quyết Định

Nó vật vờ cả buổi tối với những suy nghĩ miên man, quả thực, chuyện tình cảm chính là lý do chủ yếu khiến con người dễ lâm vào mê cung và không thể tìm thấy lối ra... Lộn xộn quá!

Đêm hôm đó, Nó nằm mơ thấy mình là một con búp bê bằng vải đang yên bình nằm trên giá để đồ chơi. Rồi một cậu bé có mái tóc vàng rực rỡ bước đến, chăm chú nhìn Nó bằng đôi mắt biển xanh và kéo Nó ra khỏi thế giới bình yên bằng hai bàn tay nâng niu, trân trọng. Có cậu làm bạn, Nó thấy rất vui, rất biết ơn và đem lòng yêu mến lúc nào không hay.

Thời gian mãi miết trôi qua, cả hai tưởng như đã tìm được niềm hạnh phúc khi được ở cạnh nhau thì đột nhiên, vào một ngày, Nó bỗng dưng bị một bàn tay khác nắm lấy và muốn chia cắt Nó với người Nó yêu thương.

Kẻ đáng ghét đó là một cậu bé có mái tóc màu đen, đôi mắt màu mật ong long lanh toát lên vẻ bí ẩn mà mị nhưng cuốn hút. Cậu rất lạnh lùng và có vẻ tràn đầy quyết tâm cướp Nó ra khỏi người chủ sở hữu trước. Thế là Nó nghiêm nhiên trở thành nạn nhân của cuộc tranh giành.

Hai cậu bé cứ thế giằng co với nhau mà không thêm để tâm đến nỗi đau mà Nó đang phải chịu đựng... Hai bàn tay thon dài nắm chặt lấy hai cánh tay làm bằng vải của Nó gắng sức kéo qua, kéo lại không ai nhường ai... Nó đau, rất đau.. Nó muốn hét lên... Nhưng Nó chỉ là một con Búp bê, Nó không biết nói, không thể nói... Nó chỉ còn biết tự gồng mình lên để chống chọi lại với cơn đau thể xác và từng cơn sóng nhồi lên trong tim... Cái gương mặt đáng ghét của Nó vẫn tươi cười nhìn hai người con trai điên cuồng phân tranh với nhau... Rồi bỗng nhiên, Nó cảm thấy dường như có một vết nứt chạy dọc theo người mang theo một sự đau đớn tột cùng... Nó bất lực nhìn cơ thể mình bị chia làm hai.. Gương mặt vô hồn bị cắt đôi vẫn tươi sáng một nụ cười trở nên méo mó và quái dị..

Nó hét lên..! Mở bừng đôi mắt và nhìn chăm chăm lên trần nhà.. Mồ hôi túa ra ướt đầm gối... Hóa ra chỉ là mơ.. Mơ mà sao lại cảm thấy thật thế này? Đáng sợ quá!

Sáng hôm sau, Nó uể oải cười con chiến mã lao tới công ty. Một đêm vật vờ khiến cho đầu óc Nó không được tỉnh táo.. Thậm chí có lúc Nó còn suýt đâm vào giải phân cách nữa.. Tất cả là do cái gã Mr P đáng ghét.. Hẳn đúng là sao quả tạ của Nó mà.

Phim ảnh Hàn Quốc đã chứng minh rằng cách tốt nhất để tạm quên những suy nghĩ vẩn vơ đó là tập trung vào công việc, tuy chỉ là tạm thời thôi nhưng cũng đủ để tâm trạng của Nó trở nên tốt hơn khá nhiều.

Cũng may mà cả buổi sáng hôm đó, ngài Mr P không hề xuất hiện và Nó có thể thoải mái thả lỏng người... Có điều, đôi khi vô tình ngược mắt lên theo thói quen mà không nhìn thấy cái dáng vẻ tập trung của hắn chẳng hiểu sao Nó bỗng thấy trong lòng có chút hụt hẫng ?___?

Buổi trưa, chị Thủy lại tiếp tục thao thao bất tuyệt những câu chuyện trên trời dưới bể, thật tình là có lúc Nó trầm nghĩ nếu mà truyện Nghìn lẻ một đêm không phải đã được sưu tầm từ trước đó rất lâu rồi mới lại được A.Galland tổng hợp, dịch và xuất bản vào năm 1708 thì Nó dám đưa đầu ra mà đảm bảo rằng chị Thủy đích thị là nguyên bản của nàng sheherazat ngoài đời thật bước vào từng trang sách.

- Đã suy nghĩ đến lời chị nói chưa? – Đang mải mê nói chợt ngó thấy mặt Nó bỗng dần ra trông rất chỉ là ngu nên chị đột nhiên đổi chủ đề và trở nên nghiêm túc - Cơ hội tốt đó.. Đừng bỏ lỡ em ạ!

- Dạ? À... Em.. vẫn chưa có thời gian.. – Nó ấp úng.

- Nghĩ nhanh lên cô ơi! Trâu chậm là uống nước đục đấy - Chị vẫn kiên trì thuyết phục.

Trời ạ.. Tình yêu thiêng liêng là thế mà bà này lại đem ví von với vấn đề sinh hoạt hàng ngày của động vật nhai lại là sao?

- Em biết rồi. Em sẽ suy nghĩ sớm. Nó lập tức trả lời rồi đưa mắt nhìn ra xung quanh.

- Hôm nay Jackson không đi làm đâu – Chị Thủy nhìn mặt Nó ngệt ra không khỏi mỉm cười trêu chọc – Mới có một ngày mà đã nhớ đến thế này còn nói là không thích nữa..

- Sao chị biết là anh ấy nghĩ? – Nó bỏ qua thái độ trêu đùa của chị và tập trung chờ đợi câu trả lời cho cái thắc mắc của mình.

- Năm nào, vào ngày này, Jackson cũng đều nghỉ làm em ạ - Chị lại cười rồi thản nhiên nói tiếp – Như vậy cũng tốt. Một ngày không gặp để xem tình cảm của em thế nào.. Biết đâu lại tìm ra đáp án cho chính mình.

Hơ, bà chị Thủy này hình như rất muốn được đổi tên thành bà Nguyệt thì phải.. Quyết tâm theo đuổi mục tiêu ghê cơ hic hic hic.

- Chị có biết lý do không? Nó vẫn tiếp tục giả vờ ngó lơ nỗ lực của chị bằng cách ngược đôi mắt dài nhìn về phía trước mặt dò hỏi.

- Không! – Chị khẽ lắc đầu, đôi mắt to tròn hơi nheo lại khiến cho khuôn mặt trái xoan trở nên bí hiểm – Đó là một trong những ẩn số mà bao nhiêu người muốn tìm hiểu nhưng vẫn chưa ra đấy!

Nó ngẩn người ... Thì ra có nhiều chuyện về Jackson mà Nó vẫn chưa được biết...

Thật lòng.. Nó không khỏi có cảm giác hẫng hụt vu vơ... Người ta vẫn nói: “Trèo cao thì sẽ ngã đau”.. Là tự Nó mơ tưởng đầu đầu.. Tự đặt chân leo lên thì đành phải chấp nhận chơi vơi khi rơi xuống..

Sau đó, Nó không còn để tâm đến những câu chuyện của chị Thủy nữa, tâm trạng cứ vơ vẩn tận chỗ nào chỗ nào .. Đầu óc Nó cứ lảo đảo, lao đao với những suy tư mãi miết..

Thật sự là quá mệt!

Nó âu sầu lê bước về phía hành lang, chuẩn bị tinh thần “tìm quên trong công việc” thì bỗng nhiên Nó nghe thấy tiếng nói chuyện ồn ào và cười đùa rất vui vẻ:

- Cái thứ cóc nhái mà đòi ăn thịt Thiên Nga. Chân ngắn mà cứ đòi cưa đại gia.. Đúng là mơ hão. – Tiếng của chị thư ký xinh đẹp vang lên, xuyên qua tai Nó.

Nó vội vã đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng động, nhận ra bà thư ký xinh đẹp Bảo Trâm đang ngồi với một nhóm các bà mắt xanh mỡ đỏ của các phòng khác. Chị ta không ngừng nói và đám đông thì cũng nhiệt tình đáp lại bằng những nụ cười hưởng ứng.

- Cứ tưởng người ta mua cho cái bánh Pizza hải sản là có ý với mình chứ.. Đúng là không biết lượng sức... Chẳng qua là do Ngài tổng giám đốc thương hại thôi.. Thế mà.. Các chị biết không? Mặt nó cứ gọi là vênh như cái bánh đa gặp nắng.. Ghét.. không chịu được ý - Vẫn là chị thư ký nói.

- Đúng đó! Hôm trước em thấy Nó hí hửng bên Jackson, cười nhả cười nhỏ.. Mặt đã xấu rồi, chân lại ngắn nữa.. Thế mà cứ hơn hớn cái mặt ra.. Đúng là không biết ngại – Một chị trông cũng dễ thương với mái tóc Vic nhuộm đỏ chót cong môi chê bai phụ họa.

Nó nhận ra cái con cóc ghê đang được bàn tán sôi nổi ở trên kia chính là Nó. Cảm giác được làm khán giả để nghe người ta chế giễu mình thật sự là rất khó chịu, vô cùng khó chịu...

Nó thấy mặt mình nóng lên, tai ù đi, cảm tưởng như Nó đang đứng bơ vơ tại một không gian tối tăm, xung quanh chỉ toàn màu đen ảm đạm bi thương và những khuôn mặt trát đầy son phấn kia cứ bay quanh Nó rồi lải nhải những điệp khúc cóc ếch làm cho Nó chóng hết cả mặt..

Đúng là.. Cái thói ghen ăn tức ở thì nơi nào cũng có...

Đã thế thì Nó nhất quyết phải biến mình thành một lò nướng để cho những cái bánh Gato kia cháy khét mới thôi.

Nghĩ là làm, Nó nắm chặt tay, cố gắng kìm chế cơn tức giận đang sôi sục trong đầu, khẽ nở một nụ cười ác độc.. Nó nhắm hướng chị thư ký và đám đông thẳng tiến.

- A! Chị Bảo Trâm.. – Nó tập kích bất ngờ như một bóng ma khiến cho bà thư ký đang nhe răng ra cười bị giật mình suýt té ngã. Bỏ qua đôi mắt được tô vẽ cẩn thận trốn tránh nhìn mình, Nó nói tiếp với vẻ mặt rất chi là thân thiện – Thì ra là chị ngồi ở đây mà nãy giờ em tìm hoài không thấy.

- Cô.. Cô tìm tôi có việc gì? - Chị Bảo Trâm cố gắng giữ bình tĩnh, nhúu đôi lông mày xăm hình lá liễu hỏi Nó.

- Sao chị lại có vẻ xa cách với em thế? – Nó giả vờ nở một nụ cười như thể đã thân thiết lắm - Chả nhẽ không có việc gì thì chị em mình không gặp nhau được hả? Dù sao thì chúng ta cũng là người cùng công ty lại chung một phòng nữa.. Hay là.. Đúng như tin đồn ... Chị .. Chị ghét em hả?

Nó không biết chị Bảo Trâm và mấy bà chị xung quanh đang nghĩ gì, chỉ thấy mấy chục cái đồng tử hướng về phía mình bị phóng to hết cỡ, trên khuôn mặt đã bị đứng hình hàng loạt còn kèm theo những cái miệng há hốc thì Nó có thể lờ mờ đoán chắc là câu nói của Nó đã tạo được hiệu ứng gây sốc điện lắm.

- Em thì em không tin đâu – Nó tiếp tục thể hiện thái độ vô cùng rũ rượi, buồn bã thậm chí là mắt còn ươn ướt nữa.. (Đã nói là Nó cũng có năng khiếu đóng kịch lắm mà) – Em vẫn nói với mọi người là chị Bảo Trâm trông xinh đẹp thế kia chắc chắn là sẽ rất dễ thương và không bao giờ nói xấu hay oán ghét ai.. Các cụ chẳng có câu: “Trông mặt mà bắt hình dong” là gì.. Một người vừa hơn em về tuổi đời, tuổi nghề và nhan sắc như chị sẽ chẳng đời nào ganh ghét với đứa chân ngắn như em đâu, chị nhỉ?

Nó dừng lại, nhìn về phía chị Bảo Trâm chớp chớp đôi mắt với biểu hiện ngáy thơ trong sáng và ra vẻ chờ đợi.

Chị thư ký dường như vẫn chưa kịp hoàn hồn trước bài diễn văn của Nó nên bị á khẩu, chỉ biết tròn tròn mắt rồi ... Gật một cái.

- Đấy! – Nó lại tiếp tục nói – Em biết mà.. Chị đâu phải cái loại Ga to chuyên đi sấm soi và nói xấu người khác. Người ta vẫn thường bảo người bị nói xấu chính là người có những thứ mà kẻ đi nói xấu không có. Chị đẳng cấp cao thế thì cần gì phải vì một đứa chả ra gì như em mà ganh tị chứ.. – Nó nở một nụ cười châm biếm - Mà ngồi nghe người ta nói xấu một người chắc gì khi mình quay lưng đi lại chẳng là chủ đề để người ta bàn tán. Chị nói có phải không?

- Ủ.. Ủ.. – Chị Bảo Trâm có vẻ đã tỉnh táo trở lại, gương cười trả lời – Cảm ơn em đã đề cao chị.. Chị cũng chỉ bình thường thôi.. Chị hoàn toàn không có ác cảm với em đâu... Chị... - Bà thư ký ngại ngùng ngó về phía đám đông đang ngồi, không nói thêm gì nữa.

- Hóa ra tất cả chỉ là tin đồn thôi.. – Nó tròn đôi mắt dài và gương mặt đồng hồ được khoác một cái mặt nạ thoải mái giống như vừa trút được một gánh nặng - Được biết chị không ghét em là em vui rồi .

Nó nhe răng ra cười rồi quay sang mấy bà chị đang ngồi ghệt mặt ra như tượng tiếp tục nói:

– Các chị làm chứng cho em nha. Em không muốn nghe những kẻ ganh ghét lời mình ra làm tin đồn để bôi xấu chị Bảo Trâm. Chị ấy xinh đẹp thế cơ mà.

Các bà chị đang bị đơ hình lập tức gật đầu hàng loạt (thật tình là trông ngu hết sức ^__^)

- Vậy.. – Nó ngáp ngừng – Không làm phiền các chị nói chuyện nữa, em xin phép lên phòng làm việc nha. Thật sự là em đang rất vui. Con cóc ghẻ là em nếu được chị Bảo Trâm dạy dỗ chắc chắn sẽ đạt đến trình độ làm thật Thiên Nga dễ như ăn cháo nhỉ?

Nói xong Nó quay lưng bước đi bỏ lại các bà chị ngồi đờ ra như khúc gỗ với khuôn mặt giống hệt kẻ vừa bị đấm ầy phát. Knock out!

Gì chứ! Đừng có coi thường Nó... Nó có thể nhỏ bé về ngoại hình nhưng thừa đủ thông minh để không bao giờ cho phép mình bị người ta ức hiếp.

Buổi chiều hôm đó Mr P cũng không xuất hiện. Cả gian phòng làm việc vốn rất rộng rãi nay lại càng trở nên trống trải.. Cãi nhau với hần từ bao giờ đã trở thành một thói quen trong cuộc sống của Nó?

Bấy giờ tối, con bạn thân gọi điện để hỏi thăm tình trạng sống chết khiến cho tâm trạng của Nó trở nên vô cùng vui vẻ. Hai đứa buôn chuyện với nhau như những người bạn lâu năm mới gặp.. Bạn bè.. Đôi khi chỉ

cần nghe thấy tiếng của nhau cũng đã đủ sức mạnh làm cho bản thân như được tiếp thêm năng lượng.

Buôn chuyện đã đời.. Nó buồn điện thoại xuống và trên môi nở một nụ cười hạnh phúc.

Đang vợ vẫn ngắm nhìn cái trần nhà và cổ tượng tượng ra những hình thù quen thuộc được màn đêm tô vẽ thì màn hình điện thoại của Nó bất ngờ sáng lên. Nó với tay, ghé mắt nhìn, là tin nhắn của Jackson.

“Hi...Em ngủ chưa?”

Nó lập tức ấn nút Replay:

“Em đang ngồi chơi thôi. Gà vẫn chưa tìm thấy chuông anh ạ”

Khoảng hai phút sau, màn hình điện thoại lại nhấp nháy thông báo có tin nhắn mới:

“Không tìm thấy thì.. Xây. Không xây được thì kiếm người xây hộ :) Ngày hôm nay của em thế nào?”

“ Cũng bình thường thôi anh. Hơi mệt mỏi vì các con số”

.....

Cứ thế, Nó và Jackson gửi cho nhau hàng chục tin nhắn qua lại, toàn những chuyện linh tinh. Thật lòng Nó rất muốn biết lý do vì sao Thiên thần hàng năm đều nghỉ vào hôm nay nhưng lại không dám hỏi nên đành lảng tránh bằng những thông tin rời rạc chẳng liên quan. Nó cứ chìm trong suy nghĩ miên man nên không để ý bàn tay mình đang không ngừng bấm và những ký tự cũng không ngừng hiện dần trên màn hình điện thoại...

Nó giật mình khi nhận được thông báo tin nhắn đã được gửi. Nó vội vã mở tới hộp thư đi, nội dung tin nhắn vừa gửi khiến Nó chỉ muốn đập đầu vào gối mà tự tử: “ Ngày hôm nay rất quan trọng đối với anh phải không? Năm nào vào ngày này anh cũng nghỉ.. Thật lòng.. Em rất muốn biết lý do”

Chuông điện thoại chọt reo vang, tiếng hát ngọt ngào của Big Bang vang lên giữa màn đêm khiến Nó không khỏi giật mình...

Nhận ra người gọi tới là Thiên thần.. Nó lạnh toát cả sống lưng và trong đầu thì không ngừng vang lên câu hỏi: “Nên làm thế nào? Có nên nghe không? Phải nói gì ...?”

Chiếc đèn ngủ hình Thỏ ngọc trên tường khẽ nhấp lên.. Những luồng ánh sáng ma mị nhảy múa khắp căn phòng nhỏ bé của Nó.

Âm thanh vẫn vang lên, giọng của G Dragon tha thiết kéo Nó vào tâm trạng âm đạm nhưng mạnh mẽ của Blue. “Sợ gì chứ! Đã đâm lao thì phải theo lao thôi” – Nó tự nhủ rồi tặc lưỡi khẽ nuốt nước bọt rồi cất tiếng:

- A.. Lô! Em nghe! – Nó thấy giọng mình chọt trở nên khản đặc.

- Anh rất vui vì em đã quan tâm đến anh... Ngày hôm nay với anh có ý nghĩa rất đặc biệt ... - Tiếng Jackson dịu dàng xuyên vào tai Nó nghe như gió thoảng.

- Em xin lỗi – Nó vội vã nói - Lẽ ra em không nên tò mò làm anh khó xử. Anh đừng để ý nha!

- Không có gì đâu. – Thiên thần vẫn kiên nhẫn nói – Dù sao thì.. Anh cũng muốn tìm ai đó để chia sẻ... Ôm một mình... Nặng lắm em ạ!

Hơ... Nghe những câu này xong.. Thật sự là linh hồn Nó đã lơ lửng trên chín tầng mây rồi..

Ông Tư bà Nguyệt ơi...Lẽ nào.. Sợi dây đỏ sắp được hai người buộc lên tay con ạ?

- Em.. – Nó vui quá thành ra hơi ấp úng – Em rất vui vì đã được anh tin tưởng... Chỉ cần anh sẵn sàng chia sẻ thì em sẽ luôn ở bên và lắng nghe (Thật tình là nói câu này xong, tim Nó gần như rút ra khỏi lồng ngực)

- Cảm ơn em! – Nó nghe tiếng Jackson khẽ cười - Thật ra thì cũng không có gì to tát ... Hôm nay là ngày giỗ của mẹ anh và năm nào vào ngày này anh cũng đến viếng thăm mẹ.

- Em xin lỗi... – Nó ngập ngừng.

- Không có gì đâu... Anh rất vui vì em đã quan tâm và lắng nghe anh nói .. Hôm nay.. Thật sự rất dài - Tiếng Thiên thần vang lên mang một nỗi buồn da diết.

- Em hiểu – Nó khê thở dài - Anh và em lại có điểm chung nữa rồi... Bố em cũng mất cách đây mấy năm....

- Vậy hả? Thế là người cùng cảnh ngộ rồi – Jackson và Nó cùng cười buồn..

Vậy ra Nó và Jackson đều là những đứa con cô ruột, cùng là thành viên của một mái nhà không hoàn thiện.

Buông điện thoại xuống, Nó lặng lẽ gặm nhấm nỗi buồn.. Nghĩ về Jackson .. Trong lòng Nó chợt trào dâng sự đồng cảm sâu sắc...

Bỗng nhiên, bên tai Nó dường như nghe rất rõ giọng chị Thủy vang lên: “Cơ hội tới rồi đó! Phải nhanh tay nắm lấy”

Nó nằm im, lặng nghe tiếng đồng hồ đếm thời gian tíc tắc trôi, tự hỏi trái tim mình đang cần gì...

Và rồi hình ảnh Jackson hiện lên với nụ cười chói lòa trong tâm trí...

Nó mỉm cười, khi xung quanh rõ ràng đang là màn đêm đen nhưng Nó dường như lại nhận ra rất rõ câu trả lời mà mình vẫn hằng tìm kiếm...

Nó đã quyết định rồi.. Nó sẽ trao trái tim mình để bù đắp và sưởi ấm ột người...

“ 31 tháng 10 – Halloween....Jackson.. Chờ em nhé” Nó lẩm bẩm trước khi chìm vào giấc ngủ...

17. Chương 17: Trại Trẻ Mồ Côi

Ngày hôm sau, Nó tươi tỉnh hơn rất nhiều (thậm chí còn nhe răng ra cười khi nhìn thấy ngài Tổng giám đốc đáng kính nữa) Khi con người có cái gì đó để chờ đợi thì cuộc sống thật sự là vô cùng đáng sống :)

Không gian trong phòng vẫn lặng im, chỉ có tiếng máy lạnh chạy ro ro và tiếng lật giấy sột soạt. Từ lúc hấn bước chân vào đến giờ thậm chí còn không thèm nhìn Nó lấy một lần khiến Nó vừa có chút bức mình lại vừa tự nhủ phải nêu cao tinh thần cảnh giác với cái ý nghĩ nhảy múa trong đầu: “ Nạn nhân của gấu, phải tránh xa.. Tránh xa”

Nhưng mà... Vì công việc là việc công.. Nên Nó vẫn phải âu sầu mà đối diện với hấn (Tất nhiên là Nó cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần và giữ khoảng cách xa nhất có thể để dễ bề chạy khi có sóng gió nổi lên)

- Dự án có đề cập đến vấn đề làm từ thiện. Anh cho phép em ra ngoài đi tìm kiếm địa điểm và liên hệ trước nha. – Nó nói với ngài Mr P kèm theo một nụ cười xin xỏ.

- Uhm... Em định bao giờ đi? - Hấn điềm nhiên nói mà mắt vẫn không rời khỏi đồng tài liệu.

Thật tình là có lúc Nó đã tưởng tượng rằng mỗi khi Nó cắm mặt vào sổ sách và không chú ý đến cái bàn làm việc của Mr P thì những trang giấy vô tri kia lập tức sẽ biến thành một nàng mỹ nữ với thân hình bốc lửa uốn éo, ve vuốt, dụ dỗ thậm chí là bỏ bùa mê thì mới có thể khiến cái gã Tổng giám đốc này suốt ngày chú tâm vào đó mà không rời ra nổi như thế chứ.

- Dạ! Em định đi luôn bây giờ ạ! – Chấm dứt dòng suy nghĩ đi hoang, Nó trả lời rất nhanh chóng.

- Ok! Tôi sẽ đi cùng em! – Ngài Mr P tỏ vẻ cương quyết.

- Dạ? Nó lặp lại một cách ngạc nhiên. Tình huống này vượt ngoài kế hoạch của Nó rồi. Thật tình là việc Nó muốn đi kiếm địa điểm là có thật nhưng ngoài ra Nó còn muốn tiện thể đi tìm mua ít đồ để chuẩn bị cho buổi lễ hóa trang vô – cùng - trọng - đại sắp tới nữa.. Hấn đòi đi thế này thì vỡ show hết rồi.

- Không được – Nó nói với âm lượng hơi lớn rồi nhận ra mình có vẻ quá trớn nên lập tức cúi mặt xuống và thay đổi thái độ - À... Không... Ý em là... Em không dám phiền xếp đâu ạ! – Nó áp úng - Việc nhỏ thế này đâu đáng để xếp phải bận tâm, cứ để em đi một mình được rồi.

Ngài hơi nhú mồm nhìn Nó, đôi mắt nâu trở nên sậm tối và những tia sáng lấp lánh trong đó như một chiếc gương chiếu thẳng về phía Nó.. Nhận ra mình chỉ là một con mồi bất lực trong tầm lưới của bác thợ săn, Nó cúi mặt như một tù nhân im lặng chờ đợi phán quyết cuối cùng:

- Học sinh tuyệt đối không được cãi lại thầy giáo. Tôi đã nói sẽ đưa em đi thì em chỉ cần im lặng và chuẩn bị thôi. Em có mười lăm phút.

Hic hic hic... Nó đau khổ lê bước về chỗ bàn làm việc của mình, trong đầu không ngừng oán trách cái con gấu nào đã làm hắn bị thương và trở nên bất bình thường khiến cho Nó giờ phải chịu khổ thế này đây hu hu hu.

Mười lăm phút sau, ngài Tổng giám đốc như một quý ông lịch lãm oai dũng sải những bước dài phong nhã trái ngược hoàn toàn với bộ mặt đau khổ thảm hại của Nó ở phía sau, cùng nhau bước ra khỏi phòng làm việc trước ánh mắt như khẩu súng AK bị cướp cò liên tục bắn đạn của chị thư ký xinh đẹp khiến Nó không thể không than thầm: “Kiểu này thì chỉ lát nữa thôi, con cóc ghê là Nó sẽ lại bị ném đá tới bởi là cái chắc”

Nghĩ đến sự việc lần trước, Nó lập tức bỏ ngay cái bộ mặt đơ đĩnh vừa mới đây, nhanh chóng nhe răng ra cười một cái rõ tươi rồi cố ý nói rất to: “Em và Tổng giám đốc có việc phải ra ngoài. Chị Bảo Trâm ở lại làm việc thì đừng có buồn nha! Em chào chị ạ!”

Nói xong Nó hí hửng bước đi và tưởng tượng đến hàng chục cái phi tiêu đang không ngừng cắm phập phập vào cánh cửa đã đóng lại phía sau lưng Nó.

Nhưng, như người ta vẫn thường nói: “Ngày vui ngắn chẳng tày gang” thế nên cái niềm sung sướng nhỏ bé của Nó vừa được nhen lên thì lập tức đã bị đè xuống một cách không thương tiếc bởi Ngài Mr P vô cùng .. đáng ghét.

- Đệ tử có vẻ như không mấy quan tâm đến sự phụ nữ? – Hấn đột nhiên nói khi chiếc xe đã ra khỏi công ty và hòa mình vào dòng người nhốn nháo.

- Ấy – Nó lập tức trả lời và giữ vững tinh thần ở thế phòng thủ - Sao xếp lại nghĩ thế? Đệ tử lúc nào chẳng ngoan ngoãn nghe lời sư phụ ạ!

- Tôi nói đến sự quan tâm chứ không đề cập đến mức độ tuân lệnh. – Hấn nói bằng chất giọng lạnh tanh.

- O.. Dạ! Thì em có quan tâm đến xếp đấy chứ.. – Nó cuống quýt nói.

- Quan tâm ở chỗ nào?

- O.. Thì... Em đã từng hỏi xếp ăn cơm chưa? Rồi.. rồi còn .. còn.. – Nó cố gắng liệt kê những lần Nó bỗng dưng đỡ chứng mà chăm lo cho hắn nhưng vấn đề là ở chỗ.. Vì Nó quá thông minh nên những lúc ngu chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mới chết chứ.

- Hết rồi đúng không? – Hấn tiếp tục hỏi sau khoảng ba, bốn lần Nó kể ra bằng chứng chứng minh “thành ý quan tâm của Nó”

- O.. Dạ.. Dạ.. Hết rồi ạ! – Nó ỉu xiu đáp, rồi lập tức mở to đôi mắt tỏ vẻ thật thà – Nhưng mà... Em thật lòng quan tâm đến sếp mà .. Chỉ có điều em không phải là người biết thể hiện thôi.

- Quan ... Tâm.. – Hấn dài giọng thể hiện rõ thái độ mỉa mai châm biếm – Quan tâm mà ngày hôm qua không thèm gọi điện hoặc ít ra là gửi một tin nhắn để xem tôi sống chết thế nào hả?

- O.. Em.. Em ... - Nó ấp úng không biết phải làm sao chả nhẽ lại nói: “Hôm qua không thấy xếp đi làm khiến em vô cùng thoải mái” thì có mà chết chắc..

- Dạ... Em có định làm như thế nhưng mà lại sợ làm phiền xếp nên.. nên em không dám ạ! Nó cố gắng trả lời một cách chân thành nhất.

- Được rồi! Tôi biết cái thành ý của em thế nào rồi. – Ngài Mr P lạnh lùng nói và kiên quyết chú tâm vào việc lái xe. Nó cũng chỉ biết ngồi yên, mắt nhìn thẳng về phía trước, trong đầu không ngừng than thở: “Phen này.. Chết chắc rồi!”

Sài Gòn không hổ danh là một thành phố trẻ năng động. Cho dù đi đến nơi nào cũng thấy được những quanh cảnh ồn ào huyền ảo. Chiếc xe mang theo những đốm sáng thỉnh thoảng lóe lên như pháo hoa vẫn lăn bánh đều đều trên đường nhựa, phía bên trong, khoảng cách giữa hai người có vẻ như không xa mà lại dường như là cả mấy ngàn năm ánh sáng.

Rất lâu sau, chiếc xe dừng lại trước cổng trại trẻ mồ côi mang tên “Mái ấm Hi vọng”. Ngài tổng giám đốc ung dung bước xuống xe và trong lúc Nó đang ngơ ngác quan sát xung quanh thì Ngài đã đi gần tới cánh cổng sắt vàng tươi như màu nắng.

- Cậu đến rồi! – Bác bảo vệ mái tóc đã bạc gần hết nở nụ cười khi vừa nhìn thấy hắn.

- Dạ! Con chào bác! Lâu không gặp nhưng trông bác vẫn còn phong độ lắm. Bác gái ở nhà có khỏe không ạ? – Hắn mỉm cười đáp lại.

Nó há hốc mồm nhìn ngài tổng giám đốc đối thoại với bác bảo vệ. Hai người một già, một trẻ đang nói chuyện với nhau thân thiết như người nhà. Hắn không ngừng cười, đôi mắt nâu sáng sánh những hạt ánh sáng lấp lánh dưới ánh nắng chói lóa của ban ngày.. Thật sự là chưa bao giờ Nó thấy hắn đẹp đến thế...

- Em định thử trở thành con vịt quay dưới ánh nắng mặt trời hả? Đứng đấy làm thì thế? Mau vào đi chứ - Tiếng nói âm u của Ngài chợt vang lên kéo Nó ra khỏi cơn mơ. Nó khẽ nuốt nước bọt rồi tiến tới.

- Con chào bác ạ! Có lẽ là trong thời gian tới con sẽ qua lại đây thường xuyên nên chắc phải phiền bác nhiều.. Hi vọng là gương mặt con không quá phổ thông để bác có thể ghi nhớ ạ. Rất mong bác sẽ nhiệt tình giúp đỡ – Nó tươi cười nhìn bác bảo vệ già có khuôn mặt phúc hậu và vô cùng dễ mến.

- Ồ! Rất vui được gặp con. Yên tâm đi.. Những người đến đây đều là những người có thiện tâm nên tất nhiên là sẽ nhận được thiện ý - Bác bảo vệ nhoen miệng cười rồi khẽ đưa mắt nhìn sang ngài tổng giám đốc - Quả thật ... Con là cô gái rất đặc biệt .. nhỉ?

Hắn không nói gì, chỉ khẽ cúi chào bác bảo vệ rồi quay lưng bước đi rất nhanh khiến cho Nó phải vội vã cảm ơn bác rồi khỏ sở chạy theo sau.

- Anh thường hay đến đây phải không? Vừa nãy em thấy anh nói chuyện với bác Danh (Nó tình cờ nhìn thấy bảng tên khi nói chuyện với bác bảo vệ) có vẻ thân thiết lắm và bác ấy hình như rất quý anh thì phải.

- Cũng không phải thường xuyên – Ngài tổng giám đốc vừa nói vừa bước đi – Bác ấy trước đây làm ở sở xây dựng giờ thì đã nghỉ hưu. Hai vợ chồng không có con nên bác ấy tình nguyện vào đây làm bảo vệ. Anh rất kính trọng hai bác.

- Thì ra là thế - Nó gật gù rồi lại im lặng đi theo Mr P.

Khung cảnh bên trong mái ấm rất rộng rãi và thoáng đãng. Có rất nhiều con đường ngoằn ngoèo và rợp bóng cây xanh như trong công viên. Những dãy nhà khang trang nằm yên tĩnh thoạt nhìn có vẻ tách rời nhau nhưng lại có một mối liên hệ của tình thân khiến cho chúng không hề lạnh lẽo.

Nó và Ngài tổng giám đốc đáng kính mỗi người một suy nghĩ, chẳng ai nói với ai câu nào, chỉ có tiếng chân vang lên đều đều và tiếng gió đùa cây lao xao lao xao... Bất chợt một âm thanh chói tai vang lên phá tan sự yên tĩnh khiến Nó giật thót cả người:

- Anh Phong!... Anh Phong!

Nó đưa mắt nhìn về nơi phát ra tiếng hét, cố gắng xác định xem chủ nhân là ai thì chỉ thấy một bóng đen lao tới phía mình và cho đến khi Nó vẫn chưa kịp nhận ra thì đối tượng đã lao ào vào lòng ngài Mr P mà nũng nịu.

- Anh Phong đi đâu mà lâu thế? Bé Bi nhớ anh Phong nhiều lắm!

- Anh Phong? Anh Phong là ai? – Nó vô thức bật ra câu hỏi.

Cô bé có đôi mắt to tròn và gương mặt bầu bĩnh vô cùng đáng yêu đang dụi đầu vào vòng tay của ngài giám đốc bất ngờ quay ra nhìn và lườm Nó một cái rồi cất giọng nói giận dữ rất dễ thương:

- Anh Phong là người đang bế Bé Bi trên tay nè.. Có thể mà cũng không biết.. Mà.. Cô là ai vậy?

- Cái gì cơ? Cô... Cô .. Bé vừa gọi chị là cô phải không? – Nó hỏi lại với tông giọng ngân nga ở quãng tám rồi không ngừng vuốt ve cơn giận của bản thân bằng cách tự nhủ: “Con bé này dứt khoát là có vấn đề về thị giác rồi. Nhìn hấn thế kia mà gọi bằng anh trong khi Nó trẻ trung xinh đẹp thế này lại bị kêu bằng cô.. Cô cái gì mà cô chứ”

- Thì mẹ con dặn là gặp người lớn tuổi phải chào bằng cô mà – Cô bé chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn Nó rồi sau đó chuyển hướng về phía Mr P và cất giọng hỏi – Em gọi thế đúng không anh Phong?

Ngài Mr P khẽ mỉm cười, lấy tay xoa xoa đầu cô bé, sau đó quét cái ánh mắt lộ rõ vẻ nham hiểm về phía Nó rồi bình thản thốt ra một câu khiến đầu Nó muốn xì khói:

- Bé Bi gọi vậy là đúng rồi. Bé Bi của anh đúng là vừa ngoan vừa giỏi.

- Anh.. – Nó trợn mắt lên nhìn hấn, đôi mắt như muốn tóe lửa.

Thật tình thì Nó chỉ muốn đấm cho hấn một phát để cho cái vẻ mặt hí hửng đáng ghét kia vắng đi thật xa.. Nhưng mà.. Vì hấn còn có con tin là cô bé dễ thương trên tay.. Cho nên Nó chỉ còn biết nuốt cơn giận và quay lưng bước đi với tiêu chí: “Càng nhanh càng tốt”

- Em mà cứ đi như thế thì sớm muộn gì cũng bị tông vào tường đấy – Tiếng của Ngài tổng giám đốc không ngừng vang lên phía sau lưng.

Cái lão này thật sự muốn hành hạ Nó đến cùng mà...

- Này.. Em có nghe thấy anh nói gì không thế? Ngài vẫn tiếp tục lên tiếng.

Bây giờ, nếu có thể, Nó chỉ muốn cải biên câu nói của Chu Du trong Tam Quốc Diễn Nghĩa trước lúc chết: “Trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng” thành: “Trời đã sinh Linh sao còn chui ra hấn” mà hét lên hàng ngàn lần cho đỡ ức...

- Thôi! Kệ cô ấy. Bé Bi với anh Phong đi gặp mẹ Mai đi. Mẹ Mai vẫn hay nhắc đến anh Phong đấy. – Giọng trẻ con nũng nịu vang lên và xuyên vào tai Nó lập tức gây ra phản ứng khiến Nó dừng lại đột ngột.

Nó thật sự rất muốn biết mẹ Mai là ai? Và tại sao Bé Bi này lại gọi ngài tổng giám đốc là Phong? Mr P mà Nó và mọi người biết đến trong công ty có tên là Jay cơ mà... Hấn thật ra là ai? Là người như thế nào? Tại sao càng ngày Nó càng nhận ra mình muốn biết thêm nhiều thông tin của hấn?

Nó xoay người lại, không thềm nhìn vào gương mặt vô cùng đẹp trai đang đứng trước mặt mà dịu dàng cúi xuống nói với cô bé có tên Bi rất dễ thương:

- “Cô Linh” cũng rất muốn được gặp mẹ Mai.. Bé Bi cho “cô” đi cùng với nha.

Mặt trời đã lên rất cao, những tia nắng lách mình xuyên xuống từng khoảng trống giữa những chiếc lá tạo thành muôn vàn đốm sáng nhỏ in hình lên mặt đất. Không gian yên tĩnh bao trùm lên ba con người đang đứng gần nhau trông xa như thể là một gia đình vô cùng hạnh phúc ...

Những đốm sáng liên tục nhảy múa khi có cơn gió thoảng qua.. Con người và thiên nhiên dường như hòa vào nhau tạo nên một bức tranh thật đẹp...

18. Chương 18

Cảm giác bị từ chối bởi một con nhóc con có thể nói là một cảm giác rất uất ức. Hai mắt Nó mở to hết cỡ tưởng như sắp phát nổ đến nơi khi “thiên thần bé con” xoay gương mặt bầu bĩnh về phía Nó, khẽ lắc đầu rồi tỏ vẻ kiên quyết:

- Mẹ Mai dặn con không được đi với người lạ.. Mà... Mẹ Mai chỉ muốn gặp anh Phong thôi, mẹ Mai không biết cô...

Sau đó, cô bé quay lại phía ngài tổng giám đốc, đưa đôi bàn tay nhỏ xinh nắm lấy những ngón tay thon dài của ngài lắc lắc và ngược cặp mắt trong veo lên tiếp tục nói:

- Kệ cô ấy! Mình đi thôi anh Phong!

Ngài Mr P khẽ mỉm cười, cúi xuống bế bé Bi trên tay, không thèm nhìn Nó lấy một lần rồi nói dịu dàng:

- Ủ! Mình đi thôi. - Và sau đó thì ngài quay lưng đi thật.

Thật ức muốn chết mà! Nó tức đến nỗi hai bàn tay đang nắm chặt trở nên run rẩy và phải mất đến năm phút sau mới trở lại trạng thái bình thường. Nó cảm phần nghĩ thầm: “Đã thế thì.. Bà cô này cũng không thèm gặp mẹ Mai nào đó nữa”

Nghĩ là làm, bỏ lối ngài tổng giám đốc vừa đi lại phía sau lưng, Nó kiêu hãnh ngẩng cao đầu tiến về phía trước.

Phải công nhận là khu trại trẻ mồ côi này cũng khá là rộng rãi và thoáng mát. Phía trên đầu là cái nắng chói chang thường ngày của Sài Gòn mà con đường dưới chân Nó vẫn được nhuộm một màu xám nhẹ và những đốm sáng vẫn không ngừng nhảy nhót khi có gió lướt qua, đôi lúc còn như nghe được tiếng chim đậu đó ngán nga khiến cho tâm hồn Nó cũng đột nhiên bình yên lạ. Giữa một thành phố năng động là những góc khuất trầm lặng đan xen thật khiến cho người ta trở nên thư thái.

Nó cứ thế bước đi với một tâm trạng sáng khoái và chẳng để tâm đến những bước chân sẽ đưa mình về đâu..

Bất chợt, Nó nhìn thấy, trước mắt Nó là một bãi cát rộng và trên đó là hàng loạt cầu trượt, xích đu bên cạnh cả đồng thứ linh tinh đủ để tạo thành bức tranh về một khu vui chơi mini hoàn hảo. Nhưng nói chung là thứ thu hút khiến Nó phải chú tâm nhìn không phải là những đồ được xây để chơi đó mà là một cậu bé với đôi mắt u sầu cứ chăm chăm nhìn vào khoảng không vô định.

Cậu bé nhỏ khoảng chừng năm tuổi, mái tóc ngắn được cắt tỉa gọn gàng, vàng trán rộng toát lên vẻ thông minh lanh lợi vậy mà cả cái dáng người đang ngồi trên xích đu kia lại bao phủ một nỗi cô đơn khiến cho ai nhìn vào cũng phải nghẹn lòng.

Phạm trẻ con được sinh ra trên đời này lẽ ra phải được ba mẹ và những người thân nâng niu chăm sóc. Các em đã chào đời bằng tiếng khóc thì phải được nuôi lớn lên bằng những tiếng cười chứ sao lại cướp đi của các em sự ngây thơ, hồn nhiên và quyền được bình yên trong mái ấm?

Những dáng người cô độc, những giọt nước mắt lặng câm, những tủi hờn và những khát khao của các em.. Làm sao có thể nguôi và vơi được?

Đó là những liều thuốc độc sẽ ngấm rất sâu và rất lâu vào những tâm hồn bé nhỏ có thể là không nguy hiểm đến mức gây ra cái chết tức thời nhưng sẽ là nỗi đau theo suốt cả một cuộc đời dai dẳng.

Nó thất thần nhìn hình hài bé nhỏ phía trước, trong lòng trào lên một sự thương cảm vô hạn, tự hỏi: “Trong xã hội này.. Sẽ còn bao nhiêu tâm hồn bị cô đơn và tủi hờn như em nữa?”

- Uhm... - Nó bước tới bên xích đu khẽ hắng giọng báo hiệu sự hiện diện của mình rồi nhanh chóng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

-..... Một khoảng không lặng im.

- Uhm... - Nó tiếp tục hắng giọng.

- Vẫn lặng im, đứa bé trai vẫn kiên quyết nhìn về phía trước.

- Uhm.... - Nó vẫn kiên trì.

- Chị bị con gì bay vào miệng hay sao mà hắng giọng hoài vậy? - Thằng bé bất ngờ nói và tỏ thái độ bức mình vì bị đánh thức khỏi giấc mơ.

- À không! - Nó lập tức trả lời rồi nhe răng ra cười - Chị chỉ muốn khẳng định là nhóc không ngủ gật thôi. Từ trên xích đu này mà té xuống thì đau phải biết ỹ! - Nó le lưỡi như thể mình bị đau thật.

- Chị không thấy em đang ngồi và mở mắt à? Sao lại ngủ gật được.. Mà em năm tuổi rồi nhá! Em lớn rồi.. Không phải Nhóc.

“ Miệng lưỡi cũng khá quá nha” - Nó nghĩ thầm.

- Trên thế giới này có nhiều người ngủ mà mắt vẫn mở đấy. Nhóc không biết hả?

- Đó là người nước ngoài, người Việt Nam ai cũng ngủ nhắm mắt. Thằng nhóc quả quyết bảo vệ ý kiến của mình.

- Ồ ờ! Được rồi.. Là chị sai.. Chị hiểu lầm – Nó vội vàng xoa dịu, với bọn trẻ con này tốt nhất là đừng dây vào kéo ong ào ào lao ra thì chết - Thế tại sao nắng thế này em lại ra đây ngồi thế?

- Im lặng. Nó đọc thấy trong mắt em sự buồn tủi quặn lòng.

- Em biết không? Mỗi khi nhớ đến bố chị.. Chị cũng hay ra công viên ngồi một mình lắm.

- Bố chị mất rồi hả? - Thằng bé đột nhiên quay sang Nó, đôi mắt to tròn lấp lánh những ánh mặt trời.

- Ủ! Bố chị mất cách đây mấy năm rồi .. – Nó cười một nụ cười buồn bã.

- Ít ra chị còn được nhìn thấy mặt bố - Thằng bé thở dài, cất giọng buồn buồn - Mẹ em bảo sẽ đưa em đi gặp ba.. Thế mà... Mẹ em đi lạc chị ạ... Đến giờ này.. Không biết mẹ đang ở đâu...

- Nó chẳng biết nên nói gì chỉ biết quay sang nhìn Nhóc bằng ánh mắt dịu dàng và đồng cảm.

Có lẽ.. Chỉ có những đứa con sinh ra trong một gia đình không hoàn thiện mới có thể hiểu được sự mất mát ấy to lớn đến nhường nào..

- Chị là Linh – Nó khẽ nói rồi đưa bàn tay về phía em - Rất vui được làm quen với em, chàng trai nhỏ.

- Em là Hoàng, Lục Hoàng – Em chiếu thẳng đôi mắt sáng long lanh về phía Nó, khẽ nhướn miệng cười khiến Nó không khỏi giật mình thầm nghĩ: “Những biến cố nào đã xảy ra để có thể khoác lên một đứa trẻ mới năm tuổi như em tấm áo mỏng của sự trưởng thành?”

- Lục Hoàng... Một cái tên thật đẹp. – Nó khẽ nói.

Nó và em ngồi im lặng bên nhau rồi sau đó là bắt đầu những câu chuyện vu vơ, những lời hỏi han, những tâm tư chia sẻ. Nó hay gọi em là “Chàng trai nhỏ của tôi” và em chẳng hề có phản ứng tiêu cực trước tên gọi ấy.

- Bé Nam... Bé Nam! Con ở đâu thế? - Hai chị em đang cười đùa vui vẻ thì bỗng nhiên có một tiếng gọi vang lên.

- Con ở đây! Con về ngay ạ! – Em vội vã trả lời rồi lập tức quay về phía Nó – Mẹ gọi em rồi. Chắc là đến giờ ăn cơm.. Chị có muốn đi cùng em không?

- O.. Có – Nó khẽ gật đầu rồi hỏi luôn – Tại sao lại gọi em là bé Nam? Không phải em tên là Lục Hoàng à?

- Lục Hoàng là tên mẹ em thường gọi em... Còn Nam là tên trong giấy khai sinh của em.. Chị đừng nói với ai nhá.. Em chỉ tin chị thôi đấy – Thằng nhóc nghiêm mặt nhắc nhở.

- Ủ! Chị biết rồi. Cảm ơn em đã tin tưởng chị. Vậy mình đi thôi chàng trai nhỏ của tôi. – Nó mỉm cười chìa tay về phía em.

Em ngạc nhiên nhìn bàn tay đưa về phía mình, ánh mắt trào dâng muôn vàn điều muốn nói..sau đó, cất giọng nghẹn ngào:

- Chị biết không? Trước đây Mẹ em... Cũng hay dắt tay em lắm.

Nó nắm người, dịu dàng cầm lấy bàn tay non nớt nhỏ bé của em, cảm thấy trái tim mình hẫng đi một nhịp.. Thật lòng nếu có thể, Nó sẵn sàng làm tất cả để sưởi ấm tâm hồn mong manh này.

Chàng trai nhỏ đưa Nó đến một căn nhà cấp bốn khá khang trang nằm yên tĩnh trên một con đường nghèo, từ bên trong không ngừng vang ra những tiếng bi bô non nớt của trẻ con. Chợt Lục Hoàng quay lại nói với Nó:

- Chuyện vừa rồi em nói chị phải giữ bí mật đấy. Không được kể cho ai đâu. Em đã hứa là phải ngoan.. Em phải thật ngoan thì mới sớm được gặp mẹ.

Nó không biết nói gì ngoài cái gật đầu như một con ngốc.

Vào đến nhà, Bé Nam dường như lập tức thay đổi thái độ trở thành một đứa trẻ con hiếu động, tinh nghịch. Nó lạng người nhìn em, cảm giác cay cay sọc lên sống mũi khiến cho đôi mắt như mờ đi... Chị phải nói gì với em đây Lục Hoàng?

- Không biết nên khen tặng khả năng tìm đường của đôi chân em hay là nên bái phục cái mũi nhạy bén với đồ ăn của em nhỉ? – Nó đang dạt dào cảm xúc như thế thì bỗng nhiên bị cái chất giọng âm u tạt ột gáo nước.

Nó trừng mắt nhìn về phía kẻ phát ra tiếng nói và cái đầu gần như là muốn bốc khói khi nhận ra trước mặt mình là ngài Mr P đáng kính.

- A! Chú Phong! Chú đến bao giờ thế? Chú quen chị Linh ạ? – Nó chưa kịp nói gì thì đã có tiếng trẻ con vang lên.

Nó nhận ra chàng trai nhỏ của Nó đã đứng bên cạnh Nó từ lúc nào, và đang ngược mắt lên nhìn Ngài với vẻ mặt vô cùng đáng yêu.

- Bé Nam – Ngài luống cuống ngồi xuống – Anh đã bảo là cứ gọi anh là anh mà.. Anh còn trẻ lắm.

- Nhưng mà... Mẹ Mai dặn là phải gọi người lớn tuổi bằng chú mà! – Cậu bé nói và kèm theo một ánh mắt rất kiên quyết.

Nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của ngài, một niềm sung sướng trào dâng trong lòng Nó.. À thì ra.. Thượng Đế cũng đâu có bạc đãi Nó lắm.

- Ôi! Chàng trai trẻ của tôi – Nó bật cười thành tiếng, lấy tay xoa xoa đầu cậu bé và diễn lại cái vẻ mặt hí hửng lúc trước của ngài rồi cố gắng nhịn cười nói:

- Bé Nam của chị thật sự là vừa ngoan vừa giỏi. (Ha ha ha.. Tâm trạng của Nó hiện giờ phải nói là một tâm trạng rất Yomost)

- Con vừa đi đâu về thế bé Nam? Lần sau không được đi chơi xa nữa nha. Con làm Mẹ lo đấy! - Tiếng một người phụ nữ dịu dàng vang lên phía sau lưng cắt ngang sự hào hứng của Nó.

- Con ra khu vui chơi.. Con xin lỗi... Lần sau con không thế nữa.. Mẹ Mai đừng giận con nha. – Bé Nam cúi đầu ra vẻ biết lỗi.

“Mẹ Mai?” hai chữ này vừa vang lên đã khiến mắt Nó sáng quắc và ngay lập tức quay đầu lại để “chiêm ngưỡng dung nhan” người đàn bà rất mong gặp ngài tổng giám đốc đáng kính.

Đó là một người phụ nữ trung niên có khuôn mặt và dáng người gầy gò và khắc khổ nhưng trong ánh mắt lại ngời sáng lên sự dịu dàng và yêu thương khiến cho ai gặp lần đầu đều có cảm giác vô cùng bình yên, tin tưởng. Đột nhiên, hình ảnh mẹ chợt xoẹt qua trong đầu khi Nó nhìn về người phụ nữ ấy.

- Được rồi! Bé Nam ngoan! Lần sau phải báo ẹ Mai biết trước khi con đi nha. – Bà vừa nói vừa cúi xuống khẽ xoa đầu trấn an thằng bé.

- Dạ! Con nhớ rồi - Lục Hoàng lập tức trả lời rồi hào hứng nói tiếp - À! Mẹ Mai.. Con vừa gặp được một người.. Chị ấy cũng không có ba như con mẹ ạ! Thế nên con dẫn chị ấy vào đây gặp mẹ Mai.. Mẹ Mai cho chị ấy ở lại có được không ạ?

“Mẹ Mai” đưa mắt nhìn theo hướng chỉ của em, nhận thấy Nó đang đứng ngây ra như một con ngốc bên cạnh ngài tổng giám đốc đáng kính thì khuôn mặt chợt giãn ra thành một nụ cười và trả lời dịu dàng:

- Tất nhiên là được rồi..Chỉ có điều.. Chắc là chị ấy sẽ không ở lại đây đâu.

Nó sau phút bối rối cũng ấp úng lên tiếng:

- Con... Con chào... Chào ... - Nó ngập ngừng không biết gọi bà bằng gì.

- Con có thể gọi ta là mẹ Mai, nếu muốn! – Bà mỉm cười ý nhị... Đúng là người phụ nữ Việt Nam lúc nào cũng nhẹ nhàng và tinh tế.

- Dạ! – Nó cũng nhe răng cười – Con chào Mẹ Mai. Con tên là Linh, làm nhân viên trong công ty của “ANH PHONG” (Nó cố ý nhấn mạnh hai chữ này). Con rất mong được góp chút gì đó vào mái ấm này.. Hi vọng là.. Con sẽ còn nhiều dịp để đến đây ạ!

Mẹ Mai gật đầu nhìn Nó, ánh mắt dịu hiền lấp lánh khiến cho Nó bất giác chỉ muốn chạy đến bên để vùi mình vào trong lòng mẹ mà nũng nịu.. Người phụ nữ này làm Nó nhớ mẹ, nhớ nhà quá.

- Có gì lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện sau. Giờ con đi rửa tay rồi ăn cơm nha. Mẹ Mai vừa nói vừa quay lưng bước về phía cửa dẫn vào trong bếp.

- Để con giúp mẹ! - Nó lần chân một lúc rồi cũng lao theo.

Suốt bữa ăn trưa, Mẹ Mai, Nó và hấn tất bật với việc chăm lo cho những đứa trẻ. Cũng may mà các em ở đây dường như đều ý thức được vị trí của mình nên rất tự giác và ngoan ngoãn. Chỉ có điều, có những em còn quá nhỏ để nhận thức khiến cho gương mặt Nó có lúc méo xẹo như sắp khóc nhưng nhờ có bé Nam chạy lăng xăng bên cạnh luôn miệng chỉ đạo Nó phải làm như thế nào nên mọi chuyện rồi cũng ổn dần. Nhiều lúc Nó có cảm giác.. Thật ra, Lục Hoàng hơn mình cả chục năm kinh nghiệm... Hic hic hic..

Cuối cùng thì những tiếng ồn ào cũng lắng xuống và trả lại cho không gian buổi trưa một chút tĩnh lặng hiếm hoi. Nó ngồi ngầy người ngoài bậc thềm nhà, nghĩ lại những chuyện vừa xảy ra không khỏi mỉm cười.

- Con là người đầu tiên Phong dẫn tới đây đấy - Mẹ Mai đột nhiên ở đâu đi tới, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Nó và khẽ nói.

- O.. Dạ.. Vậy ạ? – Nó hơi bất ngờ nên chỉ nói được như thế.

- Phong là một người đàn ông tốt - Mẹ Mai vẫn giữ giọng đều đều dịu dàng - Chỉ có điều là không biết thể hiện cảm xúc... Có thể đôi khi là hay châm chọc nhưng... Đó lại chính là cách để cậu ấy thể hiện yêu thương...Hơi bất bình thường nhỉ?

- O.. Dạ.. À không ..- Nó ấp úng nói – Ý con là con thấy xếp vẫn bình thường .. (Thật tình là Nó vô cùng tán đồng ý kiến với Mẹ Mai nhưng lại sợ xếp nghe thấy mà đi mình thì chết ^^) À...mà.. Mẹ quen anh Phong lâu chưa ạ? Con thấy.. Hai người rất thân thiết và mẹ cũng hiểu anh ấy lắm?

- À! Ta quen Phong cũng lâu lắm rồi.. Đó là một cậu bé đặc biệt.. Vô cùng...

- Hai người làm cái gì ở đây thế? - Tiếng ngài tổng giám đốc cất lên đột ngột khiến cho câu nói của Mẹ Mai bị dang dở.

- Thưa anh! Hai người này đang tranh thủ tâm sự chuyện giữa mẹ và con gái ạ! – Nó nói không khỏi kèm theo thái độ bức tức, chỉ một chút nữa thôi là Nó đã có thể khám phá ra bí mật của hấn thế mà...

- Bé Bi ngủ rồi hả con? - Mẹ Mai dịu dàng hỏi ngài Mr P và khi nhận được cái gật đầu của ngài thì mẹ nhẹ nhàng đặt tay lên vai Nó nói tiếp:

- Hai con ngồi đây nha. Để ta vô coi lũ trẻ thế nào. Khi nào hai đứa mệt thì vô trong nghỉ ngơi nha.

Nó u buồn nhìn theo dáng mẹ Mai khuất dần sau cánh cửa. Người đàn bà này thật sự khiến Nó vừa yêu thương vừa khâm phục.

- Mẹ Mai quả là người phụ nữ tuyệt vời. – Nó bất giác thốt lên.

- Ủ! Mẹ tuyệt lắm. - Hấn mỉm cười trả lời. Sự yêu thương ngập tràn trong đôi mắt và khiến cho hai đồng tử màu mật ong lóe lên lấp lánh. Hấn tiếp tục nói:

- Hồi trẻ mẹ đi thanh niên xung phong rồi bị nhiễm chất độc màu da cam. Chiến tranh qua đi thì mẹ cũng mất hết người thân. Mẹ ở vậy, lủi thủi sống một mình và rồi vô tình mẹ tìm được chỗ này ... vì quá yêu trẻ con nên mẹ đã quyết định ở lại đây đến hết quãng đời còn lại.

Nó chẳng biết nói gì.. Cảm xúc nghẹn ngào khiến Nó trở nên đờ đẫn... Xung quanh Nó còn biết bao nhiêu mảnh đời bất hạnh và cũng có biết bao tấm gương đã vươn lên, thoát khỏi bóng đen và góp sức vun đắp cho cuộc đời... So với họ... Nó chợt thấy mình thật nhỏ bé. Nó vô thức thốt lên:

- Thật lòng em rất ngưỡng mộ mẹ Mai, vô cùng ngưỡng mộ!

Hắn không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ nhìn Nó rất lâu.. Đôi mắt màu nâu chợt trở nên sâu kỳ lạ khiến Nó đột nhiên trở nên bối rối.. Và chẳng biết làm gì hơn là chạy vào bên trong nhà sau khi để lại một câu nói vội vã:

- Em.. Em .. Mẹt. Em .. Vô trong với mẹ Mai.

Nó có biết đâu, sau khi Nó bỏ đi rồi, trên bậc thềm của căn nhà cấp bốn khang trang, có một người đàn ông khẽ ngược mắt lên nhìn bầu trời xanh, mái tóc đen, đôi mắt sáng ngời và trên môi là nụ cười bình yên tươi hơn màu nắng.

Chiều hôm đó, ngài Mr P đã khiến Nó đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Từ một ngài tổng giám đốc với gương mặt lạnh lùng, cao ngạo thoát cái đã trở thành một đứa con ngoan ngoãn, một người anh hiền lành, dịu dàng, kiên nhẫn và bao dung của những đứa em. Nhìn vào ánh mắt ngời lên hạnh phúc kia.. Nó tin chắc rằng đó xuất phát từ những cảm xúc thật chứ hoàn toàn không phải diễn.

Quan sát đôi lông mày đang nhíu lại ra vẻ tập trung tìm cách xử lý đồng đồ chơi cùng với bé Bi, Nó chợt nghĩ: “Thì ra hắn cũng dễ thương lắm chứ” rồi bất giác bật cười.

Cuối cùng thì mọi công việc ở “Mái ấm hi vọng” cũng được tiến hành một cách thuận lợi. Hắn và Nó đã có một buổi trở về tuổi thơ tuy mệt mà vô cùng thú vị. Nó chợt thấy rất, rất .. rất yêu những ánh mắt trong veo, những giọng nói hồn nhiên ngộ nghĩnh và cả dáng tần tảo dịu dàng của một bà mẹ Việt Nam.

Khi ra về, Nó đã nắm thật chặt bàn tay của chàng trai bé nhỏ, khẽ hứa với em rằng mình sẽ còn quay lại cho dù sau này dự án có kết thúc.

Quay sang nhìn ngài tổng giám đốc đang vỗ về bé Bi và không ngừng căn dặn Mẹ Mai phải giữ gìn sức khỏe Nó bất giác nghĩ tới bốn câu thơ trong bài “Từ ấy” của Tố Hữu:

Tôi đã là con của vạn nhà

Là em của vạn kiếp phôi pha

Là anh của vạn đầu em nhỏ

Không áo cơm cù bất cù bơ

Chưa bao giờ Nó thấy Mr P trở nên gần gũi đến thế , chân thực đến vậy và cũng đẹp đến bất ngờ ... Thật sự là ngài rất đẹp... đẹp đến xao lòng... Nó vô thức đưa tay lên ngực trái.. Ở đó.. Có một trái tim hình như đang nhảy múa điên cuồng.

Càng ngày trong Nó càng bùng lên một khát khao muốn tìm hiểu con người này, muốn khám phá tất cả những gì liên quan đến hắn.. Ngài Mr P, Ngài tổng giám đốc Jay,.. Anh Phong... Rút cuộc ngài là ai?

Nó không ngừng tự hỏi khi ngồi trên chiếc xe cùng hắn trên đường trở về.

Ngoái lại nhìn cánh cổng sắt tươi màu nắng và bác bảo vệ già đang nhovn miệng cười... Nó biết... Hình như.. Trong tâm hồn Nó có cái gì đó rất mới....

19. Chương 19: Lời Tỏ Tình Bất Ngờ

Chiếc xe dừng lại ở đầu một con hẻm nhỏ. Người con gái nhỏ bé bước ra, khẽ nghiêng người nói gì đó với kẻ ngồi phía trong rồi sau đó chiếc xe mang màu bóng đêm lao vút đi giữa không gian ngập nhoang sáng tối. Sài Gòn ban đêm thật lạnh! Cô gái ngây người đứng nhìn theo cho đến khi chiếc xe kia biến mất rồi khẽ so vai, đôi tay chạm vào nhau như muốn tìm một chút hơi ấm .. Trông cô thật sự là rất nhỏ bé và cô đơn.

Nó lê tấm thân mệt mỏi rã rời, bước thấp bước cao đi trên con đường đá nhấp nhô. Hơi lạnh xuyên qua từng tế bào da khiến cho cơ thể Nó run lên một cách vô thức.. Nhưng mà.. Những ý nghĩ đang dồn dập trong đầu khiến Nó dường như lại chẳng để tâm đến xung quanh cho lắm.

“Giá như hắn ga lăng được một chút như cái vẻ ngoài của hắn thì tốt biết bao” Nó khẽ nhủ thầm rồi bất giác nghiêng răng kèn kẹt. “Chả lẽ đi cùng với Nó một đoạn thì hắn sẽ chết hả? Lần nào cũng chỉ đưa Nó đến đầu ngõ là phóng đi luôn.. Cái đồ... Đáng ghét”

Nó vừa đi vừa rửa cho bồ tức. Đột nhiên Nó có cảm giác mình giống như tờ 100 USD đã bị Bill Gate bỏ qua chỉ vì khoảng thời gian mà ông ta cúi xuống nhặt tờ 100 USD thì có thể ông ta sẽ nghĩ ra một phần mềm nào đó kiếm được vài trăm nghìn USD... Nhưng mà.. Nó không phải là tờ tiền vô tri và Hân cũng đâu đã là người giàu có nhất thế giới.. Vậy thì vì lý do gì mà quý ngài tổng giám đốc đáng kính kia được quyền mấy lần từ chối thể hiện cái phép lịch sự tối thiểu mà người đàn ông nên có?

“Mà kể cũng lạ.. Tại sao Nó lại phải nhăn nhó chỉ vì một chuyện như thế nhỉ? Phải chăng vì Nó muốn hân bên Nó nhiều hơn và khi hân vội vã bỏ đi đã khiến cho Nó có cảm giác bị bỏ rơi? Bị khó chịu?” Nghĩ đến đó, Nó bất giác giật mình. Hình như sau ngày hôm nay.. Tâm tình của Nó đã có cái gì đó rất lạ...?

Sáng hôm sau, Nó tới công ty tương đối sớm. Đi qua bàn tiếp tân, Nó chỉ khẽ mỉm cười gật đầu chào chị Bích Hân mà không nán lại như mọi lần. Căn bản là do tâm trí của Nó đã hướng lên phòng làm việc mất rồi :)

Bước vào thang máy, đầu óc Nó bắt đầu nổ tung bởi những câu hỏi đại loại như: “Mình sẽ phải làm thế nào khi gặp hân?” hay “Mình nên nói gì?” hoặc: “Mình có nên tỏ ra dịu dàng hơn một chút không nhỉ?” Con người mà.. Ai chẳng có lúc bị rối lên bởi một ai đó :)

Hành lang lầu bốn ngập tràn ánh nắng. Khung cảnh đã quá quen thuộc khiến Nó không còn phải há hốc mồm như một con ngốc nhưng mà vẫn làm cho đôi mắt Nó bị choáng. Nó lầm lũi bước đi trong hành lang vắng, lặng lẽ đếm từng bước chân mình vang lên và khi đối diện với căn phòng có chiếc bảng in chữ: “Phòng tổng giám đốc” nằm uy nghiêm trên cánh cửa gỗ trong đầu Nó lại một lần nữa có cảm giác phía bên trong kia là lối đi vào Địa ngục. Nó hít một hơi thật sâu rồi nín thở bước vào.

Bóng tối, đôi khi khiến cho con người trở nên sợ hãi nhưng cũng có lúc lại mang đến sự êm dịu trong tâm hồn.. Và trong hoàn cảnh này, với Nó, màn đêm thật là tuyệt diệu.

Nó ung dung bước vào căn phòng hoàn toàn không có bóng người. Mỉm cười thở phào rồi bắt đầu công cuộc “tìm quên trong công việc”

Mãi miết với các số liệu, Nó dường như chẳng để ý đến xung quanh.. Nhưng khi tiếng chị Thư ký xinh đẹp bất chợt vang lên thì trái tim Nó vô cớ nhói lên một cái:

- Tổng Giám đốc đến rồi! Chúc anh một buổi sáng vui vẻ và một ngày làm việc thành công!

“Cái bà già này đến từ lúc nào nhỉ?” Nó tự hỏi mình và không khỏi lắc đầu ngao ngán khi nghĩ đến cái mặt lạnh như tiền của bà ta lúc Nó vừa lò dò bước vào phòng làm việc. Ngẫm ra cái câu: “Bạn muốn được tôn trọng, bạn phải có nhiều tiền hoặc ít ra là có chút quyền khiến người ta e sợ” thật sự là quá đúng.

- Cảm ơn! Tôi có việc muốn thảo luận lại với ông Trần, cô hãy liên lạc với ông ấy và sắp xếp lịch hẹn vào trưa nay. Ngày mới vui vẻ. – Hân khẽ cười khiến ặt bà thư ký đột nhiên dờ ra khoảng một giây sau mới lấy lại được thần trí.

- Dạ! Anh yên tâm. Em sẽ làm ngay ạ!

Chị Bảo Trâm luống cuống ngồi xuống gõ tành tạch vào cái máy tính, sau đó đưa ánh mắt dõi theo tấm lưng rộng của ngài tổng giám đốc và không khỏi tự nhủ: “Hết hồn. Tự nhiên lại mỉm cười thế này... Không lẽ ngày tận thế sắp đến thật rồi sao?”

Về phía Nó, ngay từ lúc Ngài vừa bước vào thì trống ngực đã bắt đầu oánh tưng bừng. Nó giả vờ cầm mắt vào đồng tài liệu nhưng mà chẳng có con số nào lọt vào trong đầu.. Các bộ phận trong cơ thể Nó dường như không ngừng hoạt động hết công suất: Tai thì đồng lên nghe ngóng, mắt thì thỉnh thoảng rà soát xung quanh và đặc biệt là trái tim, nhảy múa thì cứ gọi là điên cuồng trong vũ điệu hoang dã.

“Thịch.. Thịch.. Thịch..”

Ngài đã mở cửa bước vào trong phòng, tiếng bước chân nhẹ nhàng lướt nhanh về phía bàn làm việc đối diện và Nó thì dường như có thể nghe được cả giai điệu đang được trái tim mình ngân lên.

“Thịch.. Thịch.. Thịch..”

Ngài đã ngồi xuống ghế, hình như bắt đầu làm việc.. Căn cứ vào tiếng giấy lật giở sột soạt.. Nó đoán thế!

Không gian vẫn lặng im, cả hai chẳng ai nói với ai câu nào. Thật sự thì Nó vô cùng oán trách bản thân lẽ ra thì vừa nãy cũng nên cất tiếng chào một cái cho phải phép chứ..

Nhưng mà.. Biết làm sao được khi Nó cũng chỉ là một con người với khuyết điểm có thể chất đầy cả núi Phú Sĩ.. Hic hic hic.

- Kế hoạch đến “Mái ấm Hi Vọng” sẽ diễn ra vào cuối tuần này. Em có đảm bảo được tiến trình thực hiện không?

Đột nhiên ngài Mr P lên tiếng khiến cho Nó như được mở cờ trong bụng lập tức trả lời:

- Dạ.. Em nghĩ là không có vấn đề gì đâu anh. Dự án đang tiến triển rất thuận lợi. Mọi người cũng đang cố gắng hết sức để đảm bảo không có sai sót xảy ra... Và em cũng mong gặp lại Mẹ Mai nữa.

- Chứ không phải là muốn thăm “Chàng trai nhỏ của tôi” hả? – Ngài Mr P dài giọng châm chọc.

- Thì cũng như anh muốn được chơi xếp hình với bé Bi thôi. – Nó vênh mặt đáp trả - Thật sự thì em rất mong được làm cái gì đó để bù đắp cho các em ý.. Nhìn những ánh mắt ấy.. Buồn quá!

Nó thở dài, không gian im lặng lại bao trùm căn phòng. Dường như trước sự bất hạnh của những em nhỏ trong mái ấm thì trái tim đang điên cuồng của Nó cũng bất chợt đập chậm lại...

Buổi trưa, khi Nó lần mò xuống căng tin thì Ngài tổng giám đốc đã đi từ trước đó rất lâu. Chưa bao giờ Nó có cảm giác mình sung sướng vì được giải thoát đến thế. Ngài còn ngồi ở đó thì chắc chắn tuổi thọ của Nó sẽ sụt giảm nghiêm trọng bởi vì trái tim lúc nào cũng giữ vững tinh thần tập thể dục trong lồng ngực.

Công ty hôm nay dường như khoác một bộ mặt mới, khắp nơi được trang hoàng bằng những hình thù kỳ dị và những dòng chữ Halloween chảy dài như những vệt máu loang lổ được tận dụng tối đa.. Nó vô thức nhận ra... Hình như từ hôm qua đến giờ Nó chưa hề liên lạc với Thiên Thần thì phải?

- Hôm qua em đi đâu khiến cho Jackson đứng ngồi không yên thế? – Chị Thủy lập tức hỏi khi vừa nhìn thấy mặt Nó.

- Em đi công chuyện với ngài tổng giám đốc chị ạ! Mà.. Anh ý có nói gì không chị?

- Ghê chưa.. Giờ đã gọi người ta là Anh ý cơ đấy – Chị Thủy mỉm cười trêu đùa – Thì cũng cuống lên chứ sao.. Nhưng mà được cái bà Bảo Trâm có khả năng tuyên truyền rất cao cho nên cả công ty này đều đã biết em đi cùng với ngài Giám đốc.

Nó biết ngay mà, .. Thế nào rồi “Con thiên nga” kia cũng sẽ lại quang quác lên rồi nói xấu Nó à xem.

- Cho dù bà ý có nói ra sao thì.. Em và ngài tổng giám đốc chỉ ra ngoài vì công việc thôi. – Nó chán nản nói.

- Ui! – Chị Thủy nguyền dài – Hơi đâu mà để ý linh tinh ệt. Em đừng lo nghĩ gì. Cả cái Công ty này đều biết bà là người thế nào mà. Yên tâm đi. Jackson không hiểu lầm đâu!

- Sao lại lôi Jackson vào đây? – Nó ấp úng nói – Chị đừng trêu em nữa, mất công có ai nghe thấy hiểu lầm thì chết.

- Tôi cho cô biết nha. Tối mai là có tiệc diễn ra rồi. Liệu mà chuẩn bị đi. Đừng để lỡ mất cơ hội thì tiếc lắm đó. – Chị Thủy đột nhiên nghiêm giọng nhắc nhở.

- Chị thích thì.. tự làm lấy đi.. – Nó mỉm cười trêu lại – Em thấy chị còn nhiệt tình hơn cả em ý.

- Thôi đi cô! – Chị lườm Nó một cái – Tôi mà có ý gì thì bố cu Bin có mà xé xác tôi thành trăm mảnh. Chẳng qua là chị thấy hai người có vẻ hợp nhau kiểu như “Tình trong như đã mặt ngoài còn e” nên muốn giúp thôi. Thật lòng mà nói thì cảm giác được làm bà Nguyệt thích lắm ý. – Chị mỉm cười, mắt mơ màng...

- Ê! – Bất chợt chị thì thào – Nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo tới liền kia – Chị phải đi đã.. Chúc em may mắn. Nói xong chị bèn đi thẳng về phía thang máy.

- Hi! – Jackson tươi cười ngồi xuống đối diện Nó – Hôm qua vất vả không em?

- Dạ.. Không anh! Rất thú vị ạ! – Nó mỉm cười hồn nhiên trả lời.

Đột nhiên, đôi mắt biển sâu phóng những tia nhìn khó hiểu về phía Nó, ánh mắt như muốn nói lên rất nhiều điều phức tạp... Đáy biển phút chốc tối đen như màn đêm khiến cho người nhìn vào có cảm giác e sợ. Nó khẽ run người, cúi mặt, phút chốc không dám nhìn vào đôi mắt ấy.

Một khoảng không im lặng bao trùm, bầu không khí dường như nghẹt thở.. Giờ Nó đã biết.. Một thiên thần cũng có khi trở nên đáng sợ..

- Hôm qua.. Anh đã định nhắn tin cho em nhưng sợ em mệt nên ...- Tiếng Jackson vang lên ầm ập mà lại xa cách kỳ lạ.

- À.. Vậy ă? Nó chỉ nói được như thế rồi lại lặng im.

- Thủy... Ghét anh lắm hả? – Jackson đột nhiên nói một câu khiến Nó bất giác ngẩng đầu lên và vô tình nhìn vào đôi mắt sâu thẳm, hơi vững tâm vì hình như biển đã thôi dậy sóng.

- Sao anh lại hỏi vậy? (Nó muốn nói là Chị ấy hâm mộ anh cuồng nhiệt ấy chứ nhưng vì cùng là con gái nên phải giữ thể diện giúp nhau cho nên Nó cố kìm không nói.. Có điều, lát nữa mà kể cho chị Thủy nghe thì chắc chắn là chị sẽ âu sầu phải biết)

- Lần nào anh tới là chị ấy cũng bỏ chạy.. Bộ.. Anh đáng sợ lắm hả? Anh thấy anh hiền như Bụt mà – Jackson le lưỡi nói.

- À.. Không – Nó bật cười trước cái mặt ngô nghê của Thiên Thần – Không như anh nghĩ đâu.. Chỉ là.. Chị ý sợ ở lại sẽ làm kỳ đà cản mũi thôi... Đúng là lo lắng thừa phải không anh?

Nó trở nên hào hứng khi bầu không khí xung quanh đã trở nên dễ thở hơn.

- Anh lại không cho rằng đó là thừa... - Đột nhiên Jackson tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc – Anh nghĩ rằng chị ấy quả là một người phụ nữ tinh tế.

Nó trợn tròn mắt lên nhìn phía đối diện. Bầu không khí vừa giãn ra đột nhiên trở nên đặc quánh đến nỗi hô hấp cũng trở nên khó khăn. Nó ngơ ngác và bối rối khi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm thẳm kia... Biển xanh và sâu quá... Thật khiến người ta choáng ngợp.

- Anh.. Anh cứ đùa .. – Nó gượng cười ập úng, cố gắng xoa dịu trái tim đang thót lên run rẩy phía bên trong lồng ngực.

- Anh hoàn toàn nghiêm túc. – Thiên Thần vẫn kiên quyết giữ vững thái độ.

“Cái gì thế này?” Nó tự hỏi... Nó đang mơ chẳng? Chắc chắn là mơ rồi.. Làm gì có chuyện này chứ... Nó vội vàng lấy bàn tay cấu nhẹ vào bụng mình.. Cảm giác nhói đau nhắc cho Nó biết rằng Đây là sự thật.. Sự thật...

- Không.. Không thể nào đâu.. Anh.. Anh đừng đùa em – Nó luống cuống, đầu cúi gằm và tránh nhìn vào mặt biển phía trước mặt đang sôi lên bồng rất...

- Linh! Nhìn anh này – Thiên thần cất giọng ngọt ngào, dịu dàng tha thiết khiến Nó ngẩng đầu lên một cách vô thức.

- Anh ... Có lẽ là.. Uhm...- Jackson ngập ngừng - Trong trường hợp này thì... Có vẻ như.. Hơi thiếu lãng mạn.. Thế nên anh ..sẽ không nói hết... Nhưng mà... Anh muốn em biết là... Anh.. Uhm.. Anh.. Thật lòng ... Và rất mong... Uhm.. Anh sẽ trực tiếp nói với em vào buổi lễ ngày mai.. Hi vọng là.. Em.. Em sẽ tới.

Những lời nói ngập ngừng và thái độ ngại ngùng của Jackson đập vào cơ thể Nó như một cơn sóng thần khiến Nó không khỏi sững sờ và trở nên dờ dẩn..

Lặng nhìn người đàn ông đẹp như Thiên thần đang ngồi trước mặt kia, Nó chẳng biết phải nói gì và nên làm gì.. Trước đây đã rất nhiều lần Nó mong muốn được trở thành nhân vật chính trong các bộ phim Hàn nhưng không thể ngờ.. Bây giờ.. Khi cuộc sống của Nó đang được phim ảnh hóa thì Nó lại có tâm trạng bối rối và hỗn độn thế này.

- Anh biết là còn quá sớm và em cần thời gian để suy nghĩ.. Từ giờ đến tối mai, anh sẽ không làm phiền em nữa.. Nhưng mong em hãy để tâm đến lời anh nói nha – Thiên thần vẫn dịu dàng.

..... Nó vẫn ngồi im, xung quanh dường như không có ai và không có thứ gì tác động được đến Nó.

- Em nói gì đó đi Linh. – Hình như có ai đó nói loáng thoáng bên tai Nó.

..... Thật tình Nó chỉ muốn hét lên: “Đừng nói nữa.. Làm ơn hãy cho tôi một chút không gian để thở và một chút thời gian để suy nghĩ...Tôi rất cần...” Nhưng rút cục Nó vẫn chỉ lặng im..

- Linh?

Nó giật mình, hình như bàn tay nhỏ bé của Nó đang bị bỏ quên trên bàn vừa được bao phủ bởi một bàn tay rất to và rất ấm...

Nó vô thức rút tay lại, vội vã đứng lên và bỏ chạy rất nhanh sau khi buông lại một câu gấp gáp:

- Em.. Em xin lỗi! Em.. Em phải đi làm việc rồi!

Nó lao vào thang máy, đứng đờ ra hồi lâu mà chẳng thèm nhấn nút ... Thang máy chậm chậm đi lên rồi xuống, người người cũng ra vào đều đều.. Nó chẳng biết được mình đã ở trong đó bao nhiêu lâu mãi đến khi có giọng nói ấm áp cất lên kéo Nó ra khỏi thế giới mà tâm trí Nó đang bị giam ở đó:

- Công ty có đội bảo dưỡng thang máy thường xuyên rồi. Không cần em phải tự mình kiểm tra lâu như thế. Đứng trên mặt đất đã vững đâu mà cứ đòi thử cảm giác lưng lơ bay lượn vậy?

Nó giật mình ngược lên và vô tình chạm vào đôi mắt màu mật ong sáng sánh. Đột nhiên cảm thấy bình yên lắm.

Bỏ qua những suy tư miên man kia, bỏ qua luôn cả những băn khoăn hay đắn đo suy nghĩ, bây giờ, ngay lúc này.. Nó chỉ muốn được là Nó.. Ương bướng và cố chấp. Nó héch cái mũi tẹt ra vẻ thách thức:

- Anh đừng coi thường độ chắc của bàn chân em. Nếu Nó không vững thì có lẽ giờ này đã không còn ở công ty này nữa rồi. Mr P ạ!

- Ô! Vậy thì có lẽ tôi nên đưa ra nhiều bài tập để thử độ bám dính của đôi chân bé nhỏ kia nhỉ? Uhm.. Xem ra thì.. Hình như tôi hơi nhẹ tay thì phải.. - Hấn vừa nói vừa cười..

Cái lão đáng ghét này.. Thật tình là có sức mạnh khiến Nó bị tăng xông và đặc biệt là có lực hút vô cùng lớn đối với cái gót dép của Nó mà.. Đáng ghét!

Chiếc thang máy chậm chậm chuyển động mang theo hai con người mãi mê tranh cãi với nhau...

Mặc kệ thế giới ngoài kia ra sao... Trong phút giây này.. Đôi mắt hai người.. Chỉ phản chiếu hình ảnh của nhau...

Nắng Sài Gòn đột nhiên trở nên thật dịu dàng và ấm áp ...

20. Chương 20: Buổi Tiệc Hóa Trang

Cả buổi chiều hôm đó, Nó ráng tìm quên trong công việc và những cuộc tranh cãi nhiệt tình bởi vì dường như ngài tổng giám đốc đã bắt đầu kiểm tra độ bám dính của bàn chân Nó thật ... Không biết số phận Nó từ khi sinh ra có đáng phải chịu đựng những thử thách như thế hay không nhưng có điều lạ là hiện tại, Nó lại vô cùng biết ơn hẳn vì điều đó :)

Cuối buổi làm việc, Nó hối hả thu dọn đồng tài liệu trên bàn, nhất thời quên đi những thứ chưa muốn nhớ. Bất chợt, giác quan nhạy bén của con gái báo cho Nó biết có ai đó đang nhìn mình chăm chú, Nó vô thức ngẩng mặt lên và bắt gặp một đôi mắt nâu sáng sánh..

Tim Nó thót lên một cái rồi lại bắt đầu điên loạn thực hiện cái vũ điệu hoang dại trong lồng ngực. Nó vội vã cúi đầu, tay chân bắt đầu trở nên lóng ngóng.

- Ngày mai – Ngài tổng giám đốc cất tiếng phá tan không gian yên tĩnh, vừa nói vừa khẽ đứng lên – Ngày mai có buổi tiệc hóa trang.. Em có đi không?

Hơ! – Nó giật mình, vội vã ngược mắt nhìn về phía đối diện trong đầu không khỏi tự nhủ: “ Cái gì thế này? Bà Nguyệt ông Tờ.. Làm ơn đừng có đùa với con nhé...”

- Dạ? Anh.. – Nó ấp úng – Anh hỏi .. Để làm gì ạ? - Ngừng đúng 5 giây, Nó hít sâu tiếp tục nói câu tiếp theo - Nếu em đi thì sao mà không đi thì sao?

- Sự phụ thì không có quyền quan tâm đến đệ tử hả? - Hần mỉm cười rồi khẽ nhún vai – Tôi chỉ hỏi vậy thôi. Em đi hay không đi thì cũng chẳng có liên quan gì đến tôi cả. Có điều, ngày mai họp mặt toàn công ty...Nên tôi nghĩ là.. Nếu có thể thì em nên đi để mở mang tầm mắt và các mối quan hệ. Đây là lời khuyên chân thành đấy!

Nói xong, Ngài Mr P lập tức quay lưng bước đi bỏ lại Nó dờ dẫm trông theo phía sau, không gian trở nên hoàn toàn tĩnh lặng khiến cho căn phòng rộng rãi càng trở nên trống trải..

Ngài đi đã lâu rồi mà Nó vẫn còn ngồi đó, não bộ không ngừng tái hiện lại cuộc đối thoại vừa qua và Nó chợt bật cười rồi khẽ lấy tay cốc vào đầu mình một cái: “Đúng là.. Khéo nhận vợ.. Khéo tưởng tượng..”

Lời của Mr P đột nhiên vang lên: “Em đi hay không đi thì cũng chẳng có liên quan gì đến tôi cả.” - “Ừ nhỉ? Có liên quan gì đâu... Ngốc thật” – Nó nhếch môi cười nhạo chính mình..

Sâu trong tâm hồn nó.. Có cảm xúc nào đó đang ngọ nguậy.. Hình như là.. Hụt hẫng?

Buổi tối, Nó ôm một mớ tâm trạng hỗn độn đến mức chẳng nuốt hết một tô mì tôm trứng.. Đầu óc Nó cứ miên man, những câu nói ấp úng của Jackson vang lên bên tai vo ve như những con muỗi nhỏ khiến Nó bối rối và khó chịu.

Cái gì mà: “Anh.. Thật lòng ...” ?

Cái gì mà: “Anh sẽ trực tiếp nói với em vào buổi lễ ngày mai..” ?

Cái gì mà: “Hi vọng là.. Em.. Em sẽ tới.” ?

Nó lắc đầu rất nhiệt tình như thể làm như thế thì những lời nói và đôi mắt biển sâu thiết tha kia sẽ bắn ra khỏi não nó.. Nhưng rồi Nó cũng đủ tỉnh táo để nhận ra rằng.. Sau những hành động điên rồ ấy thì chỉ có cái cổ của Nó là chịu tổn thương nặng nề và cách tốt nhất là nên chấm dứt càng nhanh càng tốt.

Nó quyết định vùng dậy, xách con chiến mã lao ra khỏi nhà.. Ngay lúc này đây... Nó thật sự rất thèm kem.. thèm lắm...

Ngay khi vị mát lạnh và ngọt ngào của ly kem hòa tan trong miệng Nó thì mọi phiền não vừa qua gần như tan biến hết.. Trước mắt Nó giờ đây chỉ có những sắc màu dễ thương, những hương vị hấp dẫn và tâm hồn Nó lại trở nên phơi phới một cách bất ngờ... Kể ra thì.. Đôi khi cũng nên chịu tổn kém để nuông chiều bản thân một chút nhỉ?

Nhưng tất nhiên là kem cũng chẳng phải là thần dược có tác dụng diệu kỳ để có thể khiến những mối lo của Nó bay đi mất đặc biệt là trong hoàn cảnh này thì chúng chỉ đóng vai trò như những liều thuốc tê tạm thời xoa dịu vết thương và khi tan hết rồi thì.. Những cơn đau lại quặn lên mạnh mẽ...

Nó âu sầu nhìn lên trần nhà với những mảng tối sáng đan xen.. Tự hỏi trái tim mình đang cần gì?

Jackson là một người đàn ông tốt, quá tốt... Luôn dịu dàng và ân cần với Nó,.. Nhưng có lẽ vì anh quá hoàn hảo .. Hoàn hảo đến mức không thật,.. Khiến cho Nó có cảm giác mình có quá nhiều thiếu sót,.. Quá tầm thường khi đứng cạnh anh..

Thường thì những cái gì quá tốt, quá đẹp... Sẽ khiến người ta có cảm giác ngại ngần khi phải chạm vào bởi vì.. Ai cũng sợ mình sẽ làm tổn thương hoặc làm tan biến đi vẻ đẹp diệu kỳ đó..

Nhưng.. Anh cũng như Nó.. Sinh ra trong một gia đình không hoàn hảo, vì thế, Nó hiểu những nỗi đau anh phải chịu .. Cũng giống hệt như khi nhìn thấy sự tủi thân trong ánh mắt “chàng trai bé nhỏ của Nó”... Thật lòng, nếu có thể.. Nó rất muốn xoa dịu nỗi đau ấy.. Vậy thì.. Đây chẳng phải là cơ hội hay sao?

Bỗng nhiên, hình ảnh một người đàn ông với mái tóc đen dường như phát quang dưới ánh sáng mặt trời, chiếc mũi cao bị che lấp bởi những sợi tơ vương rối khiến cho đôi mắt sâu cũng trở nên thắm tối bất chợt hiện lên trong tâm trí Nó.

Người đàn ông ấy ngồi một mình trên thềm cửa, một chân đặt hờ hững trên những bậc thang, một chân co lên làm điểm tựa cho cánh tay với những ngón thon dài..

Người đó ngẩng mặt lên nhìn mông lung vào khoảng không vô tận..

Ánh mắt và dáng người tạo nên một sự cô đơn, lạnh lẽo đối nghịch hẳn với không gian ấm áp xung quanh..

Người đàn ông đó chắc không bao giờ có thể ngờ được rằng cái khoảnh khắc yếu đuối ấy đã lọt vào tầm mắt của một con bé bên trong khung cửa kính và bắt đầu ám ảnh Nó đến tận bây giờ...

Mr P.. Thật ra.. Anh là ai? Tại sao lại khiến người ta có cảm giác muốn được che chở và yêu thương như vậy chứ?

Nhưng rồi, từng lời, từng lời của Ngài tổng giám đốc lại vang lên trong đầu Nó: “Em đi hay không đi thì cũng chẳng có liên quan gì đến tôi cả.” Khiến cho ngực Nó nhói đau... Rút cuộc thì.. Nó có là gì của hắn đâu?

Miên man với những ý nghĩ.. Nó từ từ đi vào giấc ngủ chập chờn...

Bầu trời Sài Gòn hôm nay âm u như chính tâm trạng của Nó vậy, hình như, kênh VOV Giao thông có đề cập đến việc hôm nay sẽ có mưa thì phải..

Nó vẫn tiếp tục cái thói quen mới được hình thành đó là: “Tìm quên trong công việc”, cũng kiên quyết không thêm nhìn ngó tới quý ngài Mr P đáng kính bởi vì.. Cứ hễ nhìn ngài là trái tim nó lại nổ tung bởi những cảm giác thương yêu hờn giận vô cùng rối rắm.

May mắn là Jackson đã giữ đúng lời hứa của mình. Anh không hề gọi điện, nhắn tin và thậm chí cũng biến mất luôn khỏi tầm mắt của Nó trong giờ ăn trưa nữa.. Điều này càng khiến cho Nó có cảm giác rõ ràng rằng mình có tội...

Nó biết trái tim Nó đang nghiêng về ai.. Nhưng liệu Nó có đủ dũng cảm để nói với anh điều đó hay không? Tại sao số phận lại khéo đùa như thế chứ? Trước đây, Nó chưa có bất kỳ mảnh tình nào vất vơi.. Vậy mà giờ này.. Đùng một phát lại quăng Nó đứng ở ngã ba đường và bắt Nó phải lựa chọn.. Đời chứ có phải phim đâu.. Sao cứ phải thêm vào những yếu tố giật gân câu khách?

Nhưng dù sao... Nó luôn sống như một chiến binh.. Nên không bao giờ cho phép mình được đầu hàng... Buổi tối hôm nay... Nó nhất định sẽ tham gia từ đầu đến cuối.

Khỏi phải nói chị Thủy vui mừng cỡ nào khi nghe được cái quyết định của Nó mặc dù là chị hoàn toàn không biết rằng, tối nay, cô em bé nhỏ của chị không phải ở vị trí tấn công mà ngược lại.. Đang quyết tâm ở vị trí cố thủ...

Hôm nay có Party, nên mọi người được ưu tiên chấm dứt giờ làm sớm để chuẩn bị luôn tinh thần gia nhập lễ hội hóa trang. Khắp nơi được trang hoàng bằng những hình thù kinh dị, các giá nền cũng được trưng bày la liệt dọc theo các hành lang, khiến ai cũng có thể đoán ra rằng tối nay cả công ty này sẽ ủng hộ chương trình “Giờ trái đất” :)

Có lẽ vì chọn hướng kinh doanh là lĩnh vực giải trí nên công ty của Nó có một phòng lớn để phục vụ cho việc tập vũ đạo và để có thể sử dụng căn phòng cho việc hóa trang của Nó, chị Thủy đã phải năn nỉ kèm theo cả dọa dẫm hết lời mới nhận được cái gật đầu từ bà quản lý già khó tính.

- Đeo cái mặt nạ này vào! Được lắm! - Chị tỏ vẻ hài lòng quan sát thành quả lao động của mình sau một hồi đánh vật với một thời trang kinh dị.

Chị đưa Nó tới chiếc gương lớn.. Nó thấy hình ảnh của một cô gái bé nhỏ, tinh khôi trong bộ váy ngắn màu trắng xếp tầng rất dễ thương, mái tóc xoắn dài thả bồng bềnh trên bờ vai, đôi môi đỏ căng mọng trở nên nguy hiểm với vài giọt máu đỏ vương rơi trên khóe miệng và cằm.. Đặc biệt là đôi mắt dài ẩn sau chiếc mặt

nạ màu đen bí ẩn.. Trông cô gái ấy vừa toát lên vẻ ngây thơ lại vừa kiêu hãnh và tà ác... Bất giác, Nó ngậy ra nhìn người con gái đối diện với mình trong gương.. Thật khó tin.. Đây chính là Nó ư?

- Thấy sao kưng? Không ngờ chị cũng có tài hóa trang hả? - Chị Thủy mỉm cười khi thấy Nó đứng bất động.

- Em... Em thấy mình.. Là lạ sao ý.. - Nó ấp úng

- Đẹp mà.. Đẹp mà.. - Chị vỗ vỗ vai Nó trấn an - Chiếc mặt nạ này tốt lắm đấy.. Có Nó.. Em sẽ thoải mái bày tỏ mà không sợ bị ai phát hiện mình bối rối.

- Uhm... Em rất thích chiếc mặt nạ này.. Có điều.. Em thấy mình.. kỳ kỳ sao ấy..

Thật sự thì Nó thấy mình giống như một con vẹt xấu xí đang khoác trên mình bộ cánh của Thiên Nga.. Cứ thấy mọi việc diễn ra.. Chỉ là một cơn mơ.. Không thực..

- Con bé ngốc này! - Chị khẽ lườm yêu Nó - Hóa trang thì phải thế chứ.. Không thì tô vẽ để làm gì? Yên tâm đi! Cố lên nhé! Chúc em may mắn..

- Ô! Thế chị không dự tiệc ă? - Nó ngậy ngốc hỏi.

- Cu Bin bệnh. Chị phải về xem thế nào..Với lại hôm nay lão nhà chị về sớm nên phải lo cơm nước cho lão nữa.. Già rồi..Hết tuổi ham hố em ă!

- Eo! Lấy chồng mà khổ thế thì em thà ở vậy còn hơn. - Nó le lưỡi trêu chị - Cơ mà.. Chắc cũng có gì hấp dẫn thì các bà, các chị mới thích lấy chồng chứ nhỉ?

- Nhóc quỷ! - Chị lấy tay ấn nhẹ vào đầu Nó - Ai cũng có thời điểm cần một bờ vai để dựa và một hơi ấm để bớt cô đơn em ă! Thôi chị về đây.. Chúc may mắn nhé..Cô nương! - Chị vừa nói vừa nhanh nhẹn thu dọn bãi chiến trường ngổn ngang dưới chân.

- Cảm ơn chị nhiều lắm! - Nó ngập ngừng nói.

- Ngốc à! Chị em sao phải khách sáo thế.. Chị coi em như em gái trong nhà thôi! Cố lên ha! - Chị mỉm cười hiền từ, cất bước chuẩn bị quay ra phía cửa

Nó vội vã chạy lại ôm chầm lấy chị, miệng thì thầm hai chữ: “Cảm ơn!” Trong cái xã hội bon chen này.. Nó quả thật đã rất may mắn khi được quen biết chị.

Chị Thủy đi cũng được năm phút rồi mà Nó vẫn còn đứng trong phòng hóa trang, nhìn chằm chằm vào cô gái kiêu sa phía trước mặt.. Tự hỏi..Liệu chiếc mặt nạ kia có đủ sức giúp Nó không bị nhấn chìm bởi đáy biển sâu hay không? .

Nhưng... “ Dù sao thì.. Đã quyết rồi” - Nó tự nhủ rồi nắm chặt tay... Hít một hơi thật sâu.. Đưa tay còn lại cầm lấy tay nắm cửa..

Không gian trong phòng tiệc đúng là mờ ảo và âm u như đã được miêu tả bởi các họa sĩ thường vẽ những bức tranh về địa ngục.. Ánh nền leo lét, ánh sáng đỏ lập lòe, những bộ xương người nhẵn nhụi đi dạo xung quanh, tiếng cười, tiếng nói vang lên ồn ào, ma mị.. Thật tình thì Nó rất thích xem phim kinh dị và cũng chẳng bao giờ tin vào mấy chuyện ma quỷ linh tinh, nhưng mà, trong hoàn cảnh này, khi không có chị Thủy.. Tự nhiên Nó thấy run.. Thật sự rất sợ vô tình chạm vào đôi mắt xanh..

Bất chợt, điện thoại trong tay nó rung lên, màn hình lấp lóe sáng.. Nó ghé mắt nhìn.. Là Jackson.

- Em.. Em .. Có đến không? - Giọng Thiên thần nghe thật buồn.

- Em đang ở trong bữa tiệc. Anh đến chưa? - Nó trả lời bình thản.

21. Chương 21: Nỗi Đau Khắc Cốt Ghi Tâm

Anh đang ở bên ngoài. Trong đó ảm ỉ quá.. - Giọng Jackson đã có vẻ khá hơn - Anh ở ngoài sảnh... Em ra ngoài này một lát.. Được không?

- Uhm... - Nó ngập ngừng, nhưng rồi nhận ra là đã quyết tâm thì phải dũng cảm đối mặt nên Nó nói tiếp – Em ra ngay! Anh chờ em chút nhé!

Trên đường đi, trống ngực của Nó cũng không ngừng đập thình thịch khiến Nó có cảm tưởng như từng bước chân nơi Nó đi qua đã đập lên muôn vàn quả bóng vô hình làm cho chúng rên lên đau đớn. Hành lang tràn ngập những ngọn nến bập bùng cháy, không ngừng vẽ lên trên tường hàng ngàn những hình thù kỳ quái ngoằn ngoèo và uốn lượn.. Nó khẽ nuốt khan, chỉ ít phút nữa thôi.. Có lẽ..Nó cũng sẽ bị tan ra bởi những cơn sóng biển..

Nhưng cho dù là có sợ hãi đến thế nào.. thì cuối cùng.. Cái gì tới cũng tới...

Ngay khi vừa đặt chân vào đại sảnh, Nó đã nhìn thấy Jackson. Giữa cái không gian âm u ma mị, từ cơ thể anh dường như vẫn phát ra những ánh sáng thần kỳ khiến cho ai cũng có thể cảm nhận được sự hiện diện của Thiên thần. Hôm nay anh ăn mặc rất giản dị, vẫn bộ ple đen, vẫn mái tóc vàng.. Chỉ có điều, trên mặt anh giờ đây là một chiếc mặt nạ trơn màu trắng và cũng có độ dài bằng nửa khuôn mặt như Nó.

Nó nhẹ nhàng bước tới gần anh, kinh ngạc tự hỏi tại sao giữa anh và Nó.. Những điểm tương đồng lại luôn rất dễ tìm như thế?

- Chào anh! Jackson – Nó khẽ mỉm cười lên tiếng.

- Chào em! Linh! – Jackson có vẻ hơi bất ngờ khi nhìn Nó, khẽ lặng người một chút rồi vội vã thốt lên – Em.. Trông em hôm nay thật..

- Kinh dị! Em biết! – Nó mỉm cười trả lời khi thấy Jackson đang gặp khó khăn trong việc diễn tả ý .

- Không! Ý anh không phải thế - Jackson cuống quýt xua tay phủ nhận – Ý anh là.. Em.. Rất đẹp.. Thật sự.. Rất đẹp..

- Cảm ơn anh! – Nó mỉm cười – Thì ra là em có vẻ hợp với xì tai quái dị nhỉ?

- Uhm.. Cũng có thể - Jackson cũng mỉm cười..

Sảnh thưa người dần, có lẽ bữa tiệc đã bắt đầu. Xung quanh Nó và Thiên thần giờ đây chỉ còn lại không gian yên tĩnh.

- Anh.. Uhm.. Anh rất vui vì hôm nay em đã tới! – Jackson khẽ hắng giọng nói.

- Em nghĩ là bữa tiệc này rất thú vị và em cũng muốn biết thêm nhiều điều về công ty nữa – Nó giả vờ thản nhiên trả lời, tránh tuyệt đối không nhìn vào mắt người đối diện.

- Em cố tình hay thật sự không hiểu điều anh muốn nói? – Thiên thần vẫn cất giọng dịu dàng nhưng lại có phần nghiêm túc.

- Em.. – Nó bắt đầu bối rối, không biết nên nói thế nào..

- Linh! Jackson khẽ dùng tay giữ lấy gương mặt Nó và bắt đôi mắt Nó phản chiếu sự bóng rắt của nước biển – Anh biết em là người thông minh! Và anh biết là em hiểu rất rõ ý của anh..

..... Im lặng, Nó có thể nghe tiếng tim mình đập rất hăng say.

- Anh biết! Bây giờ còn quá sớm và em có thể sẽ không tin nhưng ngay từ khi gặp em lần đầu tiên.. Cái dáng vẻ hí hửng của em, sự chân thành hối lỗi và những biểu cảm của đôi mắt em đã khiến anh rung động... Anh cũng không biết tại sao nhưng từ sau lần ấy.. Anh.. Lúc nào cũng nhớ đến em – Jackson nói một tràng dài không nghỉ.

..... Nó vẫn chưa biết mình nên nói gì lúc này.. Đôi tay kia hình như hơi khép lại khiến cho Nó không khỏi nhăn mặt vì đau.

- Anh chưa từng chia sẻ với ai nhiều như em.. Anh chưa bao giờ có cảm giác kỳ lạ với bất kỳ cô gái nào khác ngoài em.. Anh không hề nghĩ rằng.. Có một ngày... Anh có thể kể ột người con gái về mẹ... - Nói đến đây, Jackson đột ngột dừng lại, nghẹn ngào..

Nó bất chợt đọc thấy trong đôi mắt sâu kia là những giọt nước mắt của biển, rất sâu và rất đau.. Nó như thấy lại những hình ảnh quy ngã của chính mình khi nghe tin bố mất, thấy được cả cái dáng ngồi cô đơn, buồn tủi của Lục Hoàng trên chiếc xích đu trong khu vui chơi rộng lớn giữa buổi trưa hôm ấy và như thấy lại cả sự run rẩy khi bàn tay nhỏ bé của em đặt vào trong bàn tay Nó.. Bất giác, Nó đưa tay ôm lấy thiên thần...

Nó muốn xoa dịu những nỗi đau kia biết bao.. Nó muốn thấy em cười.. Cười trong hạnh phúc trọn vẹn...

Bất chợt, rất nhanh, đôi tay rắn chắc như gọng kìm bao trọn lấy thân hình nhỏ bé của Nó, rồi sau đó, đôi môi của Nó cũng bất ngờ bị tấn công bởi một đôi môi cuồng nhiệt, rất mềm và rất ấm. Nó giật mình, vội vã tìm cách tránh nhưng vì sức lực của người đàn ông tham lam kia quá mạnh khiến Nó không thể vùng vẫy và thoát ra được.. Nó bất lực, một giọt nước mắt ấm nóng tuôn rơi...

Không biết là vì hơi nóng và vị mặn của nước mắt hay là do lương tri thức dậy đã khiến cho người đàn ông bất chợt thả lỏng đôi tay, buông Nó ra và cúi mặt nói:

- Anh.. Anh xin lỗi!.. Anh...

Nó còn chưa kịp nói gì, chưa kịp định thần thì chẳng hiểu từ đâu một bóng đen đột ngột lao ra rồi một tiếng “Bốp” khô khốc vang lên bên tai và khi Nó đã hoàn hồn để cập nhật những sự việc vừa diễn ra thì đã thấy Thiên Thần đang trong tư thế mất thăng bằng.

Có lẽ cú đâm vừa rồi khá mạnh nên thân hình Jackson lao đảo một lúc và khi ngược mặt lên Nó thấy từ khóe miệng anh một dòng máu nhỏ chảy xuống.

Nó tròn mắt nhìn về phía bóng đen, chủ nhân của cuộc gây chiến vừa rồi, trống ngực đột nhiên lại thót lên một cái...

Mái tóc đen che nửa khuôn mặt, sống mũi cao thanh tú, đôi môi quyến rũ, cả cái dáng người sang trọng trong bộ vest Tuxendo thanh lịch.. Vẫn là phong thái của một vị hoàng tử cao sang, bình thản.. Nhưng hiện tại khi đôi mắt nâu đen thẫm không ngừng chiếu những tia nhìn giận dữ từ phía sau chiếc mặt nạ màu bóng tối che nửa khuôn mặt thì quý ông lịch lãm kia lại toát lên vẻ nguy hiểm chết người ..

Bên ngoài khung cửa kính, một tiếng ầm chat chúa vang lên kéo theo một tia sét rạch lên nền trời tối đen những tia sáng ngoằn ngoèo như mạng nhện.. Từng hạt nước bị gió ném vào cửa phát ra những tiếng rên la ... Mưa bắt đầu hát vang những bài ca rả rích quen thuộc..

Bên trong sảnh, không gian xung quanh ba người vẫn lặng yên.. Chỉ có những ngọn nến mãi miết vẽ vào bóng đêm những hình thù kỳ quái.....

Bên ngoài trời, mưa vẫn mãi miết lả lơi cùng gió và hát lên những bản tình ca cuồng nhiệt, đắm say mà chẳng thèm quan tâm đến những giọt nước bị đập vào vật cản kêu lên thảm thiết... Chỉ có điều là bên trong khung cửa kính kia, lại có ít nhất ba người dường như không hề biết tới sự ồn ào và náo nê của một cơn mưa khiến cả Sài Gòn oi bức ban ngày trở nên mát mẻ. Ba người ấy chẳng phải ai xa lạ mà chính là: Nó, Thiên thần và Ngài Mr P đáng kính.

Nó thật sự bị sốc, rất sốc... Sốc đến nỗi chỉ biết đứng im tại chỗ, đôi mắt dài trọn lên cực điểm hết nhìn về phía Jackson đang vội vã lấy tay lau đi vết máu vương trên môi lại chuyển sang phía Ngài tổng giám đốc giờ đã ung dung chỉnh đốn lại trang phục một cách thản nhiên .. Hai bàn tay Nó vẫn giữ nguyên ở vị trí phía trước mặt để thực hiện vai trò che đi cái miệng đã bị há hốc ra trong lúc vô thức còn đôi chân thì như bị dính chặt xuống đất bằng hàng vạn lọ keo năm linh hai khiến Nó không thể nhúc nhích nổi.

Nhưng mà... Cuộc sống của Nó vốn chẳng bao giờ yên bình khi xung quanh có sự hiện diện của hắn...Như từ trước tới nay vẫn thế.

Khi Nó còn đang hỗn loạn với những ý nghĩ trong đầu thì đột nhiên, Ngài Mr P có vẻ như rất quyết tâm thực hiện cái vai trò làm “kẻ phá hoại” vào buổi tối hôm nay thì phải.. Thế nên, khi mà các Nơ ron thần kinh đã được tự do lưu thông thì Nó mới nhận ra là mình đang bị một bàn tay nắm rất chặt kéo đi dọc hành lang.

Những ánh nến lập lòe lướt qua mắt Nó như những quả bóng ánh sáng khiến àn đêm cũng chẳng còn tác dụng nổi đến Nó nữa. Các giác quan quay lại rất nhanh thôi thúc bước chân Nó dừng lại và bàn tay Nó cũng tìm cách thoát ra khỏi cái gọng kìm đang siết chặt kia .. Phản ứng đột ngột của Nó khiến cho hấn buộc phải dừng chân và hướng ánh mắt nâu thẫm về phía Nó.

- Tổng Giám đốc.. Anh.. Anh vừa làm gì thế? – Nó hỏi ngay khi đã lấy lại được bình tĩnh.

- Tôi chỉ làm việc mà một người đàn ông tốt nên làm. – Ngài nhún vai trả lời. - Cứu một cô công chúa khỏi nanh vuốt của một lão yêu quái.

Cái thái độ thản nhiên khinh khỉnh của hấn và cả hình ảnh Thiên thần với vết máu nơi khoe môi đột ngột hiện lên trong đầu khiến cho Nó bất chợt cảm thấy giận dữ... Đã đành rằng là Jackson hôn Nó khi chưa được phép là sai.. Đã đành rằng là .. Nó cũng đã khóc.. Và .. Ừ thì Nó cũng có cảm giác mình bị bắt nạt vì yếu đuối.. Nhưng suy cho cùng thì.. Thiên thần vẫn là thiên thần.. Ngài có tư cách gì mà dám mạo phạm đến bức tượng mà Nó luôn tôn sùng như một vị thánh chứ?

- Dừng bao giờ nói về anh ấy như vậy! – Nó uất ức trả lời, cảm nhận thấy có ngọn lửa đang uồn ẻo trong giọng nói của mình – Jackson là người tốt! Với em.. Anh ấy luôn là một thiên thần.

- Thiên thần... THIÊN THẦN – Ngài Mr P hình như cũng bắt đầu trở nên không kìm chế nổi – Một kẻ như hấn mà em gọi là THIÊN THẦN sao?

Nó trợn mắt nhìn về phía kẻ đối diện.. Run sợ khi thấy hình ảnh ngọn nến phản chiếu trên giác mạc khiến cho đôi mắt nâu đen như đang bùng cháy.

- Ô! Thì ra là tôi đã hiểu lầm – Ngài khẽ nhếch môi cười, hình như có chút giận hờn lớn vồn trong giọng nói – Thì ra là em có cảm tình với hấn.. Vậy...Em có cần tôi phải quỳ xuống xin lỗi vì đã trót làm gián đoạn nụ hôn bất ngờ của hai người không? – Ngài cười rồi khẽ lắc đầu - Nhưng rất tiếc phải nói với em rằng điều đó tôi không làm được...

- Ý .. Ý em.. Không phải thế - Nó lúng túng trả lời.. – Em chỉ không.. Không muốn anh hiểu sai về Jackson thôi.

- Hiểu sai? – Ngài khẽ nheo mắt hỏi lại rồi nói tiếp sau khi vẽ ra một nụ cười nửa miệng – Tôi mà hiểu sai về hấn ư? Nực cười!...Đời này.. Có những thứ không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá được đâu, Ms N ạ!

- Cho dù thế nào đi chăng nữa.. Em vẫn tin anh ấy! – Nó đưa đôi mắt nhìn thẳng vào đốm lửa phía trước mình và thể hiện rõ một sự khẳng định chắc chắn.

- Ô! Không ngờ chỉ bằng mấy cái nụ cười và một nụ hôn bất ngờ lại có thể lấy được lòng tin của em dễ dàng đến vậy.. – Ngài nói giọng giễu cợt.

Nó đang định đáp trả lại câu nói đó thì đột nhiên cảm thấy cơ thể mình bị một sức mạnh vô hình kéo đi, bên tai còn nghe có tiếng gió sượt qua và đến khi đôi môi của mình lại bị xâm phạm bởi một đôi môi điên cuồng khác thì Nó mới nhận thức được rằng.. Ngài .. Đang .. Hôn Nó..

- Như vậy đã đủ để em tin tôi hơn hấn chưa? – Sau những kháng cự quyết liệt, cuối cùng Ngài cũng chịu buông đôi môi của Nó ra, mỉm cười khẽ hỏi.

Nó ngẩng người nhìn gương mặt hoàn mỹ đang ở rất gần, cảm nhận rõ ràng hơi thở ấm nóng không ngừng vờn trên mặt mình nhồn nhột nhưng hơn hết thấy, cái thu hút và khiến Nó nghệt thở lại chính là sự khinh miệt hiện lên trong hai cái đồng tử màu nâu tối ma mị ấy.

“Bốp” - Tiếng bàn tay va chạm với da thịt lại một lần nữa vang lên.. Nhưng lần này.. Kẻ gây ra cái tát đó là .. Nó.

Không gian xung quanh dường như im lặng hoàn toàn, chỉ có ánh nến bập bùng cháy giữa màn đêm đen của Địa Ngục...

Nó dờ dẫm đứng yên lặng, trái tim đột nhiên có cảm giác nhói đau..

Ngài sau phút thần thờ cũng lặng lẽ đưa tay xoa xoa bên má vừa bị tát, nhếch mép cười, cất giọng nói hẳn rõ sự chua chát:

- Tôi cứ tưởng em thông minh.. Em đặc biệt.. Rốt cuộc thì.. Em cũng chỉ là một kẻ tầm thường như thế thôi... Hẳn là thiên thần.. Vậy thì em thử nói xem.. Với em.. Tôi là gì?

Nó lặng người.. Từng lời, từng lời nói của ngài như những nhát dao cứa vào tim Nó nhói buốt... Thì ra.. Trong mắt Ngài.. Nó có là gì đâu.. Có đáng được trân trọng đâu.. Chỉ là một kẻ tầm thường mà thôi.. Một kẻ tầm thường mơ mộng trào cao.. Một kẻ đại khờ ngu ngốc..

Khóe mắt Nó có hàng ngàn, hàng vạn giọt nước đang ngưng đọng chỉ chờ được chảy thành dòng.. Nó cố gồng hết sức không chớp mắt.. Quyết tâm không để cho hẳn thấy mình khóc..

Nó ngược đôi mắt đang ngày một nhòe đi khiến cảnh vật phía trước mắt cũng trở nên mờ ảo, lấy hết can đảm để giữ cho giọng mình không bị run rẩy:

- Với em.. – Nó nắm chặt tay, không ngừng tự nhủ trong đầu câu “Cố lên nào, bình tĩnh”, hít một hơi thật sâu.. Nó tiếp tục nói – Jackson là thiên thần và anh là ác quỷ.. Một ÁC QUỶ không có trái tim..

Nó nói xong vội vã quay đầu chạy về phía đại sảnh bỏ lại một người đứng thần thờ trong hành lang tối thẫm..

Nó cảm đầu chạy, không rõ là sẽ chạy đi đâu.. Chỉ biết là phải đi thật xa, phải tránh xa cái con người đáng ghét ấy..

Nước mắt không ngừng rơi phía sau chiếc mặt nạ kiêu kỳ được trang trí những chiếc lông quý phái...

Trái tim Nó nhói lên từng cơn khiến hô hấp cũng trở nên khó khăn... Đau.. Đau quá... Nó đưa tay lên ngực một cách vô thức để xoa dịu nỗi đau đang hành hạ bên trong... Buốt! Nhói! Đau... Như thế.. Trái tim Nó sắp vỡ ra hàng trăm mảnh..

Mưa!.. Nước mưa đang không ngừng rơi.. Mưa khắp nơi.. À! Trời cũng khóc cùng Nó đấy!

Nó đã thôi không chạy nữa, khẽ cúi xuống bỏ đôi giày cao gót dưới chân, bỏ cả mái tóc giả tuyệt đẹp vừa này, bỏ cả cái mặt nạ mang màu bóng đêm kia.. Bỏ hết những gì giả dối.. Giờ phút này.. Nó chỉ là Nó thôi.. Một con bé với chiều cao vền vẹn chỉ có một mét bốn lăm luôn ương bướng cố che giấu một tâm hồn yếu đuối...

“Khóc trong mưa cho không ai hay ta đang mất ướn lệ

Lúc cơn mưa vô tư rơi trên đôi mi đã xóa nhòa

Khóc trong mưa cho không ai hay thật ra ta yếu đuối sau nụ cười

Tiếng mưa nhắc lại những nỗi nhớ ngỡ quên...”

Nó ghéu ngao hát... Nước mưa hòa vào nước mắt... Gió trêu đùa lướt qua..Thật lạnh!

“Cuốn trôi đi xin mưa mang đi xa ta những thất vọng

Và khi dứt cơn mưa xin chỉ còn đây chút lắng đọng

Để nước mắt thôi rơi ta trở lại ta như vẫn thế chút ngông cuồng

Ngẩng đầu nhìn lên..Trời sáng!”

Nó có khóc đâu.. Là ông trời khóc đấy... Rồi ngày mai.. Trời sẽ lại sáng phải không?

Nó cứ đứng như thế rất lâu.. Cảm nhận từng hạt nước thấm qua lớp biểu bì khiến cơ thể như muốn tan ra .. Ừ thì.. Tan hết đi.. Tan rồi..Sẽ không còn đau nữa...

- Linh! Sao em lại đứng đây? - Tiếng một người con trai dịu dàng vang lên trong bóng đêm, chẳng cần quay lại..Nó cũng biết là ai..

- Em.. Chỉ là em muốn thử độ dẻo dai của bản thân thôi mà! Sao anh lại ra đây Jackson?

Thiên thần cởi chiếc áo vest đang mặc vội vã chồm lên đầu Nó rồi cuống quýt nói:

- Thôi! Cho anh xin! Em đúng là khác người mà.. Vào bên trong đi không cảm thì khổ đấy.

- Em không sao! – Nó lắc đầu quầy quầy làm cho những giọt nước vô tình vương ra khắp nơi từ mái tóc ngắn choãi khiến Nó không khỏi ấp úng vì ngại – Em.. Em xin lỗi.. Nhưng anh cứ vào trước đi.. Anh.. Anh ướt hết rồi kìa.

- Em không vào thì anh cũng không vào – Jackson quả quyết – Em muốn thế nào thì anh cũng sẽ đồng hành cho tới khi kết thúc..

Nó trợn mắt nhìn Thiên thần, trong lòng chợt dấy lên sự biết ơn vô hạn.

- Uhm.. Được rồi.. – Nó ngập ngừng – Anh nói thế..Thì em đành vào vậy.

Nói xong Nó sải chân định quay vào nhưng đột nhiên có một cơn gió thoáng qua khiến Nó run rẩy, thân hình nhỏ bé của Nó trở nên loạng choạng..

Jackson vội vã vòng tay đỡ lấy cái cơ thể đang mềm nhũn, Nó vô thức dựa vào và để mặc cho thân hình cao lớn kia dẫn đi.. Dù sao thì..Trong giờ phút này.. Nó rất cần một hơi ấm...

Thiên thần đưa Nó vào tận cửa phòng tập võ đạo và kiên nhẫn chờ cho Nó thay đồ xong. Cũng may mà hôm nay là lễ hội hóa trang nên ai cũng mang sẵn ỉnh hai bộ quần áo..

Nó nán lại trước gương rất lâu, lặng lẽ ngắm nhìn người con gái đứng đối diện mình trông thật thảm hại với dáng hình bê bết như chú chuột mắc mưa, đôi mắt chải mascara cầu kỳ giờ loang lổ những vệt đen dài trên khuôn mặt, phấn son cùng nước tạo nên một bức tranh tự do theo chủ đề kinh dị.. Nói chung thì.. Nếu có cuộc thi bóng ma địa ngục.. Nó tự thấy mình có khả năng chiến thắng rất cao.

Gạt đi những nỗi đau đang giày vò trái tim đến nghẹt thở, Nó cố gắng tự nhủ với bản thân mình rằng “Tất cả chỉ là chuyện nhỏ thôi mà”, vội vã lau giọt nước mắt vừa rơi.. Nó tự tặng ỉnh một nụ cười ráo hoảnh... Bởi vì.. Nó là con gái cung Nhân Mã.. Nên nỗi buồn nhất định chỉ tâm sự với màn đêm...

Vừa bước chân ra khỏi cửa phòng, Nó vừa nói vừa nở nụ cười toe toét trước cái nhìn lo lắng của Jackson:

- Anh chờ em có lâu không? Xin lỗi anh vì.. Con gái thường lè mề như thế đấy.

- Ồ không sao! Anh cũng đi thay đồ xong nên vừa mới tới thôi. Chẳng ai muốn bị bệnh cả đúng không?

Thiên thần cười, Nó đưa ánh mắt nhìn về phía Jackson và nhận ra anh đã khoác trên người chiếc áo sơ mi màu trắng thanh lịch thay cho bộ đồ ướt mưa lúc nãy.. Cảm thấy vui bất cảm giác có tội khiến Nó cũng bật cười.

- Cảm ơn anh... Vì đã ở đây! – Nó đột nhiên buông ra một câu trong vô thức.

Jackson có vẻ hơi bất ngờ rồi sau đó mỉm cười rất tươi, ánh mắt long lanh dường như rực sáng hơn trong đêm tối:

- Có gì đâu..Anh phải cảm ơn em mới đúng chứ.. Cảm ơn vì đã cho anh được ở bên em thế này.. Chỉ cần Được ở bên em.. Anh... Anh .. Rất hạnh phúc.

Mặt bĩnh lại sôi lên bỏng rát khiến Nó cảm thấy không gian xung quanh bỗng trở nên ngột ngạt... Nó biết ở bên Jackson Nó sẽ luôn tìm thấy cảm giác bình yên.. Nhưng.. Nó cũng biết rằng... Trái tim Nó..Lại đang cố chấp đập những nhịp đập rất khác..

Có người nói: “Não bộ của Con Người cũng giống như một chiếc máy tính.. Chỉ cần dữ liệu tới một cách dồn dập là lập tức bị đơ.. Thế nên.. Rất dễ làm ột sự việc nào đó tạm thời bị lãng quên bằng cách bắt đầu nêu ra một sự kiện khác” .. Và may mắn làm sao đây lại chính là sở trường của Nó

- À quên.. Về vụ cái tát vừa nãy... Em xin lỗi.. Anh có đau lắm không? – Nó ngược đôi mắt dài lên nhìn mông lung vào màn đêm rồi quan tâm hỏi.

- À.. – Thiên thần khẽ cười – Cái đó đâu phải là lỗi của em.. Cũng không đau lắm đâu... Anh không sao!

- Em nghĩ là Mr ..P.. – Nó nhận ra mình lỡ lời bèn lập tức sửa lại ngay – À.. Ngài tổng giám đốc không có ý đâu.. Chắc là.. Anh ấy.. Hiểu lầm gì đó thôi..

- Anh hiểu! Em không cần phải thanh minh gì đâu... - Thiên thần gật đầu dịu dàng – Dù sao thì.. Anh cũng đã hành động không phải mà...

- Ô! Chuyện đó... Chuyện đó.. – Nhớ lại nụ hôn bất ngờ ấy, Nó đột nhiên trở nên ngại ngùng – Chuyện đó với chuyện anh bị đánh ...Coi như.. Là huề nha.. ?

- Ủ! Nếu em muốn thế. – Thiên thần lại mỉm cười..

Nó đưa mắt nhìn về phía đối diện, trong lòng không khỏi cảm ơn cuộc đời đã đưa đến cho Nó một người mang trái tim và đôi cánh của thiên sứ và khiến ọi nỗi đau của Nó cũng tạm thời ngừng tấy đỏ...

Đêm hôm đó, Nó thao thức không sao ngủ được và cũng tất nhiên là trong từng ấy thời gian thì... Nước mắt rơi bao nhiêu.. Chỉ có bóng đêm là biết rõ nhất..

Mặt trời bắt đầu chiếu những ánh sáng đầu tiên xuống mặt đất, hong khô những giọt nước còn vương vất trên vạn vật nhưng lại dường như bắt lực với một người..

Nó vẫn nhắm tịt mắt cho dù giọng ca của Minh Hằng có quyến rũ đến thế nào đi chăng nữa.. Ai bảo hôm qua anh hùng dầm mưa làm chi.. Để bây giờ.. Nó bị sốt trầm trọng..

Trong lúc mê man vì cơn sốt, hình như Nó có nhận điện thoại của một người rồi cũng mở cửa ột người nào đó nữa..

Hình như... Trong giấc mơ của mình.. Nó thấy một đôi mắt màu mật ong sáng sánh sự dịu dàng và quan tâm, lo lắng..

Hình như.. Nó loáng thoáng nghe thấy cái chất giọng âm u không ngừng la mắng Nó đã dầm mưa, đã coi thường sức khỏe, đã vv..v..vv

Hình như.. Nó cảm thấy những ngón tay thon dài nhẹ nhàng sờ lên trán Nó rồi một cảm giác mát lạnh ùa đến làm tan đi cái khối đông đặc khó chịu trên đầu.. Và hình như... Có cái gì đó khẽ đan vào bàn tay lấp đầy từng kẽ trống giữa các ngón tay của Nó khiến cho trái tim Nó phút chốc lại ca hát điên loạn..

Hình như.. Nó nhìn thấy hình ảnh một người đàn ông với mái tóc đen dường như phát quang dưới ánh sáng mặt trời, chiếc mũi cao bị che lấp bởi những sợi tơ vương rối khiến cho đôi mắt sâu cũng trở nên thâm tối và trên đôi môi quyến rũ kia bùng sáng một nụ cười chói lóa dưới ánh mặt trời..

Hình như...Chỉ là mơ thôi vì... Ảo giác này đẹp quá...

Nó thấy tâm hồn mình lâng lâng vui sướng và cứ thế, Nó mang nụ cười hạnh phúc vào giấc ngủ nhẹ nhàng..

Chỉ cần bàn tay kia không buông rơi.. Chỉ cần đôi mắt nâu kia còn dịu dàng nhìn Nó..

Nhưng ...Đôi khi.. Chỉ cần có một ai đó trên đời này đã là quá đủ...

Còn tương lai... Ai biết ngày mai sẽ có những biến cố gì?

22. Chương 22: Hạnh Phúc Bắt Đầu

Khi cơn sốt đã qua đi, Nó mở đôi mắt dài quan sát xung quanh , yên tâm vì nhận ra trước mắt vẫn là cái trần nhà quen thuộc, vẫn là cái không gian quen thuộc trong căn phòng bé nhỏ của Nó.

“Thì ra tất cả chỉ là một giấc mơ” Nó tự nhủ rồi bật cười nhưng trong lòng lại nhói lên một cảm giác buồn buồn khó tả như thể mình vừa đánh rơi thứ gì quan trọng lắm.

Nó cố gắng ngồi dậy, với tay tìm chiếc điện thoại, bất chợt chiếc khăn trắng từ trên trán rơi xuống, Nó thần người nhìn chằm chằm vào cái khăn đã khô cong tâm trạng bỗng lộn xộn như một mớ bong bóng rối rắm rất khó diễn tả.. Một chút hi vọng len lén nhen lên, Nó vội vã quay đầu để tìm kiếm..

Nó nhận ra ánh nắng ban ngày đang khẽ khàng lách mình qua kẽ trống của chiếc cửa ra vào nhỏ hẹp và háo hức thám hiểm những nơi bóng tối đã chiếm đóng, một cơn gió nhẹ thoảng qua mang theo mùi thơm của thức ăn khiến dạ dày Nó bỗng nhiên quặn lên dữ dội. Nó bắn khoăn tự hỏi: “Có lẽ nào..?”

- Tỉnh dậy rồi hả nhóc? Em làm chị lo quá đấy. Con gái ở một mình thì phải cố gắng giữ gìn sức khỏe chứ!
- Tiếng một người phụ nữ đột ngột vang lên từ sau cửa nhà tắm.

- Ủa chị Thủy! Chị ở đây lâu chưa? Nó hỏi lại với con mắt tròn xoe khi nhận ra cái chất giọng quen thuộc ấy.

- Tôi tới từ hôm qua cơ - Chị mở cánh cửa bước ra, trên người vẫn còn nguyên bộ quần áo mặc ở nhà, nghiêm giọng trách mắng – Làm gì mà để sốt đến bất tỉnh nhân sự thế? Đừng nói với tôi là vụ tỏ tình thất bại rồi buồn quá nên đã dầm mưa cả đêm nhé!

- Đâu có chị - Nó bối rối cãi – Mà chị.. Hôm nay không đi làm ạ?...Từ hôm qua tới giờ.. Chị luôn ở đây ạ?

- Hỏi gì mà lảm thế? Nói nhiều như vậy thì chắc là hết sốt rồi đó nhĩ - Chị vừa lườm vừa đưa tay sờ lên trán Nó trầm ngâm - Có gì thì lát nói sau giờ chị đi lấy cho em ít cháo nhé?

Nó định nói không cần đâu nhưng mà cái dạ dày biểu tình sôi nổi quá nên cuối cùng Nó chỉ im lặng gật đầu. Nhìn theo dáng chị khuất dần sau bức tường ngăn, lòng Nó trào lên một cảm giác ấm áp kỳ lạ.

Cầm bát cháo bốc hơi nghi ngút trên tay, Nó nhẹ nhàng xúc một miếng đưa vào trong miệng .. Hơi nóng len vào từng tế bào, làm Nó tỉnh cả người.. Có điều, dư âm của cơn sốt vẫn còn khiến ịeng Nó đắng chất.. Vô tình ngước mặt lên, thấy ánh mắt dịu dàng của chị, bất giác, Nó thấy phía trước mắt mình nhòe nước..

- Em.. Em cảm ơn chị.. Cháo.. Cháo ngon quá! – Nó lý nhí nói, cố gắng che đi sự yếu đuối bên trong nếu không.. Chắc Nó sẽ khóc quá.

Có lẽ... Khi đi xa khỏi mái nhà của mình.. Con người sẽ trưởng thành hơn nhưng.. Đường như cũng khao khát chữ “tình” hơn thì phải..

- Con ngốc này! Ôn huệ cái gì - Chị lại lườm Nó một cái rồi thao thao bất tuyệt - Nếu mà thật sự biết ơn tôi thì sau này làm ơn giữ gìn sức khỏe giùm tôi cái. Con gái gì mà không chịu tự chăm sóc mình.. Hôm qua vừa mở cửa cho chị xong thì lăn ra đất bất tỉnh, em có biết chị sợ đến thế nào không hả?

Ký ức ngày hôm qua hiện về như những mảnh ghép.. Nó nhớ sau khi chào tạm biệt Jackson xong, Nó thay quần áo và thiếp đi lúc nào không hay.. Đôi lúc chập chờn Nó định tỉnh dậy nhưng cơ thể Nó vô cùng mệt mỏi và Nó lại chìm trong giấc ngủ.. Cho đến khi đột nhiên nhận được điện thoại của chị Thủy, hình như Nó đã nhờ chị xin nghỉ giùm thì phải.. Sau đó Nó lại thiếp đi.. Rồi có tiếng đập cửa... Và cái dáng vẻ hoảng hốt của chị là hình ảnh cuối cùng mà Nó còn nhớ được trước khi bị nhấn chìm vào bóng tối.

- Em.. Em xin lỗi! Nó cúi đầu nói - Vậy là chị.. Chị ở đây cả ngày hôm qua ạ?

- Phải mà cũng không phải - Chị Thủy nhìn Nó vẻ bí hiểm – Cô nhóc này.. Có biết là hôm qua đã khiến rất nhiều người phải lo lắng không?

- Dạ? Em thì có ai chứ - Nó mỉm cười chua chát khi nhận ra niềm hi vọng mong manh mới nhóm lên lúc trước đã tan biến thành bong bóng nước.

- Jackson đã đến thăm em! - Chị khẽ cười – Anh chàng có vẻ lo lắng lắm. Chính anh ấy là người gọi y tá tới truyền nước cho em đấy.. Nhìn thái độ của chàng ta.. Cứ như là chồng lo cho vợ ý...

- Anh ấy đến đây ạ? Nó tròn xoe mắt, cổ nuốt mấy viên thuốc đắng ngắt đang chặn ở cổ họng hỏi lại.

- Ủ! Em không biết là chị ngưỡng mộ em đến thế nào đâu... Cô nhóc con này giỏi thật! - Chị bắt đầu trêu đùa Nó.

- Chị cứ chọc em hoài.. Em với anh ấy có gì đâu.. Em luôn coi Jackson là .. Là anh trai thôi ạ!

- Cái đó.. Để tương lai trả lời nhé! Bây giờ em ngủ đi. Chị phải về xem cu Bin với lão chồng già ở nhà thế nào đã.. Có gì tối chị qua ha.

- O! Thế hôm nay chị không đi làm ạ? – Nó bật ra câu hỏi.

- Hôm nay là chủ nhật cô nương ạ! - Chị mỉm cười dịu dàng. Em muốn ăn gì để chị mang tới?
- Dạ thôi! Chị khỏi phải qua nữa.. Em tự lo được mà – Nó ập ứng.
- Ngốc vừa thôi! Chị em với nhau có gì phải ngại. Thèm ăn gì nói mau!
- Dạ.. Gì cũng được ạ!
- Ồ! Vậy thì chị sẽ nấu cháo gà rồi mang tới cho em. Giờ nghỉ ngơi đi nha. Có gì tối gặp lại. - Chị vừa nói vừa bẻ chiếc cổ áo sơ mi mới thay rồi nhanh chân đi về phía cửa.
- Dạ! Em chào chị - Nó nói với theo bóng người khuất dần sau ánh nắng lấp lóa.

Còn lại một mình, Nó miên man với những suy nghĩ .. Vậy là giấc mơ hôm qua không có thật? Cũng phải thôi! Cái kẻ đáng ghét kia có coi Nó là gì đâu.. Trái tim Nó bỗng nhói đau.. Cái kẻ ... Đáng ghét! ... Đáng chết!

Nhớ lại lời chị Thủy, Nó vội vã tìm điện thoại. Nó muốn cảm ơn Jackson và muốn nói cho anh biết rằng Nó đã ổn để anh khỏi phải lo lắng.

Nó vẫn chưa kịp thực hiện ý định của mình thì đột nhiên tiếng hát quyến rũ của Big Bang lại vang lên và cái màn hình điện thoại của Nó nhấp nháy như thể đang hòa mình vào vũ đạo của bài “Blue”. Nó khẽ nhìn màn hình rồi chờ đợi khi nhận ra người gọi tới là “Hắn”...

Quả tim nhỏ bé của Nó vẫn nhảy nhót điên cuồng trong lồng ngực trong lúc Nó đang phân vân với suy nghĩ có nên nghe hay không đây?

Hình ảnh thảm hại của Nó và cả ánh mắt trống rỗng của Mr P trong tối hôm đó lại hiện về...

Vẫn biết là Nó thèm được gặp “Ai đó” lắm, cũng biết là Nó muốn được nghe giọng nói của “Ai đó” lắm nhưng rồi đầu Nó bỗng tái hiện lại cái hành lang tối đen như Địa Ngục, ánh mắt mang theo ngọn lửa giận dữ bập bùng cháy và trên hết là tiếng hét lạnh lạnh của Nó:

- “ Anh là ác quỷ.. Một ÁC QUỶ không có trái tim..” Sau câu nói ấy.. Nó làm sao có thể đối diện với Hắn?

Nó quyết định ném chiếc điện thoại qua một bên, bây giờ, Nó rất cần một sự bình yên để có thể bình tâm mà suy xét lại toàn bộ sự việc.

Chuông điện thoại vẫn vang lên dồn dập.. Màn hình không ngừng nhấp nháy thông báo: “có 5 cuộc gọi lỡ từ Mr P” Nó với tay, đắn đo một lúc rồi tắt điện thoại.. Hiện tại, Nó thật sự không thích bị làm phiền trong lúc này.

Khoảng một phút sau, cánh cửa phòng Nó rên lên ba tiếng: “Cốc.. cốc ... cốc”

Nó hoài nghi nhìn ra phía cánh cửa, tự hỏi: “Ai đến vào lúc này? Chẳng nhẽ lại là Jackson?”

- Ai đó? – Nó cất giọng mệt mỏi hỏi.

Không có tiếng trả lời. Đáp lại Nó chỉ có ba tiếng trêu ngươi “Cốc.. cốc ... cốc”

Nó khó nhọc bước xuống giường, cảm giác choáng váng quay trở lại như lúc Nó ra đóng cửa khi chị Thủy về. Nó lảo đảo bước tới cánh cửa, cất giọng khàn khàn:

- Ai vậy? Không nói tôi không mở cửa đâu nhé!

Người bên ngoài có vẻ không chịu hợp tác, tiếp tục gõ những nhịp ngày càng mạnh khiến cho cánh cửa rung lên đau đớn.

Nó cũng chẳng thèm nói gì nữa, mệt mỏi ngã người tìm điểm tựa và lặng lẽ cảm nhận lớp gỗ không ngừng rung lên dưới lưng mình.

Một khoảng không im lìm bao trùm lấy hai người, chỉ có tiếng gõ cửa đều đều vang lên nhịp nhàng, kiên nhẫn.

Cuối cùng thì người khách kia cũng phải chịu thua sự bướng bỉnh của Nó, âm thanh: “Cốc .. cốc .. cốc” vang lên lần chót trước khi tắt hẳn.. Nhưng thay vào đó là một tiếng nói có sức mạnh như một cơn sóng thần đột ngột trào tới và kéo hồn Nó bay ra khỏi xác:

- Tôi chịu thua em rồi đây, Ms N ạ! Em mở cửa ra đi.. Tôi có chuyện muốn nói!

“Thượng Đế ơi! Có phải con đang nghe lầm không? Có phải con lại lên cơn sốt không? Có phải con đang nằm mơ không? Trái tim con thật ra nhỏ bé lắm.. Xin đừng trêu đùa mãi như thế này...” Nó miên man trong những suy tư.

- Em định sẽ mở cửa cho tôi hay là tôi sẽ phá cửa để vào? Giọng ngài Mr P vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ hỗn độn của Nó.. Như vậy.. Đây là sự thật à?

Nó luống cuống tìm cách mở cửa... Đường như vào lúc này Nó đã quên hết những ngại ngần, những suy tư, sợ hãi khi phải đối diện hẳn.. Kệ đi! Tạm thời hãy để cho lý trí ngủ yên và dành chỗ để lắng nghe trái tim lên tiếng..

Ngay khi chốt vừa rời ra và cánh cửa chỉ mới hé mở, lập tức có cái gì đó lao về phía Nó khiến quang cảnh trước mắt đột nhiên bị tối sầm lại rồi Nó cảm nhận thấy một đôi bàn tay đang siết chặt lấy thân hình nhỏ bé của mình.. Rất chặt.. Và khiến Nó đau...

- Anh... Muốn... Làm gì? – Nó cố gắng vùng vẫy trong tuyệt vọng nhưng kẻ kia thật sự là quá mạnh.. Nó dường như không hô hấp nổi nữa..

- Buông.. Buông ra!.. Em sắp chết vì ngạt thở rồi.. – Nó yếu ớt nói.

Hình như vòng tay có hơi lỏng ra và Nó cũng tranh thủ hít lấy chút không khí ít ỏi rồi khẽ đưa tay về phía sau lưng để gỡ cái gọng kìm đáng ghét kia.

- Nếu em không muốn cảm giác lúc này lặp lại thì dừng hành động ngu ngốc thế!

Hắn mỉm cười dịu dàng nhìn Nó, đôi mắt màu mật ong sáng sủa khiến bộ não của Nó dường như đông cứng lại.. Cảm giác này quen thuộc quá.. Y như ánh mắt Ngài đã trao cho bác Danh, mẹ Mai, nhóc Bi và những đứa trẻ trong “Mái ấm hạnh phúc” ... Như thế .. Như thế Nó cũng là một thành viên trong đại gia đình thân thiết ấy... Tại sao lại nhìn Nó bằng ánh mắt nồng ấm vậy?

Nó khẽ nuốt nước bọt, tròn xoe mắt nhìn hắn, đôi tay buông lơi từ lúc nào... Cảm giác choáng váng ủa về khiến thân thể Nó trở nên mềm nhũn.

Ngài Mr P bắt đầu thả lỏng đôi tay và Nó chưa kịp phản ứng gì đã thấy cơ thể mình bị nhấc lên lơ lửng giữa không trung.

- Bỏ em xuống – Nó hét lên rồi đâm thùm thụp vào vai hắn - Bỏ em xuống!

- Em nên biết là tôi ột mét tám, hiện tại em đang nằm trên tay tôi và dưới kia là nền gạch cứng. Em thử nghĩ xem chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi buông em?

- Anh là đồ ác ma đáng ghét! – Nó bắt lực kêu lên.. Uất ức vì cảm thấy mình đang bị lấy ra làm trò đùa..

- Em vừa nói gì? – Đôi mắt nâu vẫn nhìn Nó dịu dàng nhưng trong giọng nói lại lớn vồn ngọn lửa.

- Em nói anh là đồ ác ma đáng ghét.. Đáng ghét! – Nó vênh mặt lặp lại.

- Cho em nói lại lần nữa. – Ngài vẫn chăm chú nhìn Nó, gương mặt kẻ lại thật gần, Nó có thể nhìn thấy hai đồng tử màu nâu đen rất rõ.

- Anh.. Anh là....

Lời nói chưa kịp thốt ra đã bị chặn lại bằng một đôi môi thật mềm, thật ấm..

Nó tròn trĩnh mắt, cảm giác cái sống mũi cao đang cọ lên mũi mình nhột nhột, cảm nhận được cả một dòng điện chạy dọc theo cơ thể kéo theo vô vàn các cảm xúc đến một cách đột ngột và bất ngờ... Nó cố gắng phản ứng.. Nhưng rồi cuộc thì.. Đã nói là sẽ lắng nghe tiếng nói của trái tim mà.. Thế nên.. Không biết từ lúc nào.. Tâm hồn Nó đã tan ra và chơi với trong bài ca của hạnh phúc.

“ Cao cao bên cửa sổ có hai người hôn nhau

Đường phố ơi! Hãy yên lặng để hai người hôn nhau

Chim ơi! đừng bay nhé

Hoa ơi! hãy tỏa hương

Và cây ơi! Lay thật khẽ ... Để hai người hôn nhau”

Không gian xung quanh như đứng yên... Chỉ có nhịp đập nhẹ nhàng của hai trái tim đồng điệu..

Thời gian ơi! Nếu có thể xin ngừng lại tại giây phút này..

Để cho hạnh phúc kia mãi mãi là vĩnh cửu...

Cứ thế, Nó và hắn mãi miết trao nhận yêu thương, mãi miết tận hưởng men say tình ái.. Nhưng rồi, như người ta vẫn nói sức lực con người vốn dĩ là có hạn cho nên... Dù chẳng ai muốn thì.. Cuối cùng... Đến một giới hạn nào đó.. Cũng sẽ phải tạm ngưng :)

- Có lẽ.. Chúng ta nên ngừng một lát! Tôi.. mỗi tay quá – Ngài tổng giám đốc đột ngột dừng lại, khẽ mỉm cười, đôi mắt nâu sáng sánh những ánh sáng mê hoặc lòng người nhìn Nó dịu dàng tha thiết.

Nó mở choàng mắt như người vừa tỉnh giấc mơ, vội vã buông cánh tay vẫn đang vòng qua cổ Mr P trong lúc vô thức, không biết nên nói gì với khuôn mặt đang nóng bừng như phát sốt đành bối rối nhìn xuống đất trong đầu vang lên câu nói: “Thật là xấu hổ quá đi mất.. Hu hu hu”

Ngài Mr P bế Nó đi tới chiếc giường, nhẹ nhàng đặt Nó xuống một cách nâng niu như thể Nó là một món đồ dễ vỡ. Nó thì vì ngại ngùng nên kiên quyết không nhìn vào mắt Ngài.. Nó sợ..Sẽ lại bị ánh nhìn ma mị kia cuốn đi..

- Có vẻ như là.. Uhm.. – Ngài giả vờ háng giọng trêu đùa – Sau những giây phút vừa rồi thì tôi không còn đáng ghét nữa nhỉ?

- Nó quay mặt đi, cả cơ thể Nó như muốn bốc hỏa.

- Em nói gì đi chứ! – Ngài mỉm cười - Đừng nói là chưa hoàn hồn sau nụ hôn vừa nãy nhé!

Nụ hôn? Cái vừa rồi gọi là nụ hôn? Nhưng mà.. Nụ hôn có phải là dành cho những đôi lứa yêu nhau không nhỉ?

Bỗng ánh mắt khinh miệt của Mr P lại thoáng qua rồi câu nói: “Tôi cứ tưởng em thông minh.. Em đặc biệt.. Rốt cuộc thì.. Em cũng chỉ là một kẻ tầm thường như thế thôi...” không ngừng vang lên trong đầu khiến trái tim Nó nhói lên..

- Anh thấy tôi đáng thương lắm đúng không? Tầm thường lắm đúng không? Tôi là trò chơi của anh hả? Anh vui khi lấy tôi ra làm trò đùa lắm à? – Nó lấy hết sức hét lên giận dữ, giờ phút này Nó chỉ biết trút hết những uất ức khó chịu để cho trái tim với bớt nặng nề.. Cơ thể Nó đã quá mệt mỏi rồi.. Nó không còn sức nữa..

- Em nói hết chưa? Ngài đã thôi mỉm cười, dịu dàng nhìn Nó, đôi mắt nâu lấp lánh nỗi xót xa.

- Chưa! Tôi chưa nói xong! – Nó vẫn tiếp tục hét lên – Anh là một kẻ độc ác chuyên đi xát muối vào trái tim người khác... Anh.. Anh.. Là ác quỷ... Vậy mà.. Tôi.. Tôi .. Cứ ngu ngốc...Ngu ngốc... - Cảm xúc dâng trào khiến Nó bắt đầu nói năng lộn xộn và không hiểu sao nước mắt cũng tuôn rơi rất nhiều.. Rất nhiều...

- Tôi... xin lỗi – Ngài cất giọng dịu dàng khẽ đưa đôi tay để kéo Nó vào lòng.

- Xin lỗi.. Xin lỗi... Ác quỷ mà cũng biết xin lỗi sao? – Nó lập tức dùng hết sức vùng ra khỏi vòng tay ấm áp ấy, khẽ lau nước mắt nức nở nói- Mà anh có lỗi gì đâu.. Chỉ tại tôi... Tại tôi.. Là tôi ôm mộng thôi..Tôi.. Tôi..

Nó thẫn thức nói trong làn nước, hai vai gầy không ngừng rung lên..Chưa bao giờ Nó thấy mình nhỏ bé và yếu đuối đến thế này.. Phải chăng đúng như người ta vẫn nói tình yêu đối với một số người có tác dụng như một liều thuốc hồi sinh nhưng với một số người không may thì đó lại là một liều thuốc độc?

- Linh! Nhìn tôi nè! Giọng nói tha thiết vang lên nhưng Nó kiên quyết không ngẩng đầu.

- Ms N! Nhìn tôi nè! Hãy cho tôi cơ hội để giải thích! Nó có thể cảm nhận được sự chân thành nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu làm theo.

Bỗng có một vòng tay thật ấm bao trọn lấy cơ thể Nó và một bàn tay khác buộc Nó phải đối diện với đôi mắt nâu... Trước mắt Nó nhòe nhoẹt nước khiến cho gương mặt hoàn hảo kia cũng bị mờ đi.. Chỉ có điều, sự dịu dàng, xót xa và cả một cái gì đó rất mới lạ mà Nó không định nghĩa được từ ánh mắt kia vẫn xuyên qua lớp sương mù khiến cho trái tim Nó gần như ngừng đập.

- Tôi không bao giờ có ý coi thường em! – Ngài vừa nói vừa đưa tay lau những giọt nước mắt còn vương trên má Nó – Không bao giờ coi em là trò chơi để trêu đùa và cũng không bao giờ nghĩ rằng đã khiến em tổn thương như thế.. Tôi xin lỗi.. Xin lỗi.. Xin lỗi em thật nhiều...

Ánh mắt ấy chứa chan tình cảm biết bao nhiêu, chân thật biết bao nhiêu.. Thế là mọi tủi hờn của Nó bỗng chốc tràn ra như nước vỡ bờ.. Nó òa khóc, nức nở như đứa trẻ bị đánh đòn oan..

- Tôi xin lỗi.. Đừng khóc nữa.. Anh.. Anh xin lỗi.. - Ngài Mr P bối rối khi thấy Nó không ngừng khóc, cuống quýt vừa lau từng giọt nước mắt cứ bướng bỉnh không chịu ngừng tuôn rơi vừa lẩm bẩm lời xin lỗi.

Sau một hồi than khóc đã đời, cuối cùng Nó cũng trút được gánh nặng trong lòng, mang theo cả những giọt nước mắt mệt mỏi đi vào giấc ngủ...

Trong căn phòng nhỏ bé, có một người đàn ông cao lớn khẽ kéo chiếc chăn phủ lên người con gái đang say giấc rồi dịu dàng và cẩn thận lau hết dấu vết của những giọt nước mang vị mặn chát vương trên mặt của cô.

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường, cẩn trọng đan từng ngón tay thon dài của mình để nắm chặt lấy tay cô, gương mặt hoàn mỹ đắm chiều nhìn đáng vẻ mệt mỏi của người con gái ấy và trong lòng chợt thấy nhói đau...

“Tôi sẽ không bao giờ để em phải khóc nữa! Cho dù là bây giờ hay tương lai... Chỉ cần tôi còn tồn tại trên thế giới này.. Tôi xin hứa sẽ làm tất cả để em được hạnh phúc!”

Người đàn ông khẽ cúi người, tỉ mỉ trên giường, trêu mến nhìn người con gái đang say giấc.. Nắm tay siết chặt thêm một chút.. Hai tâm hồn hình như đã rất gần nhau..

23. Chương 23: Ngôn Ngữ Của Tình Yêu

Lần thứ hai Nó lại mở mắt ra và tiếp tục nhìn thấy cái trần nhà thêm một lần nữa. Đôi mắt Nó dường như đã cộm lên cả chục lớp sau trận đại hồng thủy vừa rồi khiến cho việc tách hai bờ mi ra cũng trở nên khá khó khăn.

Nó cảm thấy cả cái cơ thể mình đang rên lên đau đớn trong lúc gắng gượng ngồi dậy. Nhấn mặt vì mệt mỏi, Nó bất giác bật cười khi nhìn thấy một chiếc chăn đang vắt vẻo trên người .. Bởi vì, Nó biết sự hiện diện của tấm vải ấm ấy là bằng chứng rõ ràng nhất ột con người thật và.. Tất nhiên là cả.. Một nụ hôn ngọt ngào rất thật chứ hoàn toàn không phải là một giấc mơ mỏng manh vô thực..

Mùi thức ăn thơm lừng bất chợt tỏa ra khắp phòng, xen vào từng tế bào khứu giác và khiến cho cái bao tử của Nó bắt đầu biểu tình dữ dội. Nó bước xuống giường, lảo đảo đi vào phía nhà bếp.

Căn phòng Nó ở trọ chỉ là một gian nhà cấp bốn nhỏ bé thế nên cái được gọi là nhà bếp thật ra chỉ là một cái bệ được lát gạch chạy dài từ tường tới cửa của phòng vệ sinh và phòng tắm, còn giường ngủ của Nó thì được kê sát cạnh bức tường của công trình phụ khép kín ấy. Vì vậy, khi vừa ló đầu ra khỏi bức tường ngăn cách kia, Nó thật sự choáng với cảnh tượng hiện ra vô cùng sống động.

Trước mắt Nó là một người đàn ông cao lớn đang chăm chú làm công việc của một người đầu bếp chính hiệu. Nó lặng người ngắm nhìn mái tóc đen mượt mà, tấm lưng to rộng vững chãi trong lòng bỗng trào lên cảm giác bình yên và được che chở..

Cứ thế, Nó lắng nghe tiếng dao gỗ lên mặt thớt nhẹ nhàng, âm thầm quan sát từng hành động thoăn thoắt linh hoạt không thua kém bất cứ bà nội trợ nào của Ngài Tổng giám đốc đáng kính và trái tim Nó lại bắt đầu oánh lô tô trong lồng ngực.

- Anh .. Đang làm gì đấy? – Nó cố gắng che giấu sự xúc động bằng câu hỏi.

- Em tỉnh rồi à? Sao không nằm trên giường mà ra đây làm chi? – Ngài Mr P lập tức quay ra khi nghe thấy tiếng của Nó, đôi mắt nâu khê nhìn nửa dịu dàng nửa lo lắng – Có phải tôi hơi mạnh tay khiến em thức giấc không?

- À không, không.. - Nó vội vã xua tay và lắc đầu quây quây – Chỉ tại em đã ngủ nhiều rồi nên mới tỉnh... Mà anh đang làm gì thế?

Ngài khê mỉm cười dịu dàng và cất tiếng đáp lại những cái chớp mắt giả vờ ngây thơ của Nó khiến cho Nó suyút chút nữa lăn ra đất bất tỉnh vì sốc..

- Chuyện là thế này... Tôi đã làm ột người có vị trí vô cùng quan trọng đối với tôi phải buồn. Thế nên tôi đang cố gắng xin lỗi người ta bằng tất cả những thành ý mà tôi có.

Nó mở to đôi mắt dài nhìn về người đàn ông phía trước.. Cảm tưởng đầu óc mình là một khối bê tông đông đặc.

Có phải di chứng của cơn sốt vẫn chưa hết không?

Có phải Nó vẫn đang mơ không?

Cái gì mà “người có vị trí vô cùng quan trọng”

Cái gì mà “xin lỗi người ta bằng tất cả những thành ý mà tôi có”

Khi mà Ngài đang loay hoay trong gian bếp nhỏ bé của Nó, hì hục nấu ăn phục vụ và chăm sóc Nó thì.. Người mà Ngài đang đề cập đến kia.. Chẳng phải là.. Là Nó sao?

Có thể nào không?

Có phải Nó đang nghe nhầm không?

Thượng Đế ơi! Tại sao Nó lại thấy hấn - Cái kẻ được gọi là Ác quỷ không có trái tim - đột nhiên trở nên bừng sáng còn hơn cả thiên thần? Và cả đôi mắt nâu đang trù mến nhìn Nó kia bỗng chốc cũng tỏa ra những sắc màu ấm áp khiến tâm hồn Nó bình yên lạ? Có lẽ Nó đã bị điên nặng lắm rồi .. Có lẽ hết thuốc chữa rồi...

Nó cứ đứng đơ ra đó, nhất thời không biết mình nên làm gì mãi cho đến khi Mr P lên tiếng nói:

- Chắc em cũng đói rồi phải không? Em về giường đi, tôi sẽ mang đồ ăn tới liền. Phải ráng ăn rồi còn uống thuốc nữa au khỏe lại.

Nó giật mình thoát khỏi dòng suy tư, khê hít một hơi thật sâu bối rối bật ra câu hỏi:

- Em.. Em không sao. Mà .. Anh.. Anh đang làm món gì thế?

Ngài vẫn chăm chú với công việc của mình, không quay ra nhìn Nó khê cất giọng ấm áp dịu dàng pha lẫn vẻ thích thú:

- Em không đoán được hả? Tôi đang muốn đóng vai trò của Mạnh Bà ở Vong Đài dưới Địa Ngục.

Nó tròn xoe mắt ngạc nhiên, bất giác khê bật ra thắc mắc.

- Mạnh Bà? Vong Đài? Địa ngục?... Em chẳng hiểu anh nói gì cả..

Ngài vẫn mỉm cười, đưa tay đảo đảo “cái gì đó” trong nồi cơm điện mà căn cứ vào mùi đang lan tỏa trong căn phòng này Nó có thể đoán chắc rằng “cái gì đó” chính là món cháo gà thơm ngon bổ dưỡng.

Nhận định này cũng không cần phải chờ lâu để kiểm chứng vì chỉ khoảng năm phút sau Nó đã thấy Mr P nhẹ nhàng bê trên tay một tô lớn nghi ngút khói. Vừa tiến tới gần Nó Ngài vừa nói:

- Theo tín ngưỡng của người Á Đông, những linh hồn được đi đầu thai trở lại làm người đều phải qua Vong Đài, uống canh Quên Lãng của Mạnh bà để quên hết chuyện kiếp trước. Canh Mạnh Bà có tác dụng khiến người ta quên đi hết thấy...

Ngài đã đứng trước mặt Nó, khoảng cách giữa hai người rất gần khiến Nó có cảm giác mình đang bị đốt cháy bởi ánh mắt nâu rực sáng kia.. Nó khẽ nuốt nước bọt, căng tai nghe Ngài tiếp tục nói:

- Uhm.. Tôi đã hoàn toàn không biết mình đã làm cho em buồn nhiều đến thế.. Và tất nhiên là .. Cũng thừa đủ thông minh hiểu rằng.. Chỉ một lời xin lỗi thôi cũng vẫn là chưa đủ... Vì thế cho nên.. Uhm ...

Ngài ngập ngừng đưa tô cháo về phía Nó rồi khẽ nói:

- Vì vậy.. Tôi rất muốn được giống như Mạnh Bà, nấu cho em một bát cháo lãng quên.. Hi vọng rằng sau khi ăn nó xong... Em sẽ có thể quên đi những điều không hay mà tôi đã gây ra.. Tôi thật lòng mong giữa chúng ta chỉ có những ký ức vui vẻ... Được không em?

Đôi mắt nâu nhìn Nó tha thiết và nóng ấm quá khiến Nó cảm thấy cả cơ thể mình bốc cháy, thậm chí Nó còn như nghe được cả tiếng các mạch máu đang cuộn chảy dưới lớp biểu bì da và cả tiếng trái tim đang nhảy múa điên cuồng phía bên trong ngực trái.

Thịch ... Thịch... Thịch...

“Bình tĩnh... Bình tĩnh... Nhất định phải bình tĩnh” – Nó tự nhủ trong đầu.

Thịch... Thịch.. Thịch...

“Đã có gì đâu.. Chỉ là bát cháo thôi.. Chỉ thế thôi... Bình tĩnh”

Nó tự trấn an mình.. Ngài tổng giám đốc này quả thật là oan gia của Nó mà.. Từ khi có ngài xuất hiện, cuộc đời Nó không ngừng biến động và trái tim Nó cũng bắt đầu trở nên bất trị vô cùng .. Tất cả những gì đã qua... Quả thật giống hệt một giấc mơ không thực.

- Uhm... Cảm ơn anh đã có lòng ..– Nó ngập ngừng rồi bỗng nghiêm mặt nói – Nhưng ... Thật đáng tiếc làm sao... Anh lại không phải là Mạnh bà!

Ngài Tổng giám đốc dường như khá bất ngờ trước phản ứng của Nó, phút chốc trở nên bối rối, đôi mắt màu mật ong phẳng phất nổi thất vọng xót xa.

- Tôi.. Tôi biết là em đã buồn rất nhiều.. Tôi cũng hiểu là những nỗi đau kia không dễ gì xóa được... Nhưng... Nhưng...Em.. Em.. Cơ hội... Tôi cần em cho tôi một cơ hội được không? - Những câu chữ lộn xộn được tuôn ra như muốn tổ cáo sự khó khăn trong việc tìm ngôn ngữ diễn giải của chủ nhân.

Nói xong, để che giấu phút bối rối của mình, ngài vội vã tiến về phía chiếc giường của Nó, khẽ đặt bát cháo vẫn bốc hơi nghi ngút xuống và có lẽ là phải đấu tranh cân nhắc xem nên ngồi đó hay đứng lên thành ra ngập ngừng mất một lúc. Cuối cùng Ngài quyết định quay lại nơi Nó đang đứng và giữ khuôn mặt mình đối diện với Nó.

Nó bật cười, nhìn người đàn ông phía trước mặt mình. Vẫn cái khí chất thanh cao, sang trọng như một quý ông, vẫn cái vẻ phong trần của một người đã dạn dày sương gió và vẫn cái vóc dáng có thể làm say lòng bất cứ người phụ nữ nào.. Thật sự chưa bao giờ Nó từng nghĩ rằng người đàn ông hào hoa phong nhã ấy khi bối rối lại đáng yêu đến thế :)

Phải chăng.. Trong lĩnh vực ái tình thì ngay cả những người thông thái nhất cũng sẽ có khi phải trải nghiệm những cảm giác giống như đứa trẻ lần đầu mở mắt nhìn thế giới?

Nó nở nụ cười tinh quái khẽ nói:

- Em nói anh không phải Mạnh Bà đơn giản là vì ... - Nó háng giọng rồi nhấn mạnh bốn chữ - ANH LÀ ĐÀN ÔNG, ngài Mr P đáng kính ạ.

Khuôn mặt bánh bao nhe ra một nụ cười, Nó tiếp tục bài diễn thuyết:

- Với lại, anh giàu có thế kia.. Chắc không định dùng có mỗi bát cháo gà này để xin lỗi em chứ? Em cũng biết em là người rộng lượng nhưng cũng không tốt bụng đến thế đâu anh ạ! – Nó nói tỉnh bơ rồi le lưỡi trên người đối diện.

Hình như đồng tử màu nâu đen kia có hơi phóng to ra một chút, hình như đôi môi kia có kéo sang hai bên một chút và hình như ánh mắt kia phản chiếu vô vàn những hạt ánh sáng long lanh nhẹ nhàng len vào làm trái tim Nó ấm lên một chút... Tất cả chỉ thoáng qua một giây thôi..

Bởi vì.. Vòng tay của “Ai kia” đã ôm Nó thật chặt..

Và cũng bởi vì... Đôi môi của “Ai kia” đã làm cho Nó lại một lần nữa cảm thấy mình tan ra, run rẩy trong hạnh phúc..

Thật lòng mà nói thì.. Tình yêu đúng là có sức mạnh khiến cho những kẻ mắc vào lưới tình đều trở nên ngu ngốc..

Rõ ràng là trước đây Nó ghét cay ghét đắng Mr P thậm chí còn tìm mọi cách để trả thù khi có cơ hội vậy mà bây giờ lại coi hắn là một người quan trọng nhất trên đời và.. Đau đớn hơn là.. Để cho hắn cưỡng hôn đến mấy lần mà vẫn cảm thấy mình hạnh phúc :)

Thật sự là quá ngu ngốc rồi!

Nhưng... Nếu ngu ngốc mà được hạnh phúc.. Thì Nó sẵn sàng chấp nhận mình sẽ thiếu đi một chút trí thông minh.. Bởi vì.. Chẳng ai muốn trái tim mình mãi mãi cô đơn và khô héo.

Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu chỉ đến khi Ngài tổng giám đốc buông Nó ra để Nó cố gắng hít lấy hít để chút không khí điều hòa nhịp thở thì Nó mới xác định được rằng cơ thể mình là có thực. Bối rối quá thành ra tức giận, Nó trợn mắt nhìn kẻ đối diện.

- Em có thể coi đây là một “Nỗ lực” thể hiện thành ý xin lỗi của tôi – Ngài cố ý nhấn mạnh hai từ nỗ lực rồi tiếp tục nói một nụ cười rất chi là gian tà – Và theo như tôi thấy thì.. Uhm.. Có vẻ như em đã đón nhận “nỗ lực” này của tôi một cách khá là thích thú, phải không Ms N?

Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, cái kẻ đáng ghét này vừa mới trở nên dễ thương được một chút đã lại hiện nguyên hình ác ma rồi.. Thật tức chết mà..

- Anh.. Anh.. – Nó tức giận hét lên, cảm thấy mặt mình đỏ không kém gì mặt trời lúc hoàng hôn..

Đột nhiên, Nó thấy choáng váng, đôi chân không chịu bám dính lên mặt đất khiến cơ thể Nó mất thăng bằng lảo đảo.. Thế rồi Nó lại thấy mình được nhấc bổng lên, bay lơ lửng trong không trung, bên tai loáng thoáng câu nói dịu dàng:

- Em đúng là con Hồ con không biết nghe lời., rất giỏi làm người khác phải lo lắng, không yên tâm và thật tình là khiến người ta không thể không để mắt tới.

Lời nói như một cơn gió nhẹ thổi bay sự tức giận mới hình thành. Nó bẽn lẽn mỉm cười, khẽ tựa đầu vào bờ vai rắn chắc trong lòng cảm thấy bình yên quá đỗi.

Ngài Mr P nhẹ nhàng đặt Nó xuống giường, kéo chiếc chăn đắp lên người Nó, nhanh tay bưng bát cháo lên, xúc một thìa nhỏ chia về phía Nó rồi dịu dàng nói:

- Há miệng ra nào.

Cử chỉ thân thiết của Ngài khiến Nó đột nhiên ngại ngùng, Nó khẽ lắc đầu rồi vội vã đưa tay định cầm lấy bát cháo, cất tiếng lý nhí:

- Anh để em .. Em tự ăn được mà.

Ngài Mr P nhìn Nó nghiêm nghị, đôi mắt màu mật ong thấp thoáng sự dịu dàng mà kiên quyết.

- Em còn yếu lắm, không đủ sức đâu...

Rồi với Gương mặt đột nhiên trở nên gian tà, ngài khẽ mỉm cười nói tiếp:

- Nếu em không nghe lời tôi. Tôi sẽ lại cho em thấy thành ý “nỗ lực” của tôi đấy!

Nó giật mình, vội vã giơ tay che lấy miệng theo phản xạ. Hướng ánh mắt cảm phần nhìn về phía Mr P đang nhe răng ra cười trước phản ứng của Nó trong đầu không khỏi tự nhủ: “Cái kẻ đáng ghét này sao hôm nay cười nhiều thế không biết.. Ước gì có cây kim ở đây.. Nhất định là.. sẽ khâu cái miệng kia cho hết toé toét đi.. Thật là ức chết đi mất thôi”

- Vậy mới ngoan chứ! Nào! Há miệng ra.. Thế .. Đúng rồi... Ngài Mr P tỏ vẻ rất hài lòng trước thái độ “ngoan ngoan nhưng phụng phịu” của Nó.

Không gian xung quanh căn phòng nhỏ dường như vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng thìa va vào bát lạnh canh, tiếng đồng hồ tíc tắc và tiếng trái tim của cả hai con người đang cùng nhau ca lên những giai điệu vô hình.

Phải nói là cháo Ngài nấu cũng không đến nỗi tồi và lý do được Mr P đem ra để giải thích cho tài năng đầu bếp của mình là vì trước đây đã từng phụ mẹ Mai chăm sóc lũ trẻ . Điều này khiến Nó thật sự rất tò mò về quá khứ của Mr P nhưng vì ngài cũng chẳng chịu chia sẻ gì thêm nên Nó không dám hỏi nữa.

Cứ thế tay của Ngài tổng giám đốc đáng kính liên tục đưa lên rồi hạ xuống còn Nó thì cũng ngoan ngoãn như một chú chim non đang được chim mẹ mớm mồi. Trước sự ân cần, nịnh nọt và cả dọa nạt của Mr P, Nó cũng cố gắng ăn gần hết bát cháo với cái miệng vẫn đặng chất. Những tưởng mọi việc rồi sẽ bình yên trôi qua như thế, ai ngờ, khi Nó đang ăn đến những thìa cháo cuối cùng, Ngài bỗng cất tiếng nói với vẻ mặt như vừa phát hiện ra một chân lý:

- Đúng là người lớn có khác. Công nhận là em ngoan hơn hẳn bé Bi.

Nó cảm phần nhìn về mặt khoáy chí của hắn, tức muốn xì khói trên đầu. Nhưng chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy tay mình đang được bao trọn bởi một bàn tay với những ngón thon dài từ bao giờ. Nó ngược mắt lên, chạm vào vào đôi mắt nâu dịu dàng, trái tim Nó lại đột nhiên nhảy múa từng bừng trong lồng ngực.

- Tôi biết là tôi đã làm em đau... Thế nên... Tôi sẵn sàng dành cả đời này để xoa dịu nỗi đau cho em cũng như sẽ dành cả cuộc sống này để bảo vệ em, con Hồ con ngoan ngoãn ạ! Tôi xin hứa với em! Lời hứa của một người đàn ông.

Nói xong, Ngài vội vã đưa tay với những viên thuốc ở đầu giường trong khi tay kia vẫn kiên quyết không chịu buông lời tay Nó.

Nó ngơ ngác, bỗng chốc ước xung quanh mình lặng im để Nó có thể nghe thật rõ từng chữ, từng chữ Mr P vừa nói... “Tôi sẵn sàng dành cả đời này để xoa dịu nỗi đau cho em cũng như sẽ dành cả cuộc sống này để bảo vệ em. Tôi xin hứa với em! Lời hứa của một người đàn ông”

Ông tơ! Bà Nguyệt! Ngọc Hoàng! Ông Bụt! Diêm Vương! và vô vàn các vị thần tiên... Mọi người có nghe thấy không? Làm ơn hãy ghi những lời nói này thật nắn nót và rõ ràng... Xin hãy lưu giữ giữ gìn con để phút giây này thành bất tử...

Nghĩ miên man đến đó, Nó bắt giác mỉm cười.

Trong căn phòng trọ bé nhỏ, có hai người đang ngại ngùng nhìn nhau.. Những cảm xúc hạnh phúc nhen lên và hai trái tim dường như cũng hòa chung một nhịp đập thông qua hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau...

Liệu rằng.. Đây có phải là tình yêu?

Nó nhớ mang máng đã đọc ở đâu đó đáp án cho câu hỏi: “Tình yêu là gì?” như thế này:

Khi những người khác dù có thu hút bạn, nhưng bạn vẫn ở lại bên cạnh họ một cách không hối hận... Đó mới là YÊU..

Khi bạn cảm thấy như ánh mắt của họ nhìn thấu tim bạn, chạm vào tâm hồn bạn một cách sâu sắc đến đau lòng... Đó mới là YÊU.

Phải chăng bạn bằng lòng đưa trái tim, cuộc đời, sự sống cho họ chứ?

Nếu có thì đó là YÊU.

Và.. Không cần phải suy nghĩ hay đắn đo gì thêm.. Nó có thể khẳng định rằng.. Nó đang yêu! À không! Đang rất yêu.. Vô cùng yêu một người...

Cho dầu ngày mai có ra sao thì Nó vẫn sẵn sàng chấp nhận bởi vì: “Tình yêu có muôn vàn điều kỳ diệu và trong muôn vàn điều kỳ diệu có tình yêu”

Mà con người.. Ai chẳng ước ao điều kỳ diệu sẽ xuất hiện trong cuộc đời mình.. Phải không?

24. Chương 24: Hồn Giận

Sau khi uống thuốc xong, cơn buồn ngủ lập tức kéo đến khiến Nó phải cố gắng lắm mới nhìn thấy đôi mắt dịu dàng ấy. Nheo mắt rồi khẽ mỉm cười nhưng phía bên trong bộ não, Nó không ngừng lăm bầm trách cứ lão thầy thuốc nào đã kê ra cái toa có quá nhiều yếu tố an thần làm cho Nó chẳng còn được tỉnh táo mà tận hưởng hương vị của hạnh phúc. Và rồi cũng chẳng thể cố gắng hơn, Nó bất lực siết chặt những ngón tay thon dài lần cuối trước khi chìm vào giấc ngủ.

Giấc mơ rất chậm chạp.. Nó thấy mình đang đi giữa một cánh đồng ngập tràn màu xanh của lá và màu vàng của hoa hướng dương rực rỡ. Gió vi vu thổi khiến những nhánh cây khẽ xao động, niềm hạnh phúc trong Nó dường như cũng lan tỏa ra xung quanh, Nó thấy cả cơ thể mình thật ấm áp.. Nó vui sướng nhú mắt nhìn mái tóc màu đen đang không ngừng ánh lên, đôi mắt nâu sáng sủa như những vệt sáng dịu dàng và một nụ cười làm không gian chung quanh cũng trở nên chói lóa.. Ác quỷ mà sao lại đẹp thế? Lại hiền từ và đáng yêu đến thế?

“Cốc .. cốc ... cốc”

Ba tiếng gõ cửa vang lên kéo Nó ra khỏi giấc ngủ. Nó giật mình choàng tỉnh giấc, vội vã đưa mắt ra xung quanh.. Lặng người khi không gian vắng tanh.. Hình như bóng tối đã đến tận bao giờ..

“Cốc.. Cốc .. Cốc”

Những âm thanh vẫn kiên nhẫn vang lên, Nó lặng lẽ nuốt cái cảm giác hụt hẫng khi không thấy gương mặt của “Ai đó” nữa... Đúng là Nó đang mắc bệnh... Bệnh nặng lắm rồi..

- Ai đó? Chờ chút tôi ra ngay! – Nó mệt mỏi đáp trả lại tiếng đập cửa lần thứ ba.

- Chị Thủy đây! Mở cửa cho chị đi. Chị mang cháo tới nè! - Tiếng của chị Thủy vang lên giữa không gian yên ắng làm cho Nó bất chợt thấy lòng dịu lại. Đâu phải xã hội bây giờ ai cũng sống vô tình, bon chen giả dối?

- Chị chờ em chút nhé! – Nó vội vã nói rồi khẽ lần mò tìm công tắc đèn trong bóng tối và khi bóng điện bật sáng cũng là lúc Nó lão đảo chạm tay để mở cửa.

Vừa trông thấy mặt Nó, chị Thủy đã bắt đầu tuôn ra một tràng dài như súng liên thanh loại đặc biệt:

- Xin lỗi chị tới hơi trễ. Chắc em đói lắm rồi hả? Chị đã tính tới nhà em sớm hơn rồi nhưng đột nhiên lão chồng chị lại nổi hứng muốn đưa hai mẹ con đi chơi ở Thảo Cầm Viên mà cu Bin thì thích tới đó lắm nên kiên quyết đòi đi cho bằng được, thành ra... Mà trông mặt em có vẻ khá hơn rồi đấy - Chị nhìn Nó dịu dàng - Đỡ mệt chưa em?

- Dạ.. Em không sao.. – Nó gượng cười, cố gắng kìm chế cảm xúc đang dâng trào trong lòng, tự nhiên, Nó thêm được quay về nhà.. Thêm được nũng nịu với mẹ..

- Ủa! Chị đã dặn em là cứ nằm nghỉ đi rồi chị mang cháo qua mà.. Đói quá hay sao lại phải tự nấu thế này? Con cóc này.. Sao không gọi điện cho chị? - Chị đột nhiên hét lên khi nhìn thấy nồi cơm điện đang nhấp nháy sáng.

- À.. Không phải em nấu đâu. Đó là... Đó là.. Đó là.. Bạn em – Nó ngập ngừng không biết nên nói thế nào, sau một hồi cân nhắc, Nó quyết định không nói... Không phải là vì Nó không tin tưởng chị mà là.. Trong thâm sâu nơi bộ não của Nó.. Luôn có chút gì đó nghi ngờ, không dám chắc.

- Bạn? Là trai hay gái thế? Chị Thủy hai mắt chợt sáng long lanh và tiến hành công việc hỏi cung rất nhanh chóng.

- À.. À thì.. Bạn trai .. Nhưng em với .. “Bạn ấy” chỉ .. Chỉ là bạn bè bình thường thôi. – Nó lí nhí nói, cảm thấy má mình lại bị hun nóng.

- B...ì..nh ... Th...ườ..n..g - Chị cười, lặp lại với thái độ kiêu như là “Đừng có mà quanh co, chị biết rõ tổ con chuồn chuồn rồi đấy”, khẽ nói tiếp:

- Bình thường mà lặn lội tới tận đây để nấu cháo cho em hả? Cô nhóc này sướng thật! Vừa mới ốm mà đã có biết bao nhiêu người lo lắng quan tâm. Chàng trai dễ thương kia là ai thế? Khai mau!

- Ô.. Bình thường thật mà..

Mặt Nó tiếp tục nóng ran khiến cho cổ họng Nó như bị nghẹn lại. Nó vội vã đưa tay cào cào mớ tóc ngắn choăn lúng túng nói:

- Chúng.. Chúng em chỉ .. Chỉ là bạn thôi. Còn bạn em là ai thì ... Bí mật – Nó nhe răng ra cười (Thật lòng Nó rất sợ nếu chị Thủy biết đó chính là ngài tổng giám đốc thì sẽ bị sốc rồi tăng xông thì nguy hiểm lắm)

- Thôi được rồi. Nếu em không muốn nói thì chị cũng không ép - Chị Thủy cất giọng kiêu như “làm chị khó lắm” ra vẻ không thèm chấp nhưng Nó biết... Chị chắc cũng hơi khó chịu vì thái độ của Nó.

- Ô!.. Không phải là em không muốn kể mà là.. Không có gì để kể.. Khi nào em có chuyện vui thì em sẽ kể với chị đầu tiên. Đừng giận em nhé! – Nó vội vã nói..

Bởi vì trong cuộc đời này để tìm được người yêu thương mình khó lắm nên Nó hoàn toàn không muốn làm chị buồn. Với Nó, chị như một người chị, người thân và là chỗ dựa tinh thần trong những thời điểm mà bước chân của Nó vẫn còn đang chênh chao.

- Được rồi! Hiểu rồi! Tôi sẽ chờ nghe vậy - Chị mỉm cười dịu hiền - Thế đã ăn chưa? uống thuốc chưa?

- Dạ ... Rồi ạ! – Nó gật đầu ngoan ngoãn như đứa trẻ.

- Vậy để chị đi pha cho em cốc nước cam. Ồm mà uống cái này vào đảm bảo tỉnh táo luôn. - Chị vừa nói vừa nhanh tay lấy ly để vắt.

Nó lặng lẽ ngắm nhìn người phụ nữ phía trước mặt, trong lòng bỗng trào lên một cảm giác hạnh phúc vô cùng...

Bất chợt, Nó tự nhiên muốn cảm ơn cơn mưa tối hôm trước.. Bởi vì, nhờ có cơn mưa ấy mà Nó mới biết được xung quanh mình còn có biết bao nhiêu người quan tâm.. Hiện tại của Nó, tuy chưa phải là màu hồng nhưng ít ra cũng lấp lánh và sôi động bởi muôn ngàn màu sắc khác.

- Hôm nay Jackson có đến thăm em không? - Chị Thủy bất ngờ hỏi khi đưa cho Nó ly nước cam.

Jackson... Nó chợt nhớ ra.. Nó đã định gọi điện cho anh nhưng cuối cùng lại vì bị “Ai đó” xen ngang mà quên mất.

- Ô!.. Không.. Em không thấy chị ạ!

- Lạ nhỉ? Hôm qua rõ ràng là tỏ ra lo lắng lắm mà.. Làm chị cứ tưởng Jackson là chủ nhân của nồi cháo đấy. - Chị khẽ nhún mày tỏ vẻ nghi ngờ, thắc mắc.

- Em không thấy thật mà.. Có lẽ anh ấy bận!

Nó vội vã trả lời rồi nhanh tay đưa chiếc ly lên miệng. Vị ngọt dịu dàng của nước cam ứa vào xoa tan cái vị đắng chát vẫn còn đọng lại khiến Nó cảm thấy tỉnh táo hơn. Trong lúc chị Thủy đang loay hoay thu dọn bãi chiến trường, Nó lập tức lần mò tìm điện thoại và giật mình khi thấy thông báo: “Bạn có 13 tin nhắn”

Nó lập tức mở hộp thư đến, phần lớn là của Jackson, nhưng quan trọng hơn là trong cả mớ message kia lại có một tin nhắn khiến mắt Nó sáng như sao khi nhìn thấy..Bởi vì đó là.. Tin nhắn của Ác quỷ:

“Tôi có chuyện đột xuất phải đi gấp mà công việc đánh thức con sâu ngủ như em thì đúng là nhiệm vụ bất khả thi.. Thôi thì.. Đành đi vậy! Khi nào em dậy nếu đói thì nhớ lấy cháo ăn rồi nghỉ ngơi au khỏi bệnh nhé! Tôi hi vọng em sẽ chuẩn bị sức khỏe thật tốt để tiếp nhận thành ý “Nỗ lực” của tôi. Ngủ ngon! Hổ con!”

Đúng là “Ác quỷ style” lời nào nói ra cũng khiến Nó tức sôi máu nhưng có lẽ là do Nó đang mắc bệnh nên khi đọc những dòng chữ trên Nó lại thấy vui vui và bất giác bật cười... Tự nhiên trái tim Nó lại nhảy múa như điên trong lồng ngực.

Chị Thủy sau khi dọn dẹp xong, dọn dò mấy câu rồi cũng lặng lẽ ra về. Căn phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh kỳ lạ khiến Nó không khỏi cảm thấy cô đơn.. Phía sau những tia nắng sưởi ấm tâm hồn.. Phải chăng bao giờ cũng có sự hiện diện của bóng tối?

Nó bắt đầu lần mở những tin nhắn của Jackson.. Và cảm giác tội lỗi tuyệt đối chỉ tăng lên mà không giảm..

Tin nhắn đầu tiên:

“Anh định gọi nhưng lại sợ làm phiền giấc ngủ của em nên đành nhắn tin.. Không biết em đã tỉnh chưa? Anh thật sự rất sợ khi thấy em bất tỉnh... Làm ơn nhắn tin lại cho anh khi em thức dậy nhé!”

Tin nhắn thứ hai:

“Đã sang ngày mới lâu rồi.. Mặt trời cũng chói chang rồi.. Em vẫn chưa dậy phải không? Ngủ ngon nhé em.. Thức rồi nhớ nhắn tin cho anh biết nhé!”

Tin nhắn thứ ba:

“Vẫn chưa dậy hả công chúa ngủ trong rừng? Mỗi giây trôi qua khiến anh không sao ngồi yên được... Em sao rồi? Làm ơn nhắn lại cho anh biết đi... Anh sắp phát điên rồi đấy”

.....

Nó bàng hoàng đọc từng dòng tin nhắn, những con chữ nhảy múa không ngừng trong đầu, cảm giác mình giống như con rắn xấu xa đã lừa Adam và Eva ăn trái cấm. Trong lúc Nó đang mải mê hạnh phúc riêng thì đâu đó trên thế giới này có một người đang vì Nó mà lo lắng không yên..

Nó đã làm Thiên Thần buồn...

Nó thật ích kỷ quá!

Nó kiên nhẫn đọc từng tin nhắn rồi không ngừng tự trách bản thân sao lại có thể vô tâm đến thế...

Trái tim Nó bỗng thót lên một cái khi đọc đến nội dung tin nhắn thứ mười ba:

“Vẫn không thấy hồi âm của em.. Ước gì.. Người nằm trên giường bệnh kia là anh nhỉ? ... Anh không chờ được nữa rồi...Anh phải tới xem em thế nào đây.. Chờ anh nhé”

Tin nhắn được gửi đi lúc bốn giờ chiều nay.. Nếu như thế thì... Khi Jackson đến... Có lẽ... Đã nhìn thấy Nó và Ngài tổng giám đốc..

Nhưng cũng có thể là anh ấy không đến chứ bởi vì ..Nó có nghe thấy tiếng gõ cửa nào đâu .. ? “Chắc là do mình suy nghĩ quá nhiều thôi” Nó tự nhủ với bản thân.

Nhớ lại nụ hôn tối hôm trước, lời nói dịu dàng quan tâm và cả ánh mắt như muốn nói lên tất cả những bí ẩn của biển sâu khiến Nó bất giác chạnh lòng buồn.. Có những thứ rõ ràng là biết rất rõ, cảm nhận rất rõ.. Nhưng để tránh tổn thương thì ai cũng chọn cách lờ đi mà sống..

Cố gắng kìm chế xúc động, Nó quyết định nhắn nút gọi cho Thiên thần bởi vì Nó là một chiến binh nên luôn cố gắng nêu cao tinh thần võ sĩ.

Tút... Tút .. Tút... Chuông điện thoại mãi miết kêu những hồi dài như trêu tức Nó.. Đã là lần thứ ba rồi, vẫn không ai nhấc máy.

Chắc hẳn là Thiên thần đang giận Nó lắm nên mới không thèm nghe. Đang lúc Nó buồn bã định bỏ cuộc thì đầu dây bên kia chợt vang lên tiếng nói:

- A Lô!

- Jackson hả? Là em! Linh nè! Anh đang làm gì vậy? – Nó mừng rỡ hỏi ngay lập tức hi vọng mong manh rằng Thiên thần không hề giận Nó.

- Jackson đây! Em là Linh? Linh nào? Sao em biết tôi? – Thiên thần cất giọng lành nhẹ đáp lại.

Nó hơi bị bất ngờ thành ra trở nên lúng túng, luống cuống trả lời:

- Jackson.. Anh... Anh uống rượu hả? Em là Linh.. Người làm cùng công ty với anh nè... Anh... Anh không nhớ em hả?

Đầu dây bên kia bỗng có tiếng bật cười nhưng không hiểu sao Nó lại thấy trong tiếng cười ấy có sự xót xa:

- À! Nhớ rồi.. Em là Linh... Cô bé dễ thương mà... Thương không dễ..

Lời nói như nhát dao sắc cắt một vết rất ngọt vào tim, Nó khẽ thở dài cất tiếng:

- Anh nhớ ra là tốt rồi... Thôi anh nghỉ đi.. Có gì nói chuyện sau...Em thấy tin nhắn của anh, sợ anh lo nên em gọi điện vậy thôi...Anh nhớ ngủ sớm nhé!

- Lo! LOoo ...

Người bên kia bất chợt hét lên, những âm thanh chói tai thoát ra qua ống nghe khiến Nó có cảm giác như mình vừa bị tát ột cái.

- Em mà cũng sợ tôi lo lắng hả? Rõ ràng là đã tỉnh mà cũng chẳng thèm báo cho tôi một tin.. Ừ thì cũng tại tôi kém cỏi nên không có tí giá trị nào trong mắt em.. Nhưng ít ra... Em cũng phải tôn trọng tôi một chút chứ!

- Anh đừng nói thế! Với em.. Anh lúc nào cũng có vị trí quan trọng mà.. Em sai rồi .. Em... Em xin lỗi... - Nó ngập ngừng trả lời, cổ họng bỗng nhiên đắng chát.

- Vị trí quan trọng... Quan trọng .. QUAN TRỌNG MÀ THẾ À? – Thiên thần đột nhiên hét lên - ĐỪNG NÓI DỐI TÔI..TÔI BIẾT HẾT, TÔI THẤY HẾT... TÔI NÀO CÓ BẰNG NGƯỜI TA.. TÔI CHỈ LÀ MỘT THẲNG MỒ CÔI MẸ .. MỘT THẲNG LÍNH QUÈN.. LÀM SAO XỨNG ĐÁNG VỚI EM CHỨ..

Nó cảm thấy trái tim mình như bị ai đó bóp nghẹt. Thiên thần giờ đang tức giận, cũng đang buồn, tất cả là do Nó, do sự ích kỷ và vô tâm của Nó.

- Em xin lỗi – Nó buồn bã nói – Em biết giờ có nói gì anh cũng sẽ không tin.. Vậy anh nghỉ đi! Có gì mình sẽ nói chuyện sau.

- KHÔNG cần! Tôi muốn nói ngay bây giờ.. – Jackson tiếp tục nói – Em nghĩ tôi say phải không? Không đâu! Tôi đang rất tỉnh táo..

Hăng máu trong men say, Thiên thần tiếp tục cất giọng nói bè bè của đệ tử lưu linh chính hiệu:

- Chưa khi nào tôi tỉnh táo như thế này.. Quá tỉnh táo để biết rằng: TÔI YÊU EM! TÔI YÊU EM – Jackson lại tiếp tục gào lên - ... Không biết từ bao giờ và tại sao.. Nhưng Tôi biết TÔI YÊU EM.. RẤT YÊU.. Và tôi muốn em hãy luôn nhớ rằng tôi sẽ làm tất cả để có em.

Nó bối rối vô cùng..

Xưa nay Nó vẫn nghe người ta thường rỉ tai nhau: “Những lúc say là những khi người ta hay nói thật” nhưng .. Trong tình huống này... Nó có nên tin không? Và nếu đó là sự thật thì Nó sẽ phải làm như thế nào?

Những cảm xúc ngổn ngang chạy ào ào trong tâm trí Nó như mạng nhện..

Nó hiểu rất rõ tình cảm của mình dành cho Thiên Thần chỉ là tình anh em đan xen với sự ngưỡng mộ cũng giống như mối quan hệ giữa hoa Hướng Dương với Mặt Trời. Hoa thì luôn luôn dõi theo và vô cùng cần ánh nắng ấm áp để có thể tồn tại nhưng Hoa cũng luôn biết rằng mình chỉ như những loài cỏ dại không bao giờ có thể sánh đôi với Mặt Trời chói lóa trên cao. Bất giác, Nó bật ra ba từ:

- Em... Xin lỗi!

Đầu dây bên kia chợt lặng im..

Nó cũng lặng im...

Không gian xung quanh đột nhiên trở nên vô cùng ngột ngạt và khó thở khiến ai cũng có thể nhận ra sự hiểm nguy của phút bình yên trước cơn bão...

- Đừng vội nói lời xin lỗi với tôi.. – Thiên thần gần giọng nói - Bởi vì... Dù cho em có yêu hắn đến như thế nào.. Tôi vẫn có đủ tự tin để kéo em về phía mình và tôi sẽ chứng minh cho em thấy rằng Tôi xứng đáng với em hơn hắn.. Hắn.. Hắn.. Kẻ đáng ghét ấy... Tôi sẽ làm cho hắn không bao giờ được hạnh phúc!

Jackson nói xong liền lập tức tắt máy bỏ lại Nó ngỡ ngàng chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra...

Tút... Tút ... Tút... Lại là những âm thanh như trên người Nó..

Nó căng thẳng hồi tưởng lại sự việc vừa qua..

Từng lời của Jackson phảng phất bên tai khiến Nó bỗng nhiên rùng mình ớn lạnh..

Là Jackson, thiên thần hiền từ của Nó đấy ư?

Là biển xanh dịu hiền và yên bình của Nó đấy ư?

Sao bỗng dưng... Nó lại thấy người đó xa lạ và nguy hiểm thế?

Có lẽ chỉ là do rượu thôi...

Có lẽ chỉ là vì giận Nó quá thôi...

Bởi lẽ... Hình như... Trong giọng nói đáng sợ kia lại có vang vọng những tiếng nấc?

Nó tự nhủ rồi nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại còn đang nhấp nháy sáng chợt thấy thèm nghe giọng nói ấm áp của một người...

Nhưng rồi nhận ra cũng đã quá khuya rồi, Nó buồn bã với tay bật chiếc đèn ngủ hình thỏ ngọc, lặng lẽ đếm từng mảng sáng tối trên trần nhà đan xen lộn xộn như tâm trạng của chính Nó.

“Thiên thần vốn hiền lành.. Nhưng một khi đã sa ngã thì còn nguy hiểm hơn cả Ác quỷ”

Câu nói kia không biết Nó đã đọc được ở đâu cứ vọng về và luẩn quẩn không ngừng bên tai Nó ..

Xung quanh, Bóng tối không ngừng mon men phủ lên cơ thể nhỏ bé của Nó một màu đen mờ mịt...

25. Chương 25: Vị Ngọt

Sáng hôm sau, Nó bình tỉnh bởi tiếng hát tha thiết của chiếc điện thoại dẫu yêu, cảm thấy cơ thể đã khá hơn, Nó quyết định tiếp tục xông pha vào cuộc chiến kiếm cơm dai dẳng.

Nó hơi gặp khó khăn khi ngồi dậy, trần nhà và mặt đất trong thoáng chốc đổi chỗ cho nhau khiến đôi chân Nó bị chao đảo một chút nhưng rồi với ý chí quật cường.. Cuối cùng thì Nó cũng đã lao ra khỏi nhà và hòa mình vào dòng người ồn ào huyên náo.

Sài Gòn chào đón sự dũng cảm của Nó bằng vẻ rực rỡ vốn có. Những tia nắng lại tiếp tục miệt mài chơi trò đuổi bắt với bóng tối làm ắt Nó gặp khá nhiều áp lực nhưng vốn sinh ra vào cái tháng được ví von với những vó ngựa hoang nên Nó lại thấy khá là hào hứng trước khung cảnh sinh động đang diễn ra xung quanh mình.

Tới công ty sớm như thường lệ, Nó khẽ gật đầu mỉm cười chào hai người coi xe dễ thương rồi uể oải nhằm hướng cửa chính thẳng tiến.

Ngay khi vừa đặt chân lên bậc thềm, Nó bỗng bị giật mình bởi sự xuất hiện đột ngột của chất giọng phụ nữ:

- Linh! Nghe nói em bị ốm hả? Khỏi chưa mà đã đi làm thế?

- Ó.. Dạ! Em không sao. Cảm ơn chị đã quan tâm. Em cũng khỏe hơn rồi chị ạ. – Nó mỉm cười trả lời khi nhận ra người vừa nói là chị lễ tân xinh đẹp.

- Với lại.. – Nó ngập ngừng một lúc rồi tiếp tục hoàn thành câu nói dang dở - Nằm ở nhà một mình.. Buồn lắm chị ạ!

Chị Bích Hân cũng khẽ nở nụ cười, hướng ánh mắt quan tâm về phía Nó rồi cất giọng dịu dàng:

- Ủ! Chị nghĩ là nếu còn mệt thì nên nghỉ chứ đừng cố làm gì còn nếu em đã khỏe hơn thì đi làm là thượng sách. Nằm một chỗ buồn lắm phải không? Lúc trước chị cũng bị cảm phải nằm cả ngày ở nhà.. Thật sự là tệ hại lắm.. Lúc cơ thể không được tốt mà không có ai ở bên.. Con người ta dễ cô đơn và tủi thân lắm.

- Dạ! – Nó gật đầu tán đồng.

- Hôm nay đi làm được là vui rồi. Cố lên nhé em! Hẹn gặp em trưa nay nha. - Chị lễ tân lại nở nụ cười dịu dàng nhìn Nó.

- Dạ! Chúc chị ngày mới tốt lành. Nó cũng nhe răng ra cười, cảm thấy lòng mình thật ấm áp và bỗng nhiên lại thấy đôi mắt chải mascara cong vút kia trở nên đáng yêu lạ lùng.

Có phải đúng như người ta nói: “Ngoại hình chỉ là điểm khởi đầu đủ để phác họa bức tranh sơ lược nhưng chính tâm hồn mới là nét chấm phá chủ chốt để tạo nên dấu ấn của một con người?”

Nó bước vào thang máy, hơi nôn nao khi cảm nhận bàn chân không còn đứng trên mặt đất. Khẽ neho mắt tránh cái chói chang của dãy hành lang quen thuộc, Nó lò dò đi về phía cánh cửa màu nâu, trống ngực bỗng nhiên lại giống lên liên hồi khi bất chợt một ý nghĩ xoẹt qua não: “Có lẽ.. Sắp được gặp.. Ai Đó..”

Không gian im ắng và bóng tối bao trùm lấy căn phòng khiến cho Nó thấy lòng mình hơi hụt hẫng nhưng cũng khiến cho trái tim Nó đập nhịp nhanh hơn một chút. Nó khẽ mỉm cười thả ra một hơi thở dịu nhẹ.

Khi ánh đèn điện được bật lên và ánh sáng bao trùm lấy cả căn phòng, Nó cất những bước chân ung dung về phía bàn làm việc của mình, sau đó đưa mắt nhìn về phía đối diện theo phản xạ và suýt chút nữa thì té ra khỏi ghế. Bởi vì, trước mặt Nó là hình thù của một người đàn ông dường như bất động trên chiếc bàn làm việc ngổn ngang giấy tờ lộn xộn.

Nó khẽ nuốt nước bọt, không ngừng trấn an trái tim nhỏ bé cứ thích nhảy múa điên loạn khiến cho việc hô hấp trở nên vô cùng khó khăn. .. Nó đứng dậy và tiến về phía trước một cách vô thức.

Khoảng cách ngày một gần, Nó đã có thể nhìn thấy mái tóc màu đen mượt mà, sống mũi cao thanh tú và đôi bàn tay với những ngón thon dài quen thuộc, có khác chăng là đôi mắt màu mật ong hiện tại đang tạm thời bị che khuất bởi hàng mi dài rất đẹp .. Nó lặng ngắm người đàn ông đang say sưa trong giấc ngủ, mỉm cười khi nhận ra nét trẻ con phẳng phất đầu đó trên gương mặt thanh thần kia...

Hình như Nó đã nếm phải bùa ngải của Ác ma rồi.. Nếu không thì.. Làm sao Nó lại thấy tên Ác ma này càng ngày càng trở nên đáng yêu đến thế?

Nó khẽ đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc đen đang rủ xuống, cảm nhận từng sợi tơ mượt mà len qua kẽ tay man mát vô cùng dễ chịu...

Người đàn ông kia dường như vẫn đang chìm trong thế giới của riêng mình nên chỉ phản ứng lại sự đụng chạm của Nó bằng hơi thở đều đều.

- Lại làm việc cả đêm rồi. Chắc anh mệt lắm phải không? Đúng là không biết tự lượng sức.. – Nó khẽ nói vu vơ – Anh chỉ biết nói em làm anh lo mà không bao giờ chịu nghĩ rằng em còn lo cho anh hơn gấp bội.. Cái đồ.. Ác ma lúc nào cũng chỉ biết kiếm tiền...

Vừa nói Nó vừa đưa ngón tay nhỏ xinh lướt dọc theo sống mũi cao và tiếp tục màn độc thoại:

- Kể ra thì đúng là anh có nhiều thứ hơn em: Tiền này, sự nghiệp này, độ độc ác này thậm chí là cả cái mũi đáng ghét này của anh cũng nổi bật hơn em nữa.. Nhưng mà.. Chắc chắn.. Có một thứ.. Anh không thể hơn em.. Đó chính là... Sự yêu mến.. À không... Nói thế nào nhỉ - Nó nhăn trán suy nghĩ rồi lại tiếp tục lẩm nhảm một mình - Tình cảm.. Đúng rồi.. Tình cảm .. Đó chính là tình cảm của em dành cho anh.. Có lẽ.. Em bị trúng mê tình rồi.. Ác ma đáng ghét ạ!

Tay Nó đã di chuyển xuống dưới và nắn nắn ở đôi môi quyến rũ vẫn đang khép lại:

- Tên gốc này... Anh không được sự cho phép của em mà dám hôn em đến mấy lần .. Kể cơ hội, tên xấu xa... Tội anh to lắm đấy! Không thể tha được! Phạt anh.. Phạt anh phải yêu em cả đời... Tên gốc!

Nó khẽ mỉm cười, dịu dàng nhìn vào thân hình vẫn đang say sưa ngủ.. Cảm thấy tâm hồn quá đổi bình yên... Và không gian xung quanh dường như cũng trở nên hoàn toàn yên lặng.

- Em đã nghịch đủ chưa? Mặt tôi không phải trò chơi xếp hình đâu nhé! -Người đàn ông bất ngờ động dậy rồi cất lên âm thanh khàn khàn giống như một kẻ khó chịu vì bị đánh thức sau một giấc ngủ say.

Nó giật mình, vội vã rút tay về rồi nhảy bật ra đằng sau và thật không may, cả cơ thể Nó bị đập mạnh vào cửa của chiếc tủ tài liệu kiên cố.

- Á Á Á – Nó hét lên, cảm thấy cơn đau dâng lên che mờ cả mắt.

Sau đó thì Nó chẳng còn nhìn thấy gì bởi vì tầm nhìn của Nó đã bị một bờ vai thật rộng che khuất.

Hình như có cánh tay không ngừng di chuyển trên đầu, trên lưng Nó như muốn xoa đuổi cơn đau vừa mới hình thành...

Hình như cơ thể Nó đang được bao trùm bởi một vòng tay thật ấm...

Và hình như.. Bên tai Nó loáng thoáng có tiếng ai đó đang cuống quýt vì lo lắng:

- Trời ơi! Tôi không ngờ em lại yếu tim đến thế... Xin lỗi.. Có đau lắm không?... Ai bảo em lớn rồi mà còn nghịch ngợm thế? Với lại tôi có ăn thịt em đâu mà phải sợ hãi đến vậy? Nhưng có sợ thì cũng phải biết tìm đường mà chạy chứ.. Ai lại tự đâm đầu vào tủ thế kia?...Ước gì tôi có thể bỏ em vào túi mình nhỉ? Cái con hổ con này.. Thật khiến người ta không thể không để ý mà.

Đột nhiên, Nó thấy cơn đau dường như không còn nữa thậm chí cả cái cảm giác choáng váng vẫn còn khiến đôi mắt Nó mờ đi cũng không hề tồn tại.. Nó bật cười, cảm thấy tâm hồn mình như đang bay lơ lửng..

- Đau quá thì cứ khóc đi .. Đừng cố làm gì...- Giọng ngài Tổng giám đốc bắt đầu lớn vồn sự tức giận - Đừng có nhe răng ra nữa.. Ai chẳng biết ... Em là cô ngốc!

Sặc... Đây là cách để an ủi người khác hả? Mr P .. Anh thật có tài khiến người ta phải kinh ngạc tới mức xì cả khói trên đầu.

- Em không ngốc! – Nó tức tối hét lên, cái lão này đúng là đáng chết mà.

- Con người bình thường ai cũng khóc khi đau và cười khi vui sướng chỉ có những kẻ ngốc mới không phân biệt được điều đó thôi. Cú va chạm vừa nãy chắc chắn em rất đau.. Thế mà lại nhe răng ra cười.. KHÔNG phải em ngốc ... Mà là.. Quá NGỐC! – Ngài Mr P đã lấy lại bình tĩnh quyết dùng giọng bẻ trên đáp lễ Nó.

- Anh.. Anh... Anh là đồ đáng ghét! – Nó bắt lực hét lên...

Ngài tổng giám đốc bất chợt đưa bàn tay to rộng giữ chặt khuôn mặt và buộc ánh mắt Nó phải đối diện với chiếc gương màu nâu sẫm sáng sủa rồi nghiêm giọng nói:

- Nếu em còn dùng ba từ “Đồ đáng ghét” với tôi.. Tôi xin thề là sẽ cho em tiếp nhận thành ý “Nỗ lực” của tôi một mẻ nhỉ.. Em có muốn như thế không?

Nó rất muốn lắc đầu nhưng vì mặt Nó đang bị gọng kìm kia siết chặt thành ra Nó chỉ có thể phản ứng bằng những tiếng ư .. ư trong cổ họng.

- Tốt! Coi như em đã hiểu rõ luật.. Và vì em vừa nói ra ba từ kia.. Cho nên – Khóe môi Ngài Mr P khẽ nở ra nụ cười gian manh – Vì thế cho nên.. Thành ý của tôi...Em buộc phải tiếp nhận rồi.

- Ừ... Ừ... Ừ.. – Dường như phản kháng của Nó không hề có tác dụng trong trường hợp này. Thành ra, Nó chỉ còn biết bắt lực trợn mắt nhìn cái màu mặt ong dần dần chiếm trọn khoảng không trước mặt..

Vào lúc Nó bắt đầu cảm nhận được chiếc mũi cao cọt lên gương mặt mình nhồn nhột và ngay khi bờ môi nóng ẩm lướt qua trên môi Nó thì.. Đột nhiên.. Không gian bỗng vang lên một tiếng: “Bịch” nặng nề....

Phản ứng đầu tiên của Nó là đưa tay về phía trước để đẩy ngài tổng giám đốc đáng kính ra ngoài đồng thời bước lui lại phía sau mà quên mất tiêu rằng đứng đối diện với tấm lưng của Nó hiện giờ vẫn là cái tủ tài liệu oai phong lẫm liệt.

Một tiếng “Bộp” khô khốc vang lên, đầu Nó chỉ hơi đau khi bị đập vào một cái nệm thịt chứ không phải là khung kính cứng nhắc lạnh lùng. Nó vội vã ngược lên và lo lắng khi thấy gương mặt ngài Mr P đang nhăn nhó. Thì ra là Ngài đã nhanh tay kéo Nó lại nhưng không may là vì phản xạ quá nhanh thành ra hơi mạnh tay khiến cho cú va chạm vừa rồi chẳng khác nào cú đấm Knock out bẻ mặc.

- Em.. Em xin lỗi.. Anh có đau lắm không? – Nó cuống quýt hỏi.

- Tôi có phải là siêu nhân đâu mà không đau – Ngài nhú mồm nói – Làm ơn tự bảo vệ mình một chút được không... Em mà cứ như thế này làm sao tôi yên tâm nổi.

- O.. Em có cố ý đâu.. Tại.. Tại.. – Nó ấp úng tìm cách phân bua..

Và rồi như chợt nhớ ra nguyên nhân, Nó vội vã đưa mắt nhìn về phía vừa phát ra tiếng động, lồng ngực lại tiếp tục thót lên một cái khi nhận ra dáng người hoàn hảo của chị Bảo Trâm đang lom khom nhặt nhạnh mớ giấy tờ còn vương vãi trên sàn.

Phải chăng chị thư ký xinh đẹp kia đã nhìn thấy cảnh – không – muốn – và – cũng – không – nên thấy?

Nghĩ đến những tin đồn về “Con cóc ghẻ bằng thủ đoạn thượng thừa đã chén được thịt Thiên Nga” sắp tới sẽ được loan ra toàn công ty, mồm hời Nó bắt đầu tuôn rơi...

Nó cứ đứng yên bất động, trong đầu không ngừng vang lên câu hỏi: “Mình nên làm gì bây giờ?”

- Nếu em muốn giải thích hay đính chính thông tin gì đó với cô ta thì tôi nghĩ là không cần thiết - Tiếng Mr P đột ngột cất lên cắt ngang dòng suy tư của Nó.

Nó tròn xoe mắt nhìn người đối diện với mình và thật sự bất ngờ vì thái độ vô cùng ung dung của hắn.

- Ý anh là sao? Em không hiểu. – Nó thành thật nói.

- Ý tôi à? – Ngài khẽ mỉm cười, đôi mắt nâu ánh lên những sắc màu lóng lánh – Tin đồn cũng giống như một tàn lửa nhỏ, nếu ta bỏ qua và để chúng nằm yên thì tới một lúc nào đó tin đồn sẽ tự tắt còn nếu cứ cố gắng giải thích hay đính chính thì sẽ vô tình tạo nên một ngọn gió nhỏ và thổi bùng lên một đám cháy to.

Nói xong, Mr P đưa tay lên miệng, hắng giọng rồi tiếp tục hoàn thành bài diễn thuyết của mình bằng một nụ cười bí hiểm:

- Với lại.. Tôi hoàn toàn không có ý định che giấu bất cứ điều gì về mối quan hệ của chúng ta.

Nó khẽ mỉm cười, bối rối gật đầu để che giấu đi một đôi má đang không ngừng thi sắc đỏ với ông Mặt Trời..

Bất chợt...

Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng len qua lớp đầy kẻ tay trống trải của Nó..

Đôi mắt nâu tuyệt đẹp kia hiện tại cũng chỉ phản chiếu hình ảnh của chính Nó..

Như thế, trong thế giới này.. Chỉ có Nó và Mr P cùng hai trái tim hòa chung thành một..

Giờ phút này đây... Có ai hạnh phúc hơn Nó không?

Cắm cúi trong mớ giấy tờ và những con số không ngừng nhảy múa khiến cho Nó không còn có thời gian để suy nghĩ vơ vẩn. Nhưng mỗi lần vô tình ngược mắt lên, Nó không thể kìm chế được trái tim mình reo lên khúc hoan ca và bờ môi bất giác lại nở một nụ cười...

Đời thật đẹp khi người ta yêu nhau hay là khi người ta yêu nhau.. Đời bỗng trở nên thật đẹp?

Đang mê mải với những bản quyết toán, điện thoại của Nó bất chợt rung lên, màn hình thông báo có hai tin nhắn mới. Tò mò mở hộp thư đến, Nó không khỏi bất ngờ khi nhìn thấy tên hai người gửi tới lần lượt là Jackson và Mr P.

Nó vô thức hướng mắt về phía trước, nhận ra bàn làm việc đã trống tự bao giờ, chỉ còn mớ giấy tờ chất đống nằm anh dũng trên bàn. “Không biết lão này còn định bày ra trò gì nữa đây?” Nó vừa mở tin nhắn vừa lăm băm tự hỏi nhưng cuối cùng thì Nó cũng mỉm cười khi đọc từng dòng chữ nhỏ nhắn:

“Tôi có việc phải đi vắng mấy ngày. Trong thời gian này em hãy vì tôi mà cẩn thận một chút nha. Nhớ là phải đều đặn nhắn tin cho tôi mỗi ngày 3 lần để tôi biết tình hình...Thật tình là nếu có thể tôi sẽ nhốt em vào cũi rồi mang đi cùng... Thế nên em nhất định phải ngoan ngoãn làm theo... Đừng để tôi phải lo lắng! Nghe lời khi về sẽ có thưởng”

Ác quỷ đúng là ác quỷ..Chẳng bao giờ có thể nói thật lòng mình...

Rõ ràng là rất quan tâm nhưng lại che giấu bằng những câu mệnh lệnh...

Rõ ràng là vô cùng muốn nói yêu thương nhưng rốt cuộc chỉ biết dùng hành động vụng về để thể hiện...

Nhưng... Ác quỷ một khi đã yêu.. Tuyệt đối không thua kém bất cứ Thiên sứ nào...

Vì bản chất của Ác quỷ vốn là ích kỷ luôn coi trọng trái tim còn hơn mạng sống cho nên một khi đã quyết định trao tặng cho ai thì sẽ mãi mãi dõi theo và bảo vệ người đó ..

Và cũng bởi vì... Thẳm sâu bên trong lốt Ác quỷ xấu xa luôn tồn tại linh hồn của một thiên thần không ngừng khao khát yêu thương...

Mà có lẽ vì thế cho nên.. Ở Ác Quỷ luôn có một sức hút vô cùng đặc biệt...

Đủ để khiến cho bất cứ ai cũng muốn được chạm tay vào trái tim quý giá ấy và để được tận hưởng hạnh phúc ngọt ngào y như Nó đang tận hưởng bây giờ..

Sau phút bay bổng phiêu du, Nó lại thần người ra suy ngẫm, đắn đo không biết có nên mở tin nhắn của Jackson hay không.. Từng lời nói của anh tối hôm qua cứ quẩn quanh mãi trong đầu Nó như những con ký sinh trùng đáng ghét:

“Dù cho em có yêu hấn đến như thế nào.. Tôi vẫn có đủ tự tin để kéo em về phía mình và tôi sẽ chứng minh cho em thấy rằng Tôi xứng đáng với em hơn hấn.. Hấn...Kẻ đáng ghét ấy... Tôi sẽ làm cho hấn không bao giờ được hạnh phúc!”

Jackson! Em phải làm sao để đối diện với anh đây?

Cả căn phòng lặng yên, chỉ có tiếng máy lạnh chạy ro ro và tiếng đồng hồ mãi miết đếm thời gian tíc ..tắc..

Nó khẽ thở dài, nhìn mông lung vào khoảng không...

Mấy phút sau, bàn tay nhỏ xinh ngập ngừng đưa lên, màn hình điện thoại đột ngột lóe sáng..

26. Chương 26

Không gian im lặng xung quanh cộng với tiếng trái tim đang không ngừng găm gào trong lồng ngực khiến cho Nó bất chợt có cảm giác như chiếc điện thoại trên tay trở nên quá nặng. Đột nhiên, Nó thấy mình giống như nhân vật nam chính đang hoàn thành nốt cái phân đoạn chốt hạ là “hãy chọn đúng màu dây để gỡ bom cứu thế giới” vẫn thường có trong các phim hành động nghẹt thở.. Liệu có khi nào.. “Bùm” một cái và Nó biến mất?

Nghĩ thì nghĩ thế thôi, dù sao thì “Chạy trời cũng không khỏi nắng”. Cuối cùng, Nó vẫn phải đối diện với những con chữ chứa đựng đầy sự nguy hiểm kia. .. Hít một hơi thật sâu, Nó bắt đầu hé mắt đọc và những ký tự nhỏ xinh khẽ rung mình nhảy múa:

“Em đã khỏi ốm chưa? Em có biết là anh đã lo lắng cho em đến thế nào không? Anh đã chạy đến rất nhanh và thấy bình yên vì em đã tỉnh lại.. Sáng nay tỉnh dậy, cầm điện thoại mới biết hôm qua em có gọi điện cho anh... Hôm qua.. Có nhiều chuyện xảy ra nên anh uống hơi nhiều.. Anh có nói gì không phải không? Hiện tại ngoài đau đầu ra thì thật sự anh chẳng nhớ được gì cả.. Anh xin lỗi..Nếu anh có nói gì linh tinh thì em đừng để tâm nha... .. Anh không có ý gì đâu.. Thật đấy!”

Đọc hết tin nhắn, mắt Nó không khỏi sáng lên như hai cái đèn pha ô tô và môi khẽ nở nụ cười.. Mọi chuyện.. Thật ra.. Không hấn là khó khăn như Nó tưởng.

Đấy! “Qua cơn bão cực đến hồi thái lai” – Các cụ nói quả không sai.. Mọi việc đang xảy ra với Nó quả thực là tốt đến không ngờ..

Nếu thiên thần đã quên.. Đã không giận hờn, không oán trách.. Thì.. Có gì đáng để Nó phải lo lắng nữa đâu... Thượng Đế à! Cảm ơn người rất nhiều vì đã không hành hạ lương tâm bé nhỏ của Nó.

Nó cúi xuống, hăm hở trả lời với dòng tin xúc tích không thể ngắn hơn:

“Cảm ơn anh đã quan tâm. Em vẫn ổn và đang hoa mắt vì các con số nè. Tối qua anh không nói gì linh tinh cả. Yên tâm. Anh vẫn là người ngoại quốc tốt bụng nhất công ty ạ. Anh mệt thì nghỉ đi nhé. Hẹn gặp lại anh sau”

Nhìn thông báo tin nhắn đã được gửi đi, Nó chợt ước vu vơ: Giả như mọi khổ đau hay sai lầm trong cuộc đời này đều có thể xóa hết sau một đêm tỉnh giấc thì tâm trạng của con người sẽ tốt biết bao nhiêu...

Nhưng, tiếc là điều kỳ diệu đó không thể xảy ra vì thế cho nên Nó biết, rất biết rằng.. Sau đêm hôm qua... Tình cảm của Nó dành cho Thiên thần đã bắt đầu thay đổi..

Câu nói hôm nào lại lớn vồn trong đầu: “Thiên thần vốn hiền lành.. Nhưng một khi đã sa ngã thì còn nguy hiểm hơn cả Ác quỷ”

Tự nhiên, hình ảnh một thiên thần nằm dài trên mặt đất với đôi cánh đen khép hờ cố gắng che đi thân hình màu đen đang run rẩy xoẹt qua đầu khiến Nó không khỏi rùng mình ớn lạnh khi dường như thấy rõ ràng trước mắt mình là cảnh thiên thần bất chợt ngược gương mặt tối đen lên và ném về phía Nó ánh mắt sáng quắc giận dữ.

Nó khẽ thở dài tự nhủ: “Làm ơn nhé Thiên thần.. Xin đừng bỏ đi đôi cánh của chính mình”

Buổi trưa, căng tin lại đông nghẹt người như thường lệ. Nó nhanh chân bước tới chiếc bàn quen thuộc có chị Thủy đang chờ sẵn, vui vẻ nhe ra một nụ cười. Quả thật là người chị này, với Nó, càng ngày càng trở nên thân thiết.

- A! Chào mừng em! Con cóc vàng đã chén được thịt Thiên Nga - Chị Thủy mỉm cười thốt ra một câu khiến tô canh trên tay Nó thoáng chao đảo.

- Chị.. Chị.. Nói gì cơ? – Nó tròn xoe mắt nhìn người đối diện.

Chị Thủy đưa tay múc một thìa cơm, vừa cho lên miệng xuyết xoa, vừa tiếp tục mỉm cười trêu chọc:

- Công nhận là em giỏi thật đấy! - Chị khẽ gật gù – Không ngờ là em tôi tưởng khù khờ mà “rờ” cả Tổng giám đốc. Quả đúng là em chị có khác.

Chị tiếp tục nở nụ cười rất tươi khiến cho cả gương mặt kiêu diễm trở nên rạng rỡ rồi sau đó đột nhiên lại trở nên rất nghiêm túc:

- Nghe chuyện của em chị thật sự rất vui.. Chỉ có điều em không nói gì với chị cả khiến chị buồn lắm đấy biết không hả? Đã hứa là có tin vui sẽ báo cho chị đầu tiên mà. Con nhóc này..

Giờ thì Nó đã hiểu tại sao từ nãy tới giờ Nó lại cứ có cảm giác mình giống như “Cái rốn của vũ trụ” phải chịu đựng những cái nhìn soi mói lộ liễu. Nó nuốt nước bọt, khẽ nói:

- Thật ra đã có gì đâu chị.. Mà chị nghe hết truyện rồi hả? Có .. Uhm.. Phản ứng của mọi người ra sao hả chị?

Chị Thủy khẽ nhìn Nó mỉm cười:

- Đầu tiên là sốc..Sau đó đến choáng.. Và cuối cùng là ganh tỵ .. Tâm lý chung mà.

- Em hiểu... - Nó khẽ thở dài.

- Sao lại thờ cả cây số thế kia. Vui lên đi nào. Thành tích đáng tự hào như thế cơ mà. Chị có hai tin mới cho em đấy. Một tốt, một xấu.. Em thích nghe tin nào?

- Dạ... Bây giờ em muốn nghe tin vui trước chị ạ - Nó đưa thìa cơm lên miệng, một mồi nói.

- Ủ! - Chị Thủy bật cười trước thái độ của Nó rồi tiếp tục cất giọng oanh vàng:

- Tin tốt là em đã nổi tiếng toàn công ty.

- Với biệt danh là con cóc ghẻ? – Nó hoàn thành câu nói của chị với vẻ bất mãn không che giấu.

- Con bé ngốc! Nếu làm cóc ghẻ mà như em thì chị tin chắc rằng khối cô muốn đấy. Em có biết mẹ Bảo Trâm đã uất ức như thế nào khi kể không? Tất nhiên là sẽ có phần thêm thắt, bịa đặt rằng em bỏ bùa, em nuôi ngải hoặc là em thủ đoạn .. Nhưng cuối cùng.. Chẳng phải.. Em vẫn giành được trái tim người mà cô ta luôn thèm khát hay sao?

- Uhm.. Nó trầm ngâm – Thì cứ cho đó là tin vui đi.. Vậy còn tin xấu?

- Tin xấu tất nhiên là do hệ quả của tin vui.. Tức là từ nay có lẽ em sẽ phải cẩn thận hơn khi đi đứng.. Bởi vì... Em đã cướp đi thần tượng của cơ sở người.. Trong đó có chị..

Câu nói cuối cùng của chị khiến Nó bật cười.. Có những chuyện ở đời... Nếu có thể nhìn ở một góc cạnh giản đơn hơn thì con người cũng dễ dàng thanh thản biết bao nhiêu..

Từ đó cho đến hết cả buổi chiều, Nó cặm cụi với những bản dự toán quen thuộc. Chẳng biết từ bao giờ công việc lại trở thành vị cứu tinh cho tâm hồn Nó?

Chợt nhớ ra Nó đã không gặp Jackson lúc nghỉ trưa ở căng tin, chị Thủy cũng nói từ sáng tới giờ chưa nhìn thấy anh.. Có lẽ là Thiên thần lại nghỉ làm... Nó định nhắn tin hỏi thăm.. Nhưng rồi..Lại ngập ngừng .. Cuối cùng là... Không nhắn.

Thời gian trôi đi chậm chạp không ngờ. Ba ngày.. Mà Nó ngỡ như cả thế kỷ...

Chị Bảo Trâm bây giờ thậm chí còn không thèm dùng nữa con mắt mà nhìn Nó nữa, cứ như thể Nó đã trở nên vô hình.. Càng tốt! Thế còn hơn là phải nơm nớp lo sợ sấm sét giáng xuống bất thành linh đẳng sau những cái nhìn hình viên đạn lúc trước.

Nó và Jackson gặp nhau tại căng tin vào ngày hôm sau.. Ban đầu, không khí có vẻ hơi gượng gạo nhưng rồi nhờ có chị Thủy và những nỗ lực của cả hai người.. cuối cùng Nó cũng có thể mỉm cười rất tươi khi đối diện với anh.

Chỉ có một việc duy nhất mà Nó vẫn chưa thể thích nghi được đó là những cái nhìn soi mói và những tiếng xì xào đằng sau mỗi bước chân Nó đi qua.. Tất cả chỉ vì cái lão đáng ghét đó mà ra... Thế là Nó đem hết sự tức giận của mình trút vào ba tin nhắn đều đặn mỗi ngày để rửa hận.

Nhưng thật lòng mà nói thì việc đó cũng không đáng để Nó bận tâm bằng cái vấn đề mà Nó đang phải đối mặt hiện tại.

Đó chính là cảm giác trống vắng khi phải một mình ở trong căn phòng làm việc rộng lớn này. Nó nhớ lắm cái dáng người thanh cao, cái sống mũi thẳng tắp, mái tóc đen buông dài và đặc biệt là đôi mắt màu nâu mật ong bí ẩn ... Ai bảo Vampire đáng sợ chứ? Khi không nhe răng ra để hút máu người ta thì.. Ma cà rồng quả thực là..Còn quyến rũ hơn thiên thần gấp bội...

“Tỉnh dậy nào... Điên quá Linh ơi!” – Nó tự nhủ rồi đưa tay tát nhẹ lên khuôn mặt bánh bao một cái .. Lần thứ bao nhiêu rồi Nó cứ để suy nghĩ đi hoang?

Nếu “Ai đó” ở đây giờ này chắc sẽ không khỏi phì cười khi chứng kiến cảnh Nó - Một con nhóc bị mắc bệnh nan y.. Đang tự thức tỉnh mình khỏi nỗi nhớ của ngày thứ ba không gặp hắn.

- Ai cho phép em được quyền làm đau gương mặt mà ngay cả tôi cũng không dám động đến?

Một chất giọng thân quen chợt vang lên khiến Nó không khỏi giật mình suýt té khỏi ghế. Nó tròn xoe mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, trái tim lại đập từng bừng theo thói quen.

- Anh.. Anh về bao giờ thế? – Nó lắp bắp hỏi, dường như vẫn không tin vào mắt mình.. Cái tên này.. Thiêng đến thế là cùng .. Nói đại ... Nếu mai sau hắn có chết đi.. Lỡ con cháu nghèo túng không có tiền mua nhang đèn thì có khi thấp tàm hương muỗi cũng mời được hắn về mất.

- Tôi về cũng được một lúc rồi – Ngài Tổng giám đốc nở nụ cười nguy hiểm - Đang định lên tiếng chào thì thấy em đưa tay tự đánh mình một cái. Thật tình là tôi đang rất thắc mắc: Em bị hội chứng ngược đãi bản thân hay là vì nhớ tôi quá nên hóa điên rồi thế?

- Anh đừng có mà nằm mơ. Chỉ là vì... Có con muỗi đậu trên mặt em thôi – Nó lập tức phản kháng lại, ỨC MUỐN ỒI MÁU. Cái gã đáng ghét...Người thì đẹp trai mà toàn nói những câu xóc óc.

- À ra thế! – Ngài Mr P nở nụ cười như thể tái hiện lại cảnh nhà bác học Archimedes reo hét “Ồ rê ka” khiến Nó chỉ muốn tống cho hắn một phát đấm thật đau.

Uất ức tới cực điểm, Nó quyết định không thèm nhìn ngó gì tới hắn nữa mà chuyển sang chú tâm vào các con số. Nhưng, cho dù là như thế, Nó vẫn có thể cảm nhận thấy lồng ngực mình đang không ngừng nhấp nhô và mặt nó đang hồng lên vì sự dồn dập của dòng máu nóng.

Nó lặng nghe tiếng chân xa dần rồi một lúc sau là tiếng lật giấy quen thuộc..

Không gian vẫn lặng im nhưng Nó biết trái tim mình lại đang ngân nga giai điệu của hạnh phúc...

Cứ thế, cả hai chẳng ai nói với ai câu nào nhưng lại dường như là đã trao cho nhau trọn vẹn những gì mình đang có.

Chuông đồng hồ reo lên những tiếng vui mừng để kết thúc một ngày làm việc mệt mỏi. Nó ngược mắt lên nhìn theo thói quen, tim lại thót lên vì bất gặp một màu nâu ấm áp.

Ngài tổng giám đốc khẽ mỉm cười, cất giọng trầm ấm phá tan không gian yên tĩnh:

- Ba ngày vừa rồi em đã làm đúng theo lời tôi dặn. Vậy nên.. Bây giờ tôi sẽ tặng quà cho em như đã hứa. Em thích gì nào?

Nó hơi bất ngờ, đưa đôi mắt tròn xoe lên rồi nói trong vô thức:

- Kem! Em thích ăn kem ạ!

- Tôi tưởng em thích ăn cao lương mỹ vị gì chứ...Được thôi! Vậy bây giờ em về chuẩn bị đi. Khoảng tám giờ tôi sẽ qua đưa em đi ăn kem. Được chứ?

“Chuẩn bị...” “Tám giờ...” Liệu đây có phải là một cuộc hẹn không? Nó không nằm mơ đấy chứ? Nó thần người ra suy ngẫm.

- Tám giờ tôi sẽ qua đưa em đi ăn kem được không? – Ngài Mr P kiên nhẫn lặp lại câu hỏi một lần nữa.

- O.. Dạ .. Được ạ! – Nó vội vã gật đầu. Gương mặt vẫn còn thoáng nét bàng hoàng không tin được.

Ngài tổng giám đốc chợt bật cười trước vẻ trẻ con của Nó còn Nó thì đang mải mê gào thét sung sướng âm ỉ ở bên trong nên cũng chẳng hơi đâu mà để ý long vòng .. Ông Tư, bà Nguyệt quả thật là rất có lòng yêu thương Nó.

Nó cười trên con ngựa sắt phi về nhà nhanh nhất có thể. Bỏ qua cả cái thú vui ngắm Sài Gòn về đêm, bỏ qua cả dòng người đang ồn ào chen chúc nhau trên phố.. Hiện tại với Nó, không có gì quan trọng bằng buổi hẹn hò sắp tới.

Vừa vào đến phòng, việc đầu tiên Nó làm là lao vào tủ quần áo. Cho dù từ trước tới nay bạn bè và thậm chí là chính bản thân Nó cũng đã dần quên mình là con gái .. Nhưng dù sao thì.. Sự thật vẫn là sự thật... Thế nên cho dù có theo đuổi trường phái manly bao lâu đi chăng nữa.. Cuối cùng, khi mắc phải lưới tình rồi.. Cô gái nào cũng hi vọng mình được một lần mặc bộ xiêm y lộng lẫy để trở thành công chúa...

Sau một hồi lục tới lục lui, Nó cay đắng phát hiện ra trong tủ quần áo của mình chỉ toàn là trang phục đáp ứng tiêu chí “ Thoải mái và tiện dụng”. Nó khẽ thở dài, làm sao có thể mặc những thứ này để đi cạnh ngài tổng giám đốc chứ..

Đúng vào lúc tuyệt vọng nhất thì Nó bất chợt nhớ tới bộ váy trắng đã mặc hôm tham dự buổi tiệc hóa trang đang được phơi rất đàng hoàng ngoài cửa. Nó mừng còn hơn người sắp chết đuối vớ được cọc nữa. Như vậy là tối nay, Nó lại một lần nữa được đóng vai là cô bé lọ lem hóa trang để đi tìm hạnh phúc.

Nó háo hức khoác trên mình bộ váy trắng tinh khôi, khẽ đưa thỏi son hồng quệt nhẹ trên môi và bật cười khi nghĩ đến gương mặt con bạn thân sẽ kinh hoàng thế nào khi nghe Nó kể rằng mình đã tô son mặc váy.. Ủ thì bởi vì ..Tình yêu kỳ diệu vậy đấy..

19h55 phút,

Nó đưa mắt nhìn điện thoại, mong chờ một cuộc gọi từ “Ai đó”

19h59 phút

Màn hình chiếc điện thoại vẫn tối đen như muốn trêu ngươi Nó. “Cái đồ thất hứa, đáng ghét, chuyên sai giờ cao su” Nó tức tối nhủ thầm.. Chờ đợi là điều mà những người thuộc cung Nhân Mã như Nó ghét nhất.

20h

Đúng lúc Nó đang định ném chiếc điện thoại xuống giường thì cánh cửa phòng bất chợt vang lên ba tiếng rất nhịp nhàng: “Cốc.. Cốc... cốc”

Có thể đoán ra là ai rồi, Nó khẽ mỉm cười, nổi bực tức vừa mới đây đã bay đi tít tận chỗ nào chỗ nào xa lắc...

- Chờ chút! Em ra ngay! - Nó vừa nói vừa vội vã bước tới.

Và khi cánh cửa phòng bật mở, trái tim Nó lại tiếp tục nhảy nhót điên cuồng mà lần này còn hăng say hơn cả những lần trước đó nữa. Bởi vì...

Ngài Tổng giám đốc trông vô cùng trẻ trung và năng động trong chiếc áo phông màu xanh da trời, chiếc quần jean phui bụi thời trang và chiếc vòng bạc hình cây thánh giá rất to lấp lánh trên cổ.. Mái tóc đen mềm mại rủ xuống hàng ngày được xếp nếp gọn gàng để lộ chiếc khuyên tai màu xám bạc khiến cho gương mặt hoàn mỹ toát lên vẻ phong trần của dân nghệ sỹ. Diện mạo của ngài bây giờ.. Quả thật là rất dễ gây choáng cho những ai đã quen với sự thanh tao của ngài khi làm việc.

Nhưng mà... Trong mắt Nó lúc này.. chỉ thấy hiện lên hai chữ: “Quá tuyệt!”

Đôi mắt màu mật ong sáng sủa quét qua Nó một lượt hình như có chút hơi bất ngờ.. Cũng phải thôi, đến Nó còn chưa bao giờ tin có một ngày mình sẽ tự động mặc váy cơ mà.. Nhưng không hổ danh là Tổng giám đốc của một công ty lớn, sau một giây thoáng qua, Ngài nhanh chóng lấy lại vẻ tự chủ vốn có. Mr P dịu dàng cất giọng nói và đôi môi quyến rũ khẽ nở ra một nụ cười:

- Chúng ta đi thôi! Công chúa!

Nó mở to đôi mắt dài nhìn về phía trước, hướng thẳng về nơi kẻ đối diện đang đứng. Lặng người nhìn nụ cười mê hoặc lòng người và một bàn tay với những ngón thon dài đang không ngừng mời gọi. Bây giờ, Nó đã hiểu vì sao Vampire lại có thể dễ dàng bắt được con mồi như thế... Đơn giản là vì... Ở Vampire luôn toát ra sức quyến rũ chết người..

- O.. Dạ.. Vâng.. Đi thôi! Khẽ vuốt tóc để che giấu sự bối rối, Nó lí nhí trả lời.

Ánh điện lung linh tỏa sáng xung quanh như một vầng hào quang bao bọc lấy hai con người...

Một bàn tay nhỏ nằm yên vị trong lòng bàn tay to rộng chắc chắn...

Hai trái tim dường như tan ra thành mạch máu để rồi hiện hữu và được bao bọc kỹ càng nơi những kẽ tay đan xen...

Chẳng cần biết tương lai ra sao.. Chỉ cần ngay phút này đây.. Những sóng gió xin hãy cứ lặng yên để cho tình yêu lên tiếng...

27. Chương 27

Một đêm Sài Gòn bình yên và rực rỡ ánh đèn. Nó lặng lẽ đưa mắt nhìn ra ngoài ô cửa kính, mãi miết ngắm từng đốm sáng lập lờ vẽ lên bóng đêm những mảng màu lấp lánh. Bất giác chợt nhớ đến lần đầu tiên nhìn

thấy thành phố từ trên cao với những ánh đèn xe đan xen như những dòng sông sao cuộn chảy.. Nó đến Sài Gòn vào một buổi xế chiều lộng gió và chưa bao giờ Nó ngừng cảm thấy may mắn vì đã chọn thời gian đó.

- Bộ ở nhà em không có đèn điện gì hay sao mà cứ nhìn ra ngoài mãi thế? – Ngài Tổng giám đốc đột ngột cất tiếng phá tan không gian im lặng này giờ.

- Ô.. Dạ .. – Nó hơi giật mình, nhanh nhẩu đáp lại - Tất nhiên là có chứ.. Nhưng mà.. Công nhận là Sài Gòn ban đêm quá đẹp anh ạ!

Ngài Mr P bật cười trước thái độ vừa trẻ con vừa ngây thơ như bò đeo nơ của Nó rồi gạt gù ra vẻ thấu hiểu lắm:

- Tất nhiên rồi.. Thành phố phải khác với nông thôn và chốn đồng bằng chắc chắn phải hơn nơi miền núi, Ms N ạ!

Lời nói của Ngài vang lên khiến Nó không khỏi sa sầm mặt tự nhủ: “Đúng là “Oan oan tương báo” mà”. Chắc kiếp trước hẳn là con gà trống được mua về để làm thịt và vì Nó đã trót vặt lông, cắt cổ của hắn oánh tiết canh nên bây giờ mới phải nhả ra để trả.. Thật tình là tức đến muốn ói máu và xì khói trên đầu...

- Dạ vâng! Em nhà quê, em ở miền núi nhưng còn hơn khối kẻ thành phố nửa mùa chỉ thích a dua và đua đòi không đúng lối. – Nó gay gắt nói rồi kiên quyết từ chối cuộc tranh luận bằng cách quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Ngán ngẩm nhìn dòng người ngày một dài, Nó cố gắng tìm inh chút bình yên để kìm chế lò lửa đang bùng lên trong cơ thể. Dù có tức giận đến thế nào Nó vẫn nhớ rằng mình phải giữ lại chút ít duyên con gái.

Ngài tổng giám đốc sau khi bật cười nho nhỏ cũng tỏ ra hợp tác với nỗ lực của Nó bằng cách lặng im và dồn sự tập trung vào việc lái xe.. Không gian yên tĩnh bên trong dường như đối lập hoàn toàn với sự ồn ào của bên ngoài.

Chiếc xe đang lao đi đột nhiên hạ tốc độ và Ngài Mr P đáng kính cũng bất ngờ quay sang Nó mỉm cười cất giọng như thể quan tâm lắm:

- Em có muốn ra ngoài hít thở một lát không? Tôi nghĩ là em cần một chút gió để dập lửa.. Trông em có vẻ như sắp bốc cháy đến nơi rồi đấy.

“Ác quỷ đúng là Ác quỷ, rõ ràng là muốn kiếm cớ đi dạo cùng người ta mà cũng chẳng nói được một câu mời cho tử tế” – Nó thầm nhủ rồi lặng lẽ gạt đầu và cố gắng hết sức che giấu tiếng thở dài khi ý nghĩ: “Phải chịu thôi! Có lẽ mình mắc nợ hắn quá nhiều” xoẹt qua trong bộ não.

Mr P và Nó cùng nhau đi trên con đường kéo dài từ nhà thờ Đức Bà ra nhà Hát thành phố, một trước một sau, lặng im, mỗi người đuổi theo một ý nghĩ..

Ánh đèn vàng chiếu sáng rực cả một khuôn viên nhỏ đối diện nhà thờ, những tấm biển quảng cáo vẽ vào bóng tối những khuôn hình rực rỡ, dòng người ken nhau háo hức tận hưởng cái mát mẻ của màn đêm.. Lặng lẽ nhìn những bàn tay nằm gọn trong bàn tay, những nụ cười tươi rói trên môi, lắng nghe tiếng ồn ào phát ra từ những cuộc chuyện trò không dứt.. Nó khẽ mỉm cười.. Chợt thấy yêu lắm “nàng thơ” ẩn hiện trong quang cảnh Sài Gòn buổi tối.

Nhưng cũng có những lúc tâm trí của Nó không tập trung ở không gian xung quanh mà lại chỉ chú ý vào hình dáng của “Ai đó” phía trước mặt. Một tấm lưng rộng, một đôi chân thon thả phiêu diêu, một mái tóc đen khẽ tung bay trong làn gió.. Nó thấy Ngài tổng giám đốc giống như đã hóa thân thành một gã nghệ sỹ lãng du và không khỏi đỏ mặt khi chợt nhận ra trái tim mình bỗng rung lên nhè nhẹ...

Lúc này đây, dường như Nó đã hiểu rất rõ, rất sâu câu nói: “Có thể với thế giới bạn chỉ là một người... Nhưng với một người bạn là cả thế giới”

Chỉ có điều.. Thế giới rõ ràng là một khái niệm quá rộng... Và căn cứ vào hàng loạt ánh mắt ngưỡng mộ đang chăm chăm nhìn về phía “Ai đó” kia Nó buộc phải cay đắng mà công nhận rằng.. “Thế giới của Nó” quả thật cũng không hề nhỏ một chút nào.

- Ui DAaaaaaaaaaaaa!

Đang miên man với những suy nghĩ đi hoang, Nó bất chợt kêu lên thất thanh khi đầu mình va phải một vật thể chưa xác định hình dạng phía trước.

Nó vội vã đưa tay lên xoa xoa chỗ đau rồi để nguyên bộ mặt nhăn như quả táo tàu cố gắng truy tìm tung tích tội phạm, hơi khựng lại một chút khi nhận ra.. Kể vừa tạo nên vết thương lại chính là tấm lưng mà Nó – vô – cùng – muốn – dựa – vào – để – được – che – chở...

- ANH ĐỊNH GIẾT EM HẢ? – Nó không tự chủ hét lên rồi ngay lập tức hối hận và không ngừng lăm bằm tự trách bản thân vì sự vô duyên của mình.. Cúi gằm mặt tránh những cái nhìn tò mò xung quanh, Nó đau khổ than thầm: “Trời ơi! Cái miệng chết tiệt này.. Không biết bao nhiêu lần đã hại Nó trở thành Vợ đét bất đắc dĩ..”

Đáp lại vẻ bối rối của Nó, Ngài Mr P nhe răng ra cười rõ tươi rồi phán một câu làm cho Nó chỉ muốn dùng hết sức bình sinh để đâm một phát thật đau và khiến cho hắn bất tỉnh nhân sự thì càng tốt.

- Ms N! Em quả rất xứng đáng làm học trò của tôi. Thấy tôi là tâm điểm chú ý nên em không cam tâm phải không? Uhm.. Cho dù lưng của tôi có hơi đau một chút ... Nhưng không sao... Bây giờ, chúng ta đều đã nổi tiếng như nhau.. Công nhận là em giỏi thật!

- Anh... Anh .. – Nó mở to mắt nhìn về phía đối diện, cơn bực tức khiến Nó có cảm giác mình giống như một nồi áp suất đang phun hơi nước phì phì và sắp phát nổ đến nỗi chẳng biết phải nói gì nữa..

Bỗng nhiên, một bàn tay với những ngón thon dài bất chợt hiện ra trước mắt rồi một chất giọng trầm ấm dịu dàng vang lên:

- Cú đập đầu vừa rồi là hình phạt cho việc em chỉ im lặng và đi đằng sau tôi vì thế cho nên tôi sẽ không xin lỗi.. Còn bây giờ, chúng ta có thể đi dạo cùng nhau được chứ?

Hai chữ “Cùng nhau” được Ngài nhấn mạnh một cách có chủ ý kèm theo một nụ cười vô cùng quyến rũ khiến cho Nó vô thức bị đứng hình mất một lúc.

Hơ, cái này các cụ gọi là “vừa đâm vừa xoa” phải không nhỉ?

Nhưng có điều lạ là.. Nó không hề cảm thấy khó chịu hay bực tức gì mà ngược lại, trái tim Nó tiếp tục bắt đầu đập loạn lên trong lồng ngực và không biết từ bao giờ môi Nó đã tự động vẽ nên một đường cong hạnh phúc... Ôi! Thượng đế ơi!.. Nó thật sự là đã điên đến mức hết thuốc chữa rồi...

Nó ngáp ngừng đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào đôi bàn tay với những ngón thon dài, mỉm cười bước đi song hành bên một người từ bây giờ đã trở thành cả thế giới của Nó... Có thể ai đó sẽ nói như vậy là quá nhanh hay cũng có thể cho Nó là người dễ dãi.. Nhưng Nó, với tất cả sự ngây thơ và chân thành chỉ đơn giản nghĩ rằng nên sống thật với tình cảm của mình để sau này không bao giờ phải hối tiếc.

Nó và Ngài Tổng Giám đốc vẫn lặng lẽ đi bên nhau, tiếp tục theo đuổi những ý nghĩ riêng .. Tuy nhiên, thông qua những cái siết tay thật chặt của “Ai kia”, Nó có thể mỉm cười tự tin, nửa kiêu hãnh, nửa tự hào bước đi giữa những cái nhìn ghen tị của biết bao người xung quanh.

Nếu bạn hỏi: “Cảm giác nắm trong tay cả thế giới là như thế nào?” Thì Nó sẽ ngay lập tức trả lời bằng sáu từ rất rõ ràng và xúc tích: “ Thật sự là quá hạnh phúc!”

Sông Sài Gòn gửi tới một cơn gió mang theo hơi nước mát lành như một món quà góp thêm vào niềm vui đang nhảy múa trong tâm hồn Nó .. Phóng tầm mắt nhìn Những con tàu chứa đầy bàn ghế được trang hoàng bằng hàng ngàn bóng đèn nhấp nháy như những dải Ngân Hà thu nhỏ đậu dọc bên bờ sông không ngừng tấp nập người vào ra phô diễn sự xa xỉ của tầng lớp thượng lưu, Nó chợt quặn lòng khi bỗng nhớ tới ánh mắt u buồn của cậu bé Lục Hoàng ở “Mái ấm Hạnh Phúc” trong buổi trưa hôm nào và bất giác thở dài một cái.

- Tôi không thích ai đó ở bên mình mà lại nghĩ về người khác.. Cho dù đó là một cậu nhóc năm tuổi đi chăng nữa - Tiếng Ngài Mr P đột ngột vang lên khiến Nó không khỏi giật mình kinh hãi.

- Làm sao anh biết em đang nghĩ tới bé Nam? – Nó hỏi lại kèm theo đôi mắt tròn tròn ngạc nhiên.

- Bởi vì tôi là sự phụ của em và cũng bởi vì em quá giản đơn cho nên tôi có thể thấy rõ từng suy nghĩ của em được viết rất rõ ràng trên trán – Ngài Mr P nhún vai đáp lại một cách thản nhiên như thể vừa trả lời kết quả của một phép tính cộng trừ nhân chia rất chi là đơn giản.

- Uhm... Vậy còn đỡ hơn là người lớn mà còn đi tị nạnh với trẻ con – Nó vừa lườm ngài Mr P một cái vừa mỉm cười trả treo lại, trong đầu bất giác bật lên ý nghĩ: “Đàn ông.. Cho dù ở độ tuổi nào.. Một khi đã vướng vào sợi dây ái tình.. Đôi lúc cũng tự khiến mình trở thành một đứa trẻ con chưa kịp lớn..”

Và Công bằng mà nói thì Nó thậm chí còn thấy “Cậu bé Mr P” kia đáng yêu hơn cả quý Ngài tổng giám đốc hào hoa phong nhã gấp mấy lần..

Một cơn gió tiếp tục ủa tới thổi tung mái tóc ngắn choăn vồn đã rất mất trật tự của Nó khiến ọi khung cảnh phía trước mặt trở nên hư ảo, vội vã đưa tay ngăn chặn sự nổi loạn, Nó ngăn ngở khi sau một thoáng lạng im, Quý ông ác quỷ bỗng dựa người vào lan can sắt, dõi mắt về phía xa xa diềm nhiên nói:

- Uhm.. Ganh ghét vốn là đặc tính giúp cho con người có động lực để không ngừng phấn đấu! Nhưng nói một người ở địa vị như tôi đem lòng tị nạnh với một đứa trẻ con thì quả là một việc quá ư vô lý. Tôi khó chịu đơn giản là do tâm trạng của tôi đang ở trạng thái vô cùng tốt và tôi không thích niềm vui hiếm hoi ấy bị tiếng thở dài của em ảnh hưởng tới, Ms N ạ!

Hình như, có một thoáng nào đó chênh chao hiện về khiến Ngài Mr P trở nên trầm lặng.. Nhưng rồi “Không hổ danh là Ác Quỷ tiền bối” cho dù thế nào cuối cùng Ngài cũng tìm ra phương cách trả lời mà chẳng mấy may bối rối chút nào.

- Nhưng quả thật là em rất muốn đưa bé Nam tới đây. Thằng bé thích biển lắm - Nó cất giọng buồn buồn cố ương bướng nói.

- Uhm – Ngài Tổng Giám Đốc khê trầm ngâm rồi dịu dàng nói tiếp – Hôm nào rảnh, Tôi sẽ đưa em, bé Bi và bé Nam lên chiếc du thuyền đó.. Còn bây giờ, vào lúc này.. Tôi muốn em chỉ nhìn thấy tôi và chỉ nghĩ về tôi thôi, được không?

Ngài Mr P đột nhiên quay mặt lại rồi chiếu đôi mắt màu đen thẫm tha thiết về phía Nó khiến cho tim Nó gần như ngừng đập và thậm chí còn làm cho Nó, trong phút chốc, cũng dường như quên cả cách thở. Nó vội vã che giấu sự bối rối của mình bằng cách chuyển chủ đề vốn thuộc về sở trường của Nó từ trước tới nay:

- O.. Ồ .. đây ..mát ... quá anh nhỉ?

Ngài Mr P bật cười khi nhận ra thái độ lảng tránh của Nó, hí hửng đáp lại bằng thái độ thản nhiên đáng ghét:

- Ủ! Rất thích hợp để dập tắt ngọn lửa cháy bùng bùng ở trong xe vừa nãy. Thật sự tôi đã rất sợ em sẽ gây ra đám cháy và tôi buộc phải tốn tiền điện thoại để gọi cứu hỏa tới.

- Anh.... Nó trợn mắt nhìn kẻ đối diện, định thốt ra một câu mắng thật chua ngoa nhưng lời nói chưa kịp tuôn ra đã lại bị chặn lại bằng một đôi môi thật ẩm ...

Thời gian và không gian xung quanh dường như đứng yên rồi cũng tan ra theo nhịp đập của trái tim Nó..

Cơn gió nhẹ mang theo vị của nước mải miết đùa nghịch khiến cho những lọn tóc quăn vào nhau mơn man trên gương mặt, hai con người, hai tâm hồn cũng dường như hòa tan vào nhau thành một.

Ừ thì bởi vì “Tình yêu là một cuộc hội ngộ của hai nửa trái tim sau hành trình tìm kiếm rất dài và rất lắm chông gai.. Có những thời điểm tưởng lầm là đã đến rồi cũng có những thời kỳ lại thất lạc quá lâu tới mức tưởng rằng đã lãng quên... Nhưng cuối cùng.. Vì còn Nợ duyên nên hai nửa tâm hồn vẫn tìm thấy để cùng nhau hoàn thành những nốt cuối cùng của bản hợp ca mang tên: “Hạnh phúc”

Như Nó bây giờ..

Và cũng như Mr Ác Quỷ bây giờ..

Có quá nhiều cảm xúc không tên chen lẫn nhau phía sâu trong cơ thể Nó: Một chút ngất ngây, một chút hạnh phúc, một chút vui, một chút buồn.. Một chút hoang mang.. Một chút bất an vì hiện thực như một giấc mơ quá đẹp...

Mà đã là mơ thì... Có ngày sẽ phải tỉnh lại.. Đúng không?

- Anh kỳ quá... Ở chỗ này cũng dám... - Nó ấp úng nói sau khi Ngài tổng giám đốc nói lỏng vòng tay để Nó có thể lấy lại nhịp thở.

- Theo như tôi được biết thì khi hôn cần phải có sự hợp tác của cả hai người.. Và nếu như tôi không nhầm thì.. Em cũng đâu có phản đối nhỉ? – Vừa nói Mr Ác quỷ vừa tỏ vẻ giống như là một thám tử đang hết sức tập trung suy luận để phá án.

- Anh.. Thật .. Là ... Đáng ... Ghét! - Nó tức đến mức chẳng biết phải đáp trả thế nào nữa.. Thật tình là xấu hổ quá đi mất thôi.. Nó cúi gằm mặt xuống, chợt ước ao tại nơi Nó đang đứng, mặt đất bỗng nhiên nứt ra một lỗ để Nó có thể rơi xuống ngay lập tức..

Mr P bật cười trước vẻ mặt bối rối, ngượng ngập của Nó. Sau khi nhe ra một nụ cười không thể đều hơn, Ngài thần nhiên nói tiếp:

- Nhưng mà Em yên tâm! Căn cứ vào mức độ nổi tiếng của tôi, thì sau nụ hôn này chỉ có tôi là người thiệt thòi thôi đó.

Từ thẹn quá hóa bức mình, mặt Nó chuyển màu luân phiên từ vàng sang trắng.. Đúng là tức đến muốn phát điên! Quyết không thêm để ý đến kẻ đáng ghét kia cùng những ánh mắt soi mói xen lẫn ghen tỵ của mấy người xung quanh, Nó vội vã quay lưng rồi rải những bước chân bước đi như chạy, vừa đi vừa cay đắng tự nhủ trong lòng: “Ông tơ bà Nguyệt ơi! Tại sao lại ghép đôi con với một tên Ác quỷ thế này?”

Đi được một đoạn, Nó đột ngột bị kéo lại bởi một bàn tay cứng như thép. Loạng choạng mất mấy giây, Nó ném ánh mắt hình viên đạn về phía kẻ vừa gây ra sự mất cân bằng rồi chợt ngẩng người khi nhìn thấy thủ phạm vừa nhe ra một nụ cười “hồn nhiên vô số tội” vừa ra sức chỉ chỉ lên tấm biển quảng cáo nhấp nháy bắt mắt: “Quán Kem XYZ” Và rồi như một đứa trẻ con rất nhanh quên những oán hờn, Nó cùng Mr P mỉm cười cùng nhau bước vào thưởng thức “tình yêu ẩm thực”.

Sau khi ăn kem xong, Ngài Tổng giám đốc và Nó lại tay trong tay đi dạo thêm một lần nữa rồi mới quyết định ra về. Nó nhận ra từng cử chỉ dịu dàng, từng sự quan tâm nhẹ nhàng ẩn chứa phía sau những câu nói đùa khiến Nó bốc cháy hết lần này đến lần khác... Có lẽ.. Đó là cái giá phải trả để có thể sở hữu “Trái tim Ác Quỷ” - báu vật duy nhất trên đời này chẳng?

Thật lòng mà nói thì điều đó cũng chẳng khiến Nó mấy may bận tâm chút nào... Bởi vì.. Quan trọng là.. Vật báu kia..vẫn đang tạm thời nằm trong vòng tay của Nó.. Chẳng phải sao?

Quả thật, Nó đã có một buổi tối quá ngọt ngào.. Và gần như là hoàn hảo..

Chỉ là “gần như thôi”

Bởi vì ... Các cụ nói cấm có sai bao giờ: “Trên đời này không có gì là hoàn mỹ cả”

Và vì thế cho nên tối nay lẽ ra sẽ là một buổi tối tuyệt vời nếu như không có chuyện đôi bàn chân của Nó kêu gào thảm thiết tới mức khuôn mặt Nó dù có cố che giấu thế nào cũng không ngăn được thoáng nhúu mày nhăn nhó...

Thử hỏi có ai đi bộ bằng đôi giày cao gót mà không thấy đau chân chưa? Nếu sớm biết Ngài Mr P có ý định dạo phố thì Nó xin thề là sẽ chẳng bao giờ cố gắng nhét chân vào đôi hài Lọ Lem cao chín tấc để bây giờ phải chịu tra tấn thế này... Đúng là:

“Thức đêm mới biết đêm dài

Đi giày cao gót mới biết yêu giày ba ta”

Đó chính là nỗi thống khổ của những người có chiều cao khiêm tốn như Nó..

Và như một lẽ hiển nhiên, Nó chẳng dám hé răng kêu ca nửa lời... Chỉ tự âm thầm mắng bản thân sao ngu quá!

Dù sao thì với tất cả sức mạnh và sự kiêu hãnh cuộn trào trong cơ thể, cuối cùng Nó cũng cố gắng chịu đựng đến khi kết thúc chuyến đi và cho dù là không muốn rời xa “Thế giới của Nó” một chút nào nhưng

Nó vẫn không khỏi sung sướng khi nhìn thấy hình ảnh cái ngõ nhỏ yêu dấu hiện lên rõ ràng phía trước cửa kính xe. Kín đáo thờ phào, Nó vội vã định nhón chân bước xuống.

Đúng lúc đó thì một âm thanh trầm ấm vang lên:

- Em thích đôi mắt màu xanh da trời phải không?

- Ô..! Dạ.. Nhưng chỉ là một sở thích thôi... Sao tự nhiên anh lại hỏi thế? – Nó hơi bất ngờ thành ra lời nói có vẻ ngập ngừng..

- Em nghĩ sao nếu bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ đeo len để mắt có màu nước biển?

- Ô... Không cần đâu.. Em!.. Em thấy màu mắt của anh rất đẹp và rất hợp với anh mà... - Nó vội vã trả lời.. Chưa kịp tìm ra nguyên nhân vì sao ngài Mr P đột nhiên đưa ra câu hỏi ấy.

- Nếu thế thì khi đi với tôi em cũng không cần phải tự ép mình làm những điều em không thích.. Ví dụ như đi một đôi dép quá cao và khiến cho bàn chân bị đau chẳng hạn..

Nó giật mình... Thì ra Ngài đã biết hết rồi.. Đột nhiên Nó lại đâm ra lo lắng vì có vẻ như Nó đã bị Mr P đã xây cả lô cốt trong bụng còn Nó thì chẳng biết tí tẹo gì về tâm tư của Ngài cả.. Thế này.. Thật tình là nguy hiểm quá..

- Anh.. Anh biết từ bao giờ thế? – Nó cúi mặt giả bộ chăm chú nhìn xuống sàn xe, lí nhí hỏi..

- Từ khi em bắt đầu không còn đi cùng tôi nữa.

Nó giật mình nhớ lại khoảnh khắc vì quá đau nên Nó hơi tụt lại phía sau một chút rồi khi Nó đuổi kịp Mr P thì Ngài đột nhiên ra lệnh: “Về thôi! Tôi mệt rồi”.. Và hình như từ đó về sau, thỉnh thoảng Nó lại thấy Ngài kín đáo hướng cái nhìn khó hiểu xuống bàn chân Nó và dường như bước chân của ngài theo đó cũng trở nên chậm dần...Bây giờ thì Nó đã hiểu nguyên do vì sao và cảm động biết bao vì ánh mắt mang theo sự lo lắng ấy...

Nó khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng trả lời:

- Cảm ơn anh! Em hiểu rồi.. Sẽ không có lần sau đâu.. Em hứa!

Ngài Mr P cũng mỉm cười, đưa tay xoa xoa đầu khiến ó tóc ngắn choăn ngon cong vênh của Nó càng xơ xác rồi dịu dàng nói:

- Thế mới ngoan chứ! Cho dù là một món ăn hay bất cứ đồ vật nào cũng chỉ có giá trị khi giữ nguyên được hương vị ban đầu bởi vì chẳng có ai thích sử dụng món đồ đã bị thoái hóa biến chất cả. Thế nên.. Em hãy cứ là em.. Ms N ạ!

Như bị tạt một gáo nước lạnh vào người, dập tắt luôn cả nụ cười đang nở trên môi, phóng về phía kẻ đối diện những tia nhìn mang theo sấm sét chỉ kịp vội vã buông ra một câu: “Anh về cẩn thận”, Nó lập tức quay về phía cửa tìm cách bước xuống xe..

Ngay khi vừa chạm đất, Nó lập tức cảm thấy cơn đau nhói buốt như thể có hàng ngàn cái đinh nhọn hoắt đang không ngừng đâm vào gan bàn chân của Nó.. Quả thật là rất đau.. Đau đến muốn khóc..

Nó cố gắng giữ gìn bước đi một cách bình thường nhất có thể.. Phút chốc Nó dường như thấy mình chính là Nàng Tiên Cá trong lần đầu tiên tập đi bằng đôi chân người..

Bỗng nhiên, nước mắt ở đâu ầm ục rơi..

Và cũng bỗng nhiên, Nó thấy cả người mình lại đang chơi vơi trong không khí rồi một âm thanh ầm ập vang lên bên tai:

- Em đúng là quá bướng bỉnh mà.. Tôi thua em rồi.. Cô bé ngoan..

Khẽ tựa đầu vào đôi vai rắn chắc, Nó bắt giác mỉm cười, cảm nhận nơi đầu môi mình vị mặn của nước mắt..

Ừ thì.. Khóc đâu đã là khổ đau và Đau phải chỉ có niềm vui mới minh chứng cho hạnh phúc ...

Ánh đèn vàng chiếu xuống khắc lên mặt đất một khối hình vững chắc của hai con người dường như đã hòa làm một..

Mr P bế Nó vào phòng, căn dặn Nó đủ điều và thậm chí còn đòi xoa bóp cho đôi bàn chân đang kêu gào của Nó khiến Nó phải cố sống cố chết mà thề thốt rằng Nó nhất quyết sẽ tự lo được cho bản thân mình thì Ngài mới chịu im lặng ra về sau ba bốn lần ngập ngừng nơi ngưỡng cửa.

Ngài Tổng giám đốc đã về rất lâu rồi mà Nó vẫn còn ngồi thần người và cười như một con ngốc.. Ngày hôm nay.. Ngoài việc đau chân ra thì mọi thứ thật sự là quá tuyệt!

Đang định đi thay đồ, Nó chợt giật mình khi nghe thấy tiếng gõ cửa khô khốc vang lên trong không gian tĩnh mịch. Nghĩ rằng Mr P quay lại, Nó vội vã chạy đến vừa tìm cách mở cửa vừa nói:

- Em đã nói là chân em không sao mà.. Muộn thế này anh quay lại làm gì thế, Mr P?

Nhưng khi cánh cửa vừa mở ra, nụ cười trên môi Nó đột nhiên trở nên méo mó.. Nó nuốt nước bọt thật nhanh, bối rối nhìn vào đôi mắt biển sâu dường như đang dậy sóng của người đối diện:

- J.. Jack.. Jackson.. Sao lại là anh?

Ngoài trời đêm, một tia sét lạnh lẽo rạch ngang bầu trời những vạch sáng ngoằn ngoèo, tiếng sấm chất chứa vang lên báo hiệu một cơn mưa dữ dội...

28. Chương 28

Trước mỗi trận mưa, bầu không khí đột nhiên trở nên đặc quánh và khó chịu. Một cơn gió lạnh không rõ từ hướng nào thổi tới giận dữ đem những hạt bụi li ti ném vào gương mặt bánh bao và buộc đôi mắt dài đang mở to của Nó phải nheo lại một cách khổ sở. Thiên nhiên bên ngoài ồn ào là thế mà bên tai Nó lúc này, vạn vật lại dường như yên tĩnh tuyệt đối.

Lặng nhìn người đàn ông đang đứng đối diện với đôi mắt giống như mặt biển được sự đồng lõa của bóng đêm trở nên vô cùng âm u và nguy hiểm, Nó khẽ thở dài, có cảm giác như thể mình đang bị những cơn sóng ngầm nhấn chìm. Nắm chặt đôi bàn tay nhỏ bé, cố gắng lấy lại bình tĩnh, Nó gượng gạo mỉm cười rồi cất giọng nói tự nhiên nhất có thể:

- J.. Jackson.. Sao lại là anh?

Ánh đèn vàng hiu hắt không thắng nổi màn đêm đen tạo cho không gian xung quanh một chút ma mị, bất an.

- Tại sao lại không thể là anh? – Thiên Thần chiếu thẳng đôi mắt sâu về phía Nó, cất giọng nói chất chứa sự hờn giận.

- À.. – Thái độ của Jackson khiến Nó trở nên lúng túng..

- Xin lỗi... Ý em là.. Uhm.. Anh biết đấy.. Bây giờ.. Cũng muộn rồi.. Vậy nên .. Em hơi bất ngờ ..

Thiên Thần khẽ nheo mắt, Nó liếc thấy bàn tay với những ngón thon dài vội vã nắm lại rất nhanh, giọng nói ầm ập tiếp tục vang lên nhưng Nó vẫn đọc được trong đó là sự tức giận mà dường như, Jackson đang phải rất cố gắng để kìm chế:

- Muộn?... Uhm.. Theo như anh thấy thì... Em sẽ không bất ngờ nếu người đứng trước mặt em lúc này là hân phải không?

- O.... – Nó cúi gầm mặt xuống, không biết phải nói gì và càng không dám đối diện với đáy biển sâu đang cuộn cuộn sóng.

- Anh quá lời rồi! Khuya thế này.. Anh đến có việc gì không ạ?

- Vậy nếu không có việc gì thì anh không thể đến và gặp em à? – Thiên thần tiếp tục nhấn mạnh những từ quan trọng rồi hỏi lại với thái độ thách thức.

-

Một khoảng không gian yên lặng bao trùm lấy hai con người. Nó có thể cảm nhận được Jackson – Thiên thần của Nó đang nổi giận nhưng Nó hoàn toàn không biết phải nói gì và làm gì ngoài việc bắt lực thốt lên ba từ:

- Em .. Xin lỗi!

Tiếng sấm sét chúa lại rền vang. Ở đâu đó trên đầu Nó, một tia sét bất ngờ lóe lên tựa như muốn rạch nát bầu trời phẳng lặng và ngay khi tia lửa của tự nhiên được phản chiếu trong đôi mắt Thiên thần, trái tim Nó dường như ngừng đập bởi sức nóng của cả một đại dương đang bốc cháy.

- Xin lỗi! XIn LỖi!... Tại sao em lại phải xin lỗi?

- Em..... Em...

Tiếp tục lặng im, ánh mắt Nó kiên quyết ghim chặt vào những ngón chân đang rên la sau một buổi tối lao động vất vả. Thật sự Nó đang vô cùng bối rối.

Jackson dừng lại như muốn chờ đợi một phản ứng từ Nó nhưng rồi cũng nhanh chóng nhận ra rằng đó chỉ là một sự đợi chờ vô vọng. Và vẫn đóng trọn vai của một Thiên thần bao dung, anh kiên nhẫn hỏi Nó bằng một chất giọng bình tĩnh nhất có thể. Nhưng Nó biết phía sâu bên trong anh, một ngọn lửa nóng đã nhanh chóng lan ra, đốt cháy những mạch máu khiến ặt biển sâu sôi lên giận dữ. Và, ở một khía cạnh nào đó.. Nó bắt đầu thấy sợ....

- Em định xin lỗi vì đã coi tôi là khách không mời hay xin lỗi vì em đã không dành tình cảm cho tôi?

Lại một khoảng ngập ngừng kéo dài như ngạt thở.. Hình như, lác đác đâu đó trên trời.. Những hạt mưa nhỏ bắt đầu rơi.....

- Em.. Xin ... Lỗi! Jackson!... Em.... – Nó lí nhí trả lời, cảm nhận sâu trong lồng ngực mình đau nhói.

- Đừng nói nữa.. Tôi không muốn nghe! Cái tôi cần không phải là lời xin lỗi đáng ghét ấy.

- Em.. Em.. – Nó lắp bắp nhưng chẳng thể tuôn ra thêm bất cứ lời nào nữa, trong phút chốc Nó thấy mình chẳng khác nào một người mắc hội chứng khó khăn về ngôn ngữ..

- Em biết anh yêu em đến thế nào không? – Thiên Thần đột nhiên hỏi Nó bằng một chất giọng da diết đến mức nhói lòng.

- Em.. Em.. – Buông rơi câu nói, Nó cúi đầu bối rối..

Thật lòng, Nó hiểu, Nó biết và Nó hoàn toàn có thể cảm nhận được sự chân thành cùng với sự nồng nàn ẩn sâu trong trái tim Thiên thần. Và cũng có những lúc Nó thậm chí đã sung sướng tưởng như sắp phát điên khi thấy mình có được những tình cảm ấy.

Chỉ có điều, sau này, khi bỗng nhiên có sự xuất hiện đột ngột của “Ai đó” trong tim, Nó mới nhận ra rằng những xao động trước đây đơn giản chỉ là một cơn say nắng thoáng qua và những suy nghĩ trong buổi tối hôm nào lại đột nhiên trở về ẩn hiện trước mắt Nó:

Jackson là một người đàn ông tốt, quá tốt... Luôn dịu dàng và ân cần với Nó,.. Nhưng có lẽ vì anh quá hoàn hảo .. Hoàn hảo đến mức không thật,.. Khiến cho Nó có cảm giác mình có quá nhiều thiếu sót,.. Quá tầm thường khi đứng cạnh anh..

Thường thì những cái gì quá tốt, quá đẹp... Sẽ khiến người ta có cảm giác ngại ngần khi phải chạm vào bởi vì.. Ai cũng sợ mình sẽ làm tổn thương hoặc làm tan biến đi vẻ đẹp diệu kỳ đó..

Bất chấp sự im lặng của Nó, Thiên thần vẫn kiên nhẫn lặp lại câu hỏi và một lần nữa làm cho trái tim Nó nhói đau:

- Em có biết anh yêu em đến thế nào không?

Nó khẽ hít một hơi thật sâu cố gắng tìm chế cơn đau đang nhen nhóm trong trái tim nhỏ bé rồi lí nhí trả lời:

- Em biết! Em hiểu và em cảm ơn những tình cảm mà anh đã dành cho em! Chỉ có điều.. Anh quá tốt.. Jackson à và em nghĩ anh xứng đáng với một người hoàn hảo hơn em.

- À vậy ra.. Vì tôi quá tốt nên không có được hạnh phúc? Jackson vừa nói vừa bật cười, tiếng cười mang theo sự mỉa mai chua xót của anh như xát muối vào trái tim của Nó.

Tiếng mưa rơi rì rào trên mái tôn, những cơn gió oằn mình bởi hơi nước lạnh mang những nỗi đau đang phải chịu đựng hắt lên da thịt Nó lạnh buốt. Mưa trắng trời, mưa không ngừng rên rỉ những bản tình ca buồn tê tái.

- Anh .. Anh vào tạm trong này đã... Anh bị ướt hết rồi! Nó ngập ngừng nói khi chợt nhận ra từ nãy tới giờ Thiên thần vẫn đứng bên ngoài. Giữa hai người chỉ là một khung cửa nhỏ nhoi thôi mà Nó có cảm giác xa xôi như ngàn năm ánh sáng.

Không may mắn quan tâm đến việc quần áo mình đã trở nên ướt sũng cũng chẳng để tâm đến lời mời của Nó, Thiên thần vẫn tiếp tục nở một nụ cười châm biếm trên người:

- Vậy ... Nếu ngay từ lần đầu tiên, tôi cư xử như thể mình là người xấu thì em sẽ yêu tôi phải không? Thế thì từ nay.. Tôi sẽ cho em thấy... Tôi sẽ không làm người tốt nữa! Em cứ chờ mà xem!

- Không phải thế đâu,... Ý em không phải thế... - Nó vội vã thanh minh – Ý em là .. Anh giống như một Thiên Thần.. Còn em.. Đơn giản chỉ là một kẻ người trần mắt thịt.. Em.. Em không xứng

- Thiên thần cũng biết yêu và đối với tình yêu thì địa vị, đẳng cấp hay bất cứ thước đo nào được đưa ra cũng đều không có giá trị. Có thể em không yêu anh nhưng Em đừng bao giờ tự hạ thấp bản thân mình như thế... Bởi vì khi làm vậy, em đã vô tình hạ thấp cả tình cảm của anh! Đừng coi thường trái tim và tình cảm của anh!

- Anh đừng nói vậy.. Em hoàn toàn không có ý đó .. Em.. – Nó cuống quýt thanh minh, trong lòng đột nhiên nhói lên một câu hỏi: “Từ bao giờ Thiên Thần và Nó đã trở nên lỗi nhịp?”

Mưa tiếp tục rên rỉ nào nề như tâm trạng của chính Nó bây giờ. Nó cảm giác như đầu mình là một khối bê tông đông đặc không gì có thể xuyên qua được.. Nó bối rối, bất lực và nước mắt lại bỗng nhiên vô cớ rơi...

Bất chợt, có một cái gì đó mềm mại chạm nhẹ vào gò má bánh bao của Nó. Nó giật mình ngẩng lên, nhói lòng khi nhận ra đôi tay với những ngón thon dài chứa đầy hơi ấm hàng ngày hôm nay lại trở nên lạnh ngắt.

- Là nước mưa hay nước mắt? – Thiên thần vừa hỏi vừa dịu dàng lau đi những hạt nước đang chảy dài trên gương mặt Nó .

Nó nhìn thẳng vào Jackson, cảm thấy bất lực khi chỉ thấy một màu đen thăm thẳm, dường như bóng đêm đã mang biến yêu thương của Nó đi đâu xa lắm..

Thiên thần tiếp tục nói với chất giọng trầm buồn da diết:

- Đừng khóc! Mẹ anh trước đây đã khóc rất nhiều và anh thật sự rất sợ nhìn thấy gương mặt của bà khi ấy.. Lúc Mẹ qua đời.. Anh đã hứa với bà sẽ không bao giờ để cho người con gái mình yêu thương phải rơi bất cứ giọt nước mắt nào... Vì vậy.. Xin em.. Làm ơn đừng khóc!

Nó ngậy người nhìn Jackson, quên lòng khi dáng người tuyệt đẹp của anh bị những mũi tên nước lạnh lưng coi như tấm bia để lao tới không chút thương tiếc. Từng lời nói và cử chỉ của Thiên thần khiến Nó đột nhiên cảm thấy mình chẳng khác nào một kẻ tội đồ xấu xa, một con chiên đã phản lại đức tin vào Chúa và đầu đó phía sâu bên trong tâm hồn Nó dường như có một mũi dao sắc nhọn không ngừng rạch những vết thật dài..

Thật lòng, Nó rất muốn Jackson có thể thoải mái đem sự giận dữ ra khỏi cái khung lịch sự khô cứng rồi cứ thế mà trút thẳng lên đầu Nó thay vì âm thầm chịu đựng một mình. Những câu trách mắng của anh có khi còn khiến Nó dễ chịu hơn thái độ bao dung kia gấp trăm lần.

Cụ thể là vào lúc này đây, Nó ước gì mình có thể hét lên những câu đại loại như: “ Đừng cứ tốt với Nó như thế! Đừng cứ dịu dàng và bỏ qua cho Nó hết lần này đến lần khác như thế! Nó sắp bị nuốt chửng trong cái hố đen mang tên “tội lỗi” rồi.”

Nhưng khi nhìn vào vóc dáng và gương mặt hoàn hảo của một Thiên sứ đang bị dập vùi trong làn nước lạnh buốt, Nó cảm thấy như thể có một bàn tay vô hình nào đó cũng đang thọc vào lồng ngực và cố gắng bóp trái tim Nó vỡ vụn ra thành trăm mảnh. Nuốt vội cơn đau không ngừng nhói lên, Nó vừa nói vừa đưa tay vội vã lau những giọt nước mắt vương trên mặt:

- Em.. Em .. Không khóc đâu.. Anh yên tâm.. Là nước mưa đấy ..

Tim Nó đột nhiên thót lên khi bàn tay với những ngón ngắn choằn bồng bị bao trọn bởi một bàn tay to lớn và từ nơi đó, những hạt nước hòa vào nhau tạo thành những vệt nhỏ lăn dài trên gương mặt bánh bao lạnh lạnh... Nó bị bất ngờ thành ra chỉ biết ngậy người rồi trợn tròn mắt mà nhìn về phía đối diện như một con ngốc.

Không gian xung quanh phút chốc trở nên lặng yên, chỉ có tiếng mưa ca hát trên mái tôn ồn ào, rền rĩ. Một cơn gió chợt thoáng qua khiến Nó vô thức rung mình và rồi, không biết từ đâu, một tiếng thét đột ngột xuyên qua bóng đêm, xuyên qua cả bản tình ca buồn của những hạt nước đâm vào tai và khiến trái tim Nó rung lên như thể một quả chuông vừa bị ai đó gõ một hồi rất mạnh:

29. Chương 29

- BỎ BÀN TAY BẮN THỬ CỦA ANH RA KHỎI CÔ ẤY NGAY!

Tiếp sau đó hình như Nó có thoáng thấy một bóng đen ở đâu lao tới rồi đến khi Nó có thể định hình lại mọi thứ thì đã thấy mình bị kéo ra xa Thiên thần một khoảng lớn và cái cơ thể bị hất nước của Nó thì đang bị bao trọn trong một vòng tay cứng như gọng kìm cứ không ngừng siết chặt.

Nó ngược đôi mắt dài trợn tròn lên nhìn gương mặt hoàn mỹ quen thuộc, bối rối cất giọng hỏi:

- Tổng... Tổng Giám đốc... Sao.. Sao anh lại đến đây?

Nó đứng đó với đôi vai đang được bao trọn, âm thầm quan sát người đàn ông bên cạnh mình.. Vẫn cái sống mũi cao, vẫn đôi mắt nâu sâu thẳm huyền bí toát lên sự quyền rũ ma mị, vẫn phong thái sang trọng quyền uy.. Nhưng, từ mái tóc vốn buông rủ mượt mà, từng dòng nước nhỏ không ngừng thi nhau chảy dài trên gương mặt hoàn mỹ khiến Nó không khỏi xót xa khi nhận ra Ngài cũng bị ướt chẳng kém gì Thiên Thần.

- Anh.. Anh bị ướt hết rồi... Mà.. Sao anh lại đến đây? - Nó thẳng thốt kêu lên, gần như quên mất việc chính Nó cũng đang bị ướt.

- Tôi đang trên đường về thì chợt nhớ ra mình để quên điện thoại trên giường với lại trông em vẫn có vẻ rất đau nên tôi cũng chưa yên tâm lắm... Vậy nên tôi quay lại.. Cũng may là kịp lúc – Ngài vừa nói vừa ném ánh mắt giận dữ về phía trước mà không thèm nhìn Nó lấy một lần.

Nó có phần ngạc nhiên khi nhận thấy hành động của Mr P giống như một con dã thú đang nhe nanh và xù lông để bảo vệ đứa con của mình. Nó không hiểu tại sao Ngài tổng giám đốc lúc nào cũng có phản ứng tiêu cực như vậy mỗi lần gặp Nó và Jackson bên nhau.. Có lẽ nào Ngài ghen? Nhưng mà.. Con tim Nó dường như lại mách bảo với Nó rằng.. Mọi chuyện chẳng bao giờ đơn giản như thế.

- Anh bình tĩnh lại đi.. Có chuyện gì đâu! – Nó ngập ngừng nói – Chúng em chỉ..Chỉ đang nói chuyện thôi mà...

- Em không biết thì đừng nói gì cả! – Mr P nhỏ giọng nói với Nó sau đó quay sang phía kẻ đối diện và tiếp tục tỏ thái độ thù địch – TÔI CẢNH CÁO ANH LẦN CUỐI CÙNG! ĐỪNG BAO GIỜ ĐỘNG TỚI CÔ ẤY! NẾU ANH DÁM LÀM LẠI MỘT LẦN NỮA.. TÔI THỀ SẼ KHÔNG ĐỂ CHO ANH YÊN ĐÂU!

- Vậy nếu tôi không dừng tay Ngài Tổng Giám Đốc định sẽ làm gì tôi? – Thiên thần đột nhiên khề nhếch môi kéo ra cái cười nửa miệng như châm biếm rồi tiếp tục nói – Con chuột nhắt dù có được biến thành con Hổ nhưng vẫn chỉ có lá gan của một con chuột nhắt.

Nó trợn tròn mắt nhìn hai người đàn ông đang đứng phía trước mặt mình tự hỏi: “Thế này là thế nào?” những gì đang xảy ra khiến Nó thật sự hoang mang quá.

- Tôi đã không còn là thằng nhóc khờ ngày trước nữa rồi! Anh cứ thử động vào cô ấy một lần nữa xem.. Lúc đó, đừng trách là tôi không cảnh báo trước!

- Ồ! Vậy sao? Quả đúng là Hồ phụ sinh Hồ tử nhỉ? Ba hẳn là hạnh phúc lắm vì đã đào tạo được người con xuất chúng như cậu.

Hơ.. Cái gì? .. “Ba”... Jackson vừa gọi bố của Tổng Giám đốc là “Ba”.. Vậy thì.. Có lẽ nào...

- JACKSON! JAY! HAI NGƯỜI ... LÀ ANH EM HẢ? – Sau một thoáng suy nghĩ, Nó vô thức hét lên.

Tiếng hét đột ngột của Nó khiến hai người đàn ông có chút phân tâm, vội vã hướng ánh mắt về phía Nó rồi có vẻ như nhận thấy không có gì quan trọng lắm, họ quyết định bỏ qua và tiếp tục ném về phía nhau những cái nhìn thù địch.

- Ai đó trả lời em đi chứ! HAI NGƯỜI LÀ ANH EM RUỘT PHẢI KHÔNG? - Bực mình vì bị bỏ qua một cách vô tình, Nó tức tối lấy hết sức bình sinh mà gào lên.

Cuối cùng thì nỗ lực của Nó cũng được ghi nhận, Thiên thần vẫn như mọi khi, tiếp tục giữ thái độ vô cùng nhẹ nhàng để trả lời Nó:

- Nếu xét theo danh nghĩa thì có thể nói như thế.. Nhưng trên thực tế thì anh và ngài tổng giám đốc đáng kính này là hai cá thể khác biệt nhau chỉ có duy nhất một điểm chung là tên cha để trên giấy khai sinh mà thôi.

- Nghĩa là... - Theo phản xạ tự nhiên, Nó nhú mày hỏi lại.

- Nghĩa là.. Tôi và Thiên thần của em, nếu xét trên mối quan hệ huyết thống thì là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng thực chất, cả tôi và anh ta chưa bao giờ có ý định thừa nhận cái danh nghĩa đó. – Ngài Tổng Giám đốc bây giờ đã chịu hướng đôi mắt đen thẫm về phía Nó và cất giọng giảng giải.

- Tại sao? – Nó tiếp tục bày tỏ thái độ thách thức của mình. Thật tình, Nó không phải là một đứa tò mò nhưng không hiểu sao, những sự việc xảy ra xung quanh Mr P luôn khiến Nó nảy sinh cái khát khao phải biết cho bằng được.

-

Một khoảng im lặng kéo dài... Tiếng mưa lại có dịp rên rỉ bên tai..

- Em muốn biết lý do có được không? – Nó bướng bỉnh lặp lại câu hỏi một lần nữa...

Ngài tổng giám đốc hình như cố nén tiếng thở dài. Nó cảm thấy bàn tay với những ngón thon thon khẽ siết nhẹ lên đôi vai mỏng manh và ánh mắt nâu đen đột nhiên trở nên sâu thẳm đến lạ kỳ. Từ đôi môi quyến rũ cất lên một giọng nói trầm ấm phảng phất một nỗi buồn mơ hồ:

- Có rất nhiều chuyện đã xảy ra và tôi không muốn nhắc lại... Tại sao không sống cho hiện tại mà cứ phải nhai đi nhai lại những vết sẹo vốn đã rất khó để nhặt phai trong quá khứ? Tôi và em.. Cứ thế này.. chẳng phải đã quá đủ rồi sao?

Bỗng nhiên, hình ảnh của Mr P trong buổi trưa tại trại trẻ mồ côi mang tên “Mái ấm Hy Vọng” hôm nào lại hiện lên trong tâm trí Nó... Ngài ngồi trên thềm cửa, khẽ ngẩng mặt lên nhìn mông lung vào khoảng không vô tận, tuy rằng đang ở giữa ánh sáng mặt trời chói chang nhưng ánh mắt và dáng người lại tạo nên một sự cô đơn, lạnh lẽo vô cùng..

Từ sau lần đó, đây là lần hiếm hoi thứ hai Nó thấy Ác Quỷ trở nên lạ lùng như thế.

- Uhm... Nếu anh không muốn nói thì em cũng không ép nữa – Trước thái độ của Mr P, Nó khẽ giấu tiếng thở dài, lý nhí nói.

- Có vẻ như em hoàn toàn không biết gì về quá khứ của quý Ngài tổng giám đốc đây nhỉ? - Bất chợt tiếng Jackson vang lên mang theo sự mỉa mai không che giấu.

- Ồ... Nếu anh ấy đã không muốn nói thì em cũng không ép.. Dù sao.. Cứ sống tốt cho hiện tại là được rồi. – Nó vội vã đáp lời, có chút ngập ngừng trong giọng nói.. Thật ra, Nó cũng chưa đủ tự tin lắm trong mối quan hệ này.

- Vậy Ngài tổng giám đốc đáng kính này có nói với em về một người tên là Uyển Phương không? - Thiên thần có vẻ quyết tâm không chịu buông tha.

- TÔI CẤM ANH KHÔNG ĐƯỢC NHẮC ĐẾN TÊN CÔ ẤY! –Ngài Mr P đột nhiên trở nên mất bình tĩnh, đôi mắt nâu đen trở nên dữ dội và lạnh lùng, Nó cắn răng khi bàn tay đang đặt trên vai mình siết lại rất chặt.

- Em có biết Uyển Phương không? – Jackson tỏ vẻ không thêm quan tâm tới Mr P, kiên nhẫn nhìn Nó bằng đôi mắt biển sâu mênh mông đầy bí hiểm.

- ĐỪNG NÓI NỮA.. TÔI CẤM ANH KHÔNG ĐƯỢC NHẮC TÊN CÔ ẤY! Mr P lại tiếp tục hét lên một cách giận dữ.

Nó ngậy người, chưa bao giờ Nó thấy ngài mất tự chủ như thế. Bất giác, Nó vô thức thốt ra câu hỏi vừa mới xoẹt qua trong đầu:

- Uyển Phương... Là ai?

- Ô! Vậy ra Ngài tổng giám đốc đáng kính này chưa nói cho em biết sao? Uyển Phương chính là...

Bàn tay đang siết chặt vai Nó đột ngột buông lơi, làn da lạnh tê tái của Nó chợt căng lên vì một cơn gió nhẹ lướt qua và rồi ...

“Bốp”

Một âm thanh khô khốc của da thịt chạm nhau ụp vào tai khiến Nó sững sốt.. Nó trợn mắt nhìn Mr Ác Quỷ đưa bàn tay mạnh như thép của mình giáng một cú vào gương mặt hoàn hảo của Thiên thần...

- Tôi đã cảnh báo anh rồi! KHÔNG ĐƯỢC NHẮC TÊN CÔ ẤY.. Loại người như anh không xứng! – Mr P vừa thu tay về vừa tiếp tục gằn giọng nói.

Thiên thần loạng choạng, khẽ đưa tay lau giọt máu nhỏ rỉ ra nơi khoe môi nhưng vẫn cố gắng nói những tiếng đều đều như người say, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc lạnh vô cùng:

- Uyển Phương chính là người mà Ngài tổng Giám đốc đây đã từng yêu thiết tha.. Thậm chí còn có thể hi sinh mạng sống vì cô ấy..

- Người yêu... - Nó lặp lại một cách vô thức...

Không gian đột ngột trở nên lặng yên, chỉ có từng lời, từng lời của Jackson không ngừng vang trong đầu Nó ..

“Uyển Phương chính là người mà Ngài tổng Giám đốc đây đã từng yêu thiết tha.. Thậm chí còn có thể hi sinh mạng sống vì cô ấy.”

Đã từng yêu thiết tha...

Thậm chí có thể hi sinh vì cô ấy...”

Thì ra.. Ngài Mr P đã từng có một mối tình sâu đậm đến vậy.....

Thì ra.. Nó chỉ là người đến sau...

Mà đến sau thì đã sao? Chẳng phải hiện tại mới là quan trọng à?

Nhưng mà... Nếu như thế... Tại sao Mr P vẫn có phản ứng dữ dội đến vậy khi nhắc tới cô ấy?

Liệu... Có khi nào.. Tình cảm kia vẫn còn?

Jackson – Mr P và cả Uyển Phương.. giữa ba người rút cục đã có chuyện gì xảy ra?

Hàng ngàn câu hỏi quay cuồng trong đầu khiến đôi mắt Nó như mờ đi, rồi không hiểu vì sao Nó đột nhiên thấy phía trước mình trở nên tối đen và trong phút chốc Nó chẳng còn biết gì nữa.

Trên bầu trời, một tia sét ngoằn ngoèo tạo thành những vệt sáng loang lổ. Dưới mặt đất, tiếng kêu thất thanh của hai người con trai bị át đi bởi tiếng sấm chất chứa chói tai.

Mưa tiếp tục hát vu vơ những thanh âm của một bài tình ca đang dở...

30. Chương 30

Khu công viên nhỏ bừng sáng dưới ánh nắng mặt trời, một cơn gió khẽ lướt qua mang theo hương hoa ướp vào không gian ngào ngạt, bước chân chậm chậm trên con đường lát gạch ngoằn ngoèo, Nó ngẩng cao đầu khoan khoái tận hưởng khoảnh khắc trong trẻo như trên thiên đường. Váy hoa phấp phới bay, mái tóc ngắn choăn háo hức thả mình hòa theo làn hơi mát lạnh, Nó đưa mắt ra xung quanh, tự nhủ khung cảnh thiên nhiên quả thật là “Quá đẹp”.

Bất chợt, Nó nhìn thấy một người con trai và một người con gái đang ngồi giữa vầng ánh sáng, rực rỡ, nổi bật như hai vị thiên sứ, phong cảnh và con người giống như hai mảnh hoàn hảo của bộ đồ chơi ghép hình, khớp nhau một cách kỳ lạ.

Nó bỗng thấy tò mò, muốn được nhìn cho thật rõ hai gương mặt ấy thành ra những bước chân cứ nhanh dần một cách vô thức... Hai người có vẻ đang nói chuyện gì đó rất vui và xung quanh họ toát lên một bầu không khí hạnh phúc mà chỉ có thể tìm thấy ở các đôi đang yêu nhau. Mái tóc cô gái sóng sánh những sắc nâu, chiếc váy trắng bông bênh trong nắng gió... Bước chân Nó không rõ vì sao đột nhiên trở nên gấp gáp.. Hình như cảm giác quen thuộc ủa về khi mái tóc màu đen chợt lấp ló phía sau những ngọn sóng màu nâu dài là động lực thúc đẩy Nó lao về phía trước..

Bàn chân liên tục nhảy múa trên mặt đất trong vũ điệu của sự lặng im, rón rén, Nó bỗng có liên tưởng khá kỳ cục rằng mình giống hệt một kẻ trộm đang thể hiện cái kỹ năng “rình rập thiên phú” và rồi, đúng y như trong kịch bản của các phim Hàn sến sẩm, kẻ đạo tặc là Nó vào – ngày – đen – đuôi đã đột xuất gặp một “tai nạn nghề nghiệp hi hữu” khi đập vào một cành cây vô duyên nằm giữa đường.. Một tiếng “Bịch” nặng nề vang lên cùng lúc với nửa phần cơ thể của Nó chạm đất. Nó quên cả đau mà bối rối nhìn về phía hai vị thiên sứ để rồi trái tim bỗng nhói lên một cái khi nhận ra mình đang đối diện với đôi mắt màu mật ong lấp lánh những đốm sáng..

Ngài ngồi đó, đôi bàn tay với những ngón thon dài bao phủ quanh thân hình của cô gái kia, mái tóc ánh lên trong nắng và đồng tử màu nâu vốn đã từng chất chứa sự nồng nàn giờ đây chỉ còn những cái nhìn lạnh lùng vô cảm..

Màu mật ong sượt qua gương mặt bánh bao rất nhanh, như thể giữa Nó và Ngài chưa từng quen biết... Rồi Mr P thì thầm gì đó vào tai người con gái kia khiến cô ta bật cười khúc khích...

Nó nhận thấy máu trong người mình đột nhiên chảy dồn dập làm cho trái tim cũng quá tải mà dường như ngừng đập... Hai người họ đang cười? Cười gì? Cười Nó chẳng? Trong hoàn cảnh này, Nó bỗng có cảm giác mình giống như một cô hề ê chề vì trò mua vui bị thất bại và đang được người ta ban cho nụ cười thương hại sau màn biểu diễn không thành...

Nó vẫn bất động tại chỗ, há hốc mồm trước hình ảnh đang diễn ra, nước mắt không hiểu sao cứ rơi... Rơi... Rơi mãi... Và trái tim Nó dường như cũng bị cuốn trôi...

Nó choàng tỉnh giấc, mắt bị choáng ngợp bởi một không gian trắng tinh và mũi thì bị tra tấn bởi đủ thứ mùi hỗn độn của các loại thuốc sát trùng... Nó hiểu, mình đang ở trong bệnh viện và cảnh tượng hải hùng mà Nó vừa chứng kiến chỉ là sản phẩm của một cơn ác mộng... Vậy mà, không hiểu sao.. Nó lại thấy xung quanh mắt mình nhòe nhoẹt nước?

- Em tỉnh rồi hả? - Chát giọng trầm ấm bất chợt vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ vẩn vơ khiến Nó không khỏi giật mình.

Nó khẽ quay đầu về phía vừa phát ra tiếng động, cố gắng nhìn gương mặt thân quen giờ đây nhòe nhoẹt bởi nước mắt rồi cất giọng yếu ớt:

- Ó.. Dạ!.. Sao.. Sao em lại ở đây ạ?

- Còn sao nữa.. – Nó nghe rõ giọng ai đó có ý trách mắng - Em bị ngã bởi vì cơ thể của em còn chưa kịp hồi phục sau cơn sốt lần trước rồi lại bị dầm mưa thêm nữa... Em.. Làm anh lo lắng biết không hả?

- .. Em... Xin .. Lỗi – Đưa tay gạt nhẹ những hạt nước, Nó uể oải nói.. Thật lòng mà nói thì đôi khi Nó cũng ghét cái cơ thể ốm yếu này của Nó lắm.

- Ai dư lỗi mà cho em xin - Chất giọng ấm áp lại vang lên - Mà phải công nhận là em nhẹ thật đấy! Anh dám cá với em rằng nếu công ty có tổ chức thi điền kinh thì rất có khả năng anh vừa bế em vừa chạy mà vẫn giành được giải nhất!

- Eo.. Làm gì đến nỗi thế! – Nó bật cười trước câu nói hài hước của người con trai kia rồi chun mũi hỏi lại – Anh không thấy mặt em như cái bánh bao hả?

- Tất nhiên là có thấy. Vì thế cho nên cứ mỗi lần nhìn em là anh nghĩ ngay đến cây kẹo mút.. Thật ra, đôi lúc anh rất thắc mắc là tại sao em có thể vẫn đứng và đi được bình thường đấy... – Có chút gì đó trêu người xen lẫn trong chất giọng trầm ấm.

- Eo... Vì em đặc biệt mà – Nó giả vờ nhăn mặt rồi cố gắng nở nụ cười nói tiếp – Jackson! Cảm ơn anh đã đưa em đến đây..

- Ơn huệ gì! Việc cần làm mà. Nhưng phải công nhận một điều Em là cô bé ngốc nhất mà anh từng biết đấy. Nhóc ạ! – Thiên thần khẽ nói. Hình như Nó lơ mơ thấy gương mặt anh hơi giãn ra, Nó đoán anh đang cười.

Nó chớp mắt, cố nhìn cho thật rõ khung cảnh xung quanh. Tất cả chỉ là một màu trắng yên bình, căn phòng vắng tanh chỉ có hai người là Thiên thần và Nó... Một cảm giác hụt hẫng dâng lên khiến trái tim Nó bất chợt nhói đau...

- Nếu em muốn tìm ai đó thì anh xin nói là hẳn không có ở đây đâu! Jackson dường như đã nhận thấy thái độ của Nó nên giọng anh hơi phảng phất vẻ giận dỗi.

Bị nói đúng tim đen, Nó bất giác giật mình nhưng vẫn cố che giấu sự thất vọng đến cùng.. Con gái Nhân Mã vốn bướng bỉnh như vậy đấy:

- Em... Em đâu có tìm ai... Em chỉ là muốn khẳng định chắc chắn rằng mình không bị bắt cóc thôi ạ!

Trước câu trả lời mang đầy tính bất ngờ của Nó, Jackson chỉ còn biết đưa hai tay lên giả vờ làm điệu bộ đầu hàng rồi vừa cười vừa nói:

- Anh thua em rồi, cô bé tinh quái ạ. Thôi! Em ngủ tiếp đi! Cứ yên tâm là ở bất cứ nơi đâu trẻ em cũng luôn luôn được bảo vệ nhé!

- Dạ! – Nó khẽ mỉm cười nói. Thật tình là Nó cũng chẳng còn muốn tranh cãi nữa.. Hiện tại, Nó đang rất mệt mỏi cả thể xác và tinh thần.. Hai mi mắt khép vào nhau, tối đen và Nó thiếp đi....

Những ngày sau đó, Nó vẫn tiếp tục với những giấc ngủ chập chờn lúc mê lúc tỉnh.

Đôi lần, Nó thấy chị Thủy đảo qua và làm chộn rộn cả thế giới u mê của Nó bằng những câu chuyện sinh động của cuộc sống...

Đôi lúc, Nó lại phải cố gắng gồng lên, chứng minh, năn nỉ kèm theo cả đe dọa để ngăn con bạn thân đáng yêu không gọi điện về báo ẹ biết tình hình bi đát của Nó, bởi vì, dù chưa bao giờ nói ra nhưng Nó rất thương mẹ Nó - Một người phụ nữ Việt Nam điển hình cả cuộc đời lúc nào cũng vì gia đình mà lam lũ .

Và cũng có rất nhiều khi, nhiều đến mức không đếm được Nó ước rằng mình sẽ nhìn thấy màu mặt ong sẫm ánh ấy ngoài đời thật chứ không phải chỉ trong cơn ác mộng lặp đi lặp lại hàng ngày ... Nhưng rốt cục thì hết lần này đến lần khác, Ác quỷ vẫn nhất quyết chỉ xuất hiện cùng với nàng công chúa để hí hửng lấy đi những giọt nước mắt của Nó.

Jackson vẫn âm thầm và kiên trì ở bên Nó. Thậm chí, anh dường như đã chuyển cả văn phòng của mình đến đây để có thể vừa làm việc vừa chăm sóc Nó . Điều này khiến cho Nó áy náy mãi không thôi.

- Anh đừng tốt với em như thế được không? – Nó hỏi Jackson vào một buổi sáng đẹp trời khi những cơn buồn ngủ triền miên tạm thời buông tha Nó.

- Vậy em đừng vừa ngủ vừa khóc nữa được không? – Thiên thần vừa nhìn Nó bằng đôi mắt màu biển xanh sâu thẳm thẳm vừa dịu dàng nói khiến Nó đột nhiên bối rối...

Nó cúi mặt không biết phải trả lời như thế nào đành lảng tránh bằng cách hướng ánh mắt ra phía ngoài. Bầu trời khá trong xanh, những tia nắng ấm áp đang không ngừng len lỏi vào từng khoảng không gian, đối lập hoàn toàn với sự trống rỗng của tâm hồn.. Hình như đâu đó trong Nó vang lên một tiếng thở dài vô vọng..

- Đã đến giờ uống thuốc mời người nhà ra ngoài! - Tiếng nói sang sảng của cô y tá trẻ đột ngột ngân lên khiến Nó không khỏi mừng rỡ khi được thoát khỏi cái không khí âm u nặng nề đến ngột thở.

Jackson lặng lẽ nhìn Nó như muốn nói gì đó nhưng rồi lại ngập ngừng quay đi. Nó dõi theo cho đến khi thân hình hoàn hảo của anh khuất dạng nơi cánh cửa bất giác trong đầu lóe lên một câu hỏi: “Không hiểu giữa Jackson – Ngài tổng giám đốc và người con gái có tên Uyên Phương kia đã xảy ra chuyện gì mà khiến ột người tốt như thiên thần lại bị Mr P hiểu lầm thành người xấu?”

Đang suy nghĩ miên man, Nó chợt giật mình khi tiếng cô y tá trẻ đều đều vang lên kéo Nó về với hiện tại:

- Bạn trai chị công nhận vừa đẹp trai vừa chu đáo.. Cứ nhìn cách anh ấy chăm sóc chị thì biết anh ấy kưng chị đến thế nào. Chị sướng thật đấy! – Cô y tá vừa đưa thuốc cho Nó vừa nói với thái độ ghen tỵ không giấu diếm.

Nó chỉ mỉm cười, không giải thích hay biện minh. Từ trước tới nay, Nó luôn cho rằng với những người không thân quen thì công khai và chỉnh sửa thông tin cá nhân là việc làm không cần thiết.

Chỉ có điều, hai từ “Bạn trai” mà cô y tá vừa nói lại vô tình chạm vào nỗi đau của Nó và Nó chợt nhận ra là Nó đang nhớ “ai đó” quay quắt..

Nhưng.. “Người ta” có xem Nó là gì đâu... Đã bốn ngày rồi Nó không nhận được một cuộc điện thoại nào, không một dòng tin nhắn nào cũng như không cảm nhận được bất kỳ một biểu hiện nào của sự quan tâm dù là nhỏ nhất.. Cứ như thế trong bốn ngày này, “ai đó” đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời Nó...

Ừ thì đã đành rằng là bốn ngày chưa phải là lâu nhưng cũng đâu phải là quá ngắn để Nó có thể được nhận những cử chỉ yêu thương mà mình nên có?

Nó nhớ đến thái độ mất bình tĩnh của ngài tổng giám đốc khi Jackson nhắc đến Uyên Phương rồi cảm thấy cõi lòng buốt lên từng cơn vì nhận ra hình như “Ngài” vẫn còn yêu cô gái kia nhiều lắm.. Nhiều đến mức sẵn sàng tỏ ra hồ hững với Nó...

Một giọt nước mặn chát lại lặng lẽ rơi... Không biết từ bao giờ... Nước mắt đã trở nên quen thuộc với Nó đến thế?

Cô bé con bướng bỉnh và mạnh mẽ của ngày xưa đâu rồi? Đau quá đi thôi!

Nó uể oải đưa đầu tựa lên hai đầu gối rồi khẽ vòng tay ôm lấy đôi chân, nhẹ nhàng khép mắt lại.....giờ phút này, Nó chỉ muốn thu mình trong cái vỏ ốc vô hình để tự chữa trị những nỗi đau của những suy nghĩ giằng xé bên trong khiến trái tim Nó rỉ máu...

Mr P.. Anh ở đâu? Ở đâu? Lẽ nào.. Anh thật sự là Ác quỷ vô tình đến thế?

Lại hai ngày nữa trôi qua, thể chất của Nó nhờ sự chăm sóc của Thiên Thần cũng đã trở lên khá hơn nhưng còn vết thương nơi tâm hồn thì chỉ có lỗ loét ra thêm chứ không hề thuyên giảm...

Thật đúng như người ta vẫn thường nói: “Tình yêu có một sức mạnh hồi sinh diệu kỳ nhưng cũng có một quyền năng hủy diệt vô tận bởi vì khi đã trót yêu con người ta rất dễ vượt qua những giới hạn của chính mình”

Như trái tim Nó đây... Bây giờ, đang gần như vụn nát....

Vậy mà, không hiểu sao, Nó vẫn có thể cười... Thậm chí lại còn cười rất tươi như thể một người chưa từng biết phiền muộn.

- Em có thể dừng ngay cái kiểu ấy đi được không? Trông em như một con ngốc ấy! – Jackson cúi kính nói sau khi Nó tiếp tục “nỗ lực” nhe răng với những câu chuyện mà anh kể.

- Kiểu ấy là kiểu nào? – Nó giả vờ tròn xoe mắt hỏi lại – Anh tiếp tục đi, em muốn nghe!

- Linh! – Jackson khẽ gọi tên rồi nhìn Nó bằng ánh mắt dịu dàng nhưng nghiêm khắc. Nó thấy biển xanh chao đảo, tối thẫm và u buồn như một ngày không có nắng.

- Dạ! – Nó khẽ nuốt nước bọt, nhẹ nhàng nói – Em nghe!

- Em làm ơn đừng có tiếp tục thế này được không? Thà rằng em cứ khóc như những lúc mê man anh còn thấy dễ chịu hơn.. Em ngốc quá! Em định giả vờ mạnh mẽ để cho ai xem? Người ta có thèm quan tâm em không? Thậm chí hán còn chẳng buồn đến xem em còn sống hay đã chết nữa mà.

- Anh đừng nói nữa... Em không muốn nghe! – Nó vội vã nói

- Em hãy chấp nhận hiện thực đi.. Hán chẳng coi em là gì cả.. – Thiên thần nhất quyết bỏ qua lời cầu khẩn của Nó, tiếp tục nói.

- Đủ rồi.. Em không muốn nghe – Nó vô thức lấy hai tay đưa lên tai.. Dường như Nó lại nghe thấy tiếng tim mình đang vỡ ra loảng xoảng.

- Em hãy mở mắt ra mà nhìn đi! Từ khi em vào viện tới nay, hán đã đặt chân tới đây chưa?

- Dừng... Nói ... Nữa.. ! Nó vẫn lấy hai tay bịt chặt tai và lắc đầu một cách điên dại như thể làm như thế thì những từ ngữ kia sẽ bắn ra khỏi bộ não và làm cho nỗi đau của Nó thôi nhói buốt - Đủ rồi! - Nó mệt mỏi nản nỉ.. Những giọt nước mặn chát bắt đầu rơi...

Nhưng Jackson vẫn tiếp tục nói:

- Em thử nhớ lại xem, em ôm điện thoại cả ngày NHƯNG có bao giờ nhận được một tin nhắn nào của hán?

- Dừng nói nữa... Em ... Xin... Anh – Nó run rẩy nói, cảm thấy giọng mình vỡ òa theo từng dòng nước mắt.

Hoàn toàn không có ý định ngừng lại, Jackson càng lớn giọng hơn, hình như bão tố đã nổi lên và biển xanh nhất quyết sẽ cuốn trôi mọi thứ:

- Em hãy tỉnh lại đi! Em nằm mơ về hán và khóc NHƯNG chỉ có anh nhìn thấy những giọt nước mắt của em thôi! CHỈ CÓ ANH THÔI CÔ BÉ NGỐC Ạ!

- Đủ rồi!... ĐỦ RỒI! – Nó bất chợt hét lên – ANH CÓ QUYỀN GÌ MÀ CHỈ TRÍCH EM? Em yêu ai, em nhớ ai hay em chờ đợi ai là chuyện của em.. CHUYỆN CỦA EM .. Anh hiểu không? EM biết rằng em thật ngốc.. Nhưng Ngốc vì yêu đâu phải cái tội mà đem ra phê bình hay phán xét? Anh... ANH THẬT ĐÁNG GHÉT!

Người ta ai cũng có lúc vô tình đem sự đau đớn của mình trút lên đầu người khác để được nhẹ lòng... Nhưng đó thật sự là một sai lầm khi chạy trốn nỗi đau của bản thân bằng cách tạo ra một nỗi đau khác...

Sau giây phút vô thức hét lên, Nó chợt cảm bật khi nhìn vào đôi mắt thẳng thốt của Jackson, dường như đầu óc trong Nó nhận ra mặt biển xanh đột nhiên trở nên âm u và phẳng phất sự chết chóc... Nó biết mình đã lỡ lời...

- Jackson... Em... - Nó ngập ngừng nói – Em ... Xin lỗi... Em... Em không cố ý! Em... Em...

- Không sao! – Jackson sau một thoáng chao đảo dường như cũng đã lấy lại được bình tĩnh, dịu giọng nói tiếp – Anh hiểu mà.. Tại anh hơi quá lời.. Anh xin lỗi!

- Anh đừng nói thế! – Nó vội vã quệt dòng nước mắt đang chảy dài trên má, lắc đầu nói - Tại sao anh lúc nào cũng tha thứ và bao dung cho em vậy? Em không xứng đâu.. Không xứng!

Jackson tiến lại phía Nó đang ngồi, khẽ đưa tay cẩn trọng lau đi những hạt nước còn vương trên gương mặt bánh bao của Nó rồi dịu dàng nói:

- Không phải anh đã từng nói rất rõ với em rồi sao? Đối với tình yêu thì địa vị, đẳng cấp hay bất cứ thước đo nào được đưa ra cũng đều không có giá trị. Có thể em không yêu anh nhưng Em đừng bao giờ tự hạ

thấp bản thân mình như thế... Bởi vì khi làm vậy, em đã vô tình hạ thấp cả tình cảm của anh! Đừng coi thường trái tim và tình cảm của anh!

Nó mở to mắt nhìn người con trai đang ngồi đối diện với mình, đột nhiên như thấy hai đồng tử màu mật ong sáng sủa...

Nó òa khóc nức nở, bờ kè lý trí trở nên quá mỏng manh không ngăn nổi cơn lũ có tên là nỗi đau tuyệt vọng ... Thật sự là Nó nhớ! Nhớ lắm.. Nhớ muốn phát điên lên rồi! Và cũng chính vì thế mà Nó tức,... Nó ầm ức,... Nó đau... Nhưng mà.. “Ai đó” Có biết đâu...

Giá như...Người ở bên Nó giờ này là Mr P đáng ghét hoặc Ngài Tổng giám đốc uy quyền, Mr Jay lãng tử phong lưu hay “Anh Phong” dịu dàng, nồng ấm thì hạnh phúc biết bao....

Nó vẫn không ngừng khóc, hai bờ vai nhỏ bé khẽ run lên từng chập... Nó biết bây giờ Nó trông thảm hại lắm nhưng Nó vẫn không thể ngăn mình lại được..

Bỗng Nó cảm thấy một vòng tay rắn chắc vừa được vươn ra để bao trọn lấy người rồi Nó nhận ra đầu mình chạm nhẹ vào một vòm ngực rộng lớn...

Nó thoáng ngập ngừng rồi quyết định tựa vào đó để được chở che...

“Chỉ một phút thôi” – Nó tự nhủ với chính mình. Giờ phút này, Nó thật sự rất cần hơi ấm... Ngoài kia, bầu trời xanh ngập tràn nắng.

Mặc kệ thời gian và dòng đời cứ mãi miết trôi... Ở đây, ngay lúc này... Nó thấy xung quanh như đang dừng lại và mang cho Nó cảm giác bình yên...

Nhưng mà, đúng như từ trước tới nay vẫn thế.. Cứ khi nào tâm hồn Nó tìm được sự thanh nhiên dù cho đó chỉ là sự “thanh nhiên tạm bợ” thì y như rằng sẽ có “Ai đó” mò tới và khuấy tung cả thế giới đang lặng yên của Nó.

- Xin lỗi vì đã làm phiền nhưng cho hỏi anh định ôm cô ấy đến bao giờ thế? - Một giọng nói âm u bất chợt vang lên khiến tim Nó nhói lên một cái.

Nó vội vã đưa tay đẩy Thiên thần ra theo phản xạ rồi bối rối nhìn về phía vừa phát ra âm thanh, trông ngực đập loạn xạ khi nhìn thấy đôi mắt nâu bập bùng đốm lửa.

- Ở đây là bệnh viện nên tạm thời tôi sẽ không gây lộn với anh. Nhưng tôi cảnh cáo anh ĐỪNG BAO GIỜ CHẠM ĐÔI TAY BẮN THỦ CỦA MÌNH LÊN CÔ ẤY.. CÔ ẤY LÀ CỦA TÔI! ANH NGHE RÕ CHƯA? LÀ CỦA TÔI!

Hơ... Nó tròn xoe mắt nhìn ngài Mr P nghiêm nghị nói với Jackson, trong đầu không khỏi băn khoăn với những hỏi dồn dập: “Cái gì mà “Cô ấy là của tôi”? Nó có nghe nhầm không nhỉ? Biền mất một hồi lâu rồi đột nhiên lại xuất hiện và phát biểu một câu như vậy là sao?

Chưa kịp định thần, Nó chỉ biết làm kẻ thứ ba ngoan ngoãn đứng ngoài chứng kiến cuộc đối thoại của Thiên Thần và Ác Quỷ. Sau câu nói của Mr P, Nó thấy Jackson khẽ mỉm cười ra vẻ không thèm để ý rồi nói tiếp:

- Ngài Tổng Giám Đốc quả thật đã thay đổi rất nhiều nhưng độ liều thì vẫn không hề suy giảm nhỉ? - Vậy xin hỏi ngài căn cứ vào đâu để nói cô ấy là của ngài?

Không một thoáng chần chừ, Mr P lập tức trả lời ngay:

- Cả anh và tôi đều biết cô ấy có tình cảm với tôi vì thế cho nên CÔ ẤY LÀ CỦA TÔI.

- Vậy mà người luôn ở bên khi cô ấy cần lại là tôi và vừa rồi cô ấy còn ngoan ngoãn ở trong vòng tay của tôi đấy. – Thiên thần vẫn mỉm cười đáp lại.

- Nhưng thật đáng tiếc cho anh! TÔI MỚI LÀ NGƯỜI CÓ ĐƯỢC TRÁI TIM CỦA CÔ ẤY!

Nó há hốc mồm như một con ngốc nhìn ngài Mr P ngẩng cao đầu nói với Jackson bằng thái độ kiêu hãnh không che giấu. Đột nhiên, Nó cảm thấy mình giống như một thứ trang sức được lôi ra để người ta khoe khoang đẳng cấp và bỗng chốc bao nhiêu ầm ức, tủi hờn lại tuôn trào như thác lũ khiến Nó vô thức hét lên:

- AI LÀ CỦA ANH? ANH ĐỪNG CÓ NÓI LINH TINH! TÔI KHÔNG PHẢI MÓN ĐỒ ĐỂ CÁC ANH LÔI RA ĐẤU GIÁ! CÁC ANH XEM THƯỜNG TÔI QUÁ RỒI ĐẤY!

Hai người đàn ông có vẻ bị giật mình trước phản ứng bất ngờ của Nó vội vã hướng ánh mắt thẳng thốt nhìn về phía người con gái nhỏ bé đang ở cái thế giống hệt một con nhím xù lông .

- Anh.... Anh không có ý gì đâu... Anh xin lỗi – Thiên thần lập tức nói.

- Có vẻ như em đã khỏi bệnh rồi nhỉ? Công nhận là y học bây giờ hiện đại thật đấy nhưng mà em vẫn nên giữ gìn sức khỏe thì hơn. Hết to vừa không có lợi cho bản thân vừa gây ảnh hưởng đến người khác! – Mr P đưa hai tay lên phía tai mình rồi vừa giả vờ làm động tác kiểm tra thính giác vừa mỉm cười và nói một cách thần nhiên.

- Anh... ANH... - Nó tức đến mức không thể thốt ra một câu cho trọn vẹn.. Cái gã đáng ghét này thật sự là oan gia của Nó mà.

- Anh không thấy mình đang làm kỳ đà cản mũi à? – Mr P dường như chẳng thèm để tâm đến phản ứng của Nó, khẽ nhăn mặt quay ra nói với Jackson.

Cầm Nó gần như rớt xuống mặt đất.. Có phải Nó đã thể hiện tình cảm quá nhiều không? Tại sao Mr P lại có thể tự tin như thế chứ? Mất mặt quá đi thôi!

- Này anh.. – Nó khó nhọc cất lời, cảm thấy cả dòng máu đang ứ lên khiến gò má bánh bao hầm hấp nóng .

- Hình như có sự nhầm lẫn ở đây. Tôi mới là người nên nói câu đó thì phải.. Xin nhắc cho Ngài nhớ rằng chính Ngài mới là người đến sau và phá vỡ khoảnh khắc lãng mạn của chúng tôi đấy. – Jackson lập tức mỉm cười đáp lại.

Nó sa sầm nét mặt tự nhủ: “Hai cái con người này tại sao chẳng ai chịu để ý đến Nó thế nhỉ?” Thật tình là tức muốn ói máu và xì khói trên đầu..

- Này hai anh.. – Nó lặp lại câu nói một lần nữa..

- Tôi lại nghĩ là anh cần phải cảm ơn tôi vì sự xuất hiện của tôi đã đánh thức anh khỏi những ảo tưởng chứ nhỉ? – Mr P cũng đáp lại một cách không khoan nhượng.

- Ngài... - Câu nói của Jackson chưa kịp thốt ra thì bỗng một tiếng “rầm” vang lên khiến cho cả hai người con trai ngơ ngác nhìn về cùng một hướng rồi không ai bảo ai cuống quýt chạy lại phía chủ nhân của tiếng động vừa vang lên.

Ừ thì.. Người gây ra tiếng động ấy chẳng phải ai xa lạ mà chính là Nó đấy. Nguyên nhân là do Nó quá bức vì bị bỏ rơi nên đã có quyết tâm là phải rời khỏi chỗ đó .. Nhưng mà.. Cái chân vốn ốm yếu chẳng thể đỡ nổi thân hình mỏng manh đã báo hại Nó tiếp đất một cách chẳng hề an toàn gì cả..

Đau thấu trời luôn và Nó không khỏi nhăn nhó...

- Có đau lắm không? Em định đi đâu thế? Sao không gọi anh? – Thiên thần vừa xuýt xoa vừa đưa tay ra định đỡ Nó.

- Mặc kệ em – Nó bị cơn đau làm ờ mắt nhưng vẫn kiên quyết từ chối sự giúp đỡ của Jackson rồi âm ỉ nói – Hai người cứ ở lại mà nói chuyện với nhau. Em thấy mình mới là người nên ra khỏi đây chứ!

Nó lấy hết sức bình sinh dồn vào đôi tay để cố đứng lên nhưng mà thật tình là Nó còn quá yếu thành ra chỉ cựa quậy một chút đã thấm mệt vậy mà vẫn nhất quyết lách khỏi vòng tay của Thiên thần.

Bỗng đâu, Nó thấy mặt mình tối xầm và chưa kịp định thần thì đã thấy mình lơ lửng trong không khí.. Mùi nước hoa quen thuộc xộc vào mũi khiến trái tim Nó lại vô cớ đập loạn xạ trong lồng ngực...

- Cô bệnh nhân này chẳng ngoan ngoãn chút nào. Chắc là lát nữa tôi phải kêu bác sỹ phụ trách “quan tâm chăm sóc em” cẩn thận hơn mới được - Giọng nói ầm ập dịu dàng vang lên bên tai.. Nó ngây ngốc đắm chìm trong màu mắt nâu mật ong sáng sủa..

- Bỏ em ra! – Cơ thể Nó gần như tan chảy rồi nhưng Nó vẫn cố bướng bỉnh nói - Để em đi .. Em mới là người thừa trong căn phòng này mà..

- Cô nhóc ngốc này – Ngài Mr P nhìn Nó rồi chợt nghiêm giọng - Tại sao cứ khi nào tôi rời mắt đi là em gây chuyện thế hả? Thật tình là khiến người ta lúc nào cũng phải lo lắng không yên.

- Ai bắt anh lo? – Nó hếch cái mũi tẹt lên thách thức – Em có là gì đâu.. Em làm gì có cái phúc được ngài tổng giám đốc lo lắng.

- Ủ đúng rồi! Chân ngắn, mặt bánh bao.. Ngoại hình chả có gì đặc biệt công nhận là em cũng tự biết đánh giá bản thân nhỉ? – Ngài bật cười trước phản ứng trẻ con của Nó.

- Anh... - Nó ầm ỨC định nói thêm nhưng rồi lại chẳng nghĩ ra được cái gì nên đành tỏ thái độ bằng cách vùng vẫy - Bỏ em xuống ngay.. Bỏ em xuống..!

Mr P vừa nói vừa cười nhăn nhở:

- Em mà còn như thế là tôi bắt em nhận “thành ý” của tôi đấy!

Nó nghĩ đến những lần trước đó, bất chợt gương mặt nóng ran.. Nó hiểu “thành ý” ở đây là những nụ hôn.. Cái gã đáng ghét này.. Ở đây đâu phải chỉ có hai người chứ..

Vừa nghĩ tới đó, Nó chợt giật mình nhớ đến Thiên thần.. Lúc này vì mãi cãi nhau với Mr P mà Nó gần như quên mất sự hiện diện của anh.

Nó vội vã đưa mắt nhìn ra xung quanh rồi không khỏi cảm thấy tội lỗi dâng trào khi chẳng nhìn thấy đôi mắt biển xanh quen thuộc.. Có lẽ anh đã lặng lẽ đi trong lúc Nó và Mr P tranh cãi.

Nó nghe lòng mình hơi nghẹn lại.. Trong tim nhói lên với ý nghĩ : “Thiên thần à! Em xin lỗi.....”

Cả buổi chiều hôm đó, Ngài tổng giám đốc loay hoay quanh ở bên Nó và khiến cho tâm hồn Nó lâng lâng bay bổng như trên mây. Mọi hờn giận vừa qua dường như cũng chỉ là cơn gió nhẹ .. Ừ thì.. Tình yêu.. Kỳ diệu như vậy đấy...

Nhưng thật lòng mà nói, Nó rất.. Rất.. Rất tò mò về người con gái mang tên Uyên Phương hay nói cho đúng hơn là Nó muốn biết thêm về quá khứ của Mr P.. Nó khao khát được hiểu thêm về Ngài... Bởi vì Khi yêu, ai chẳng có tham vọng được nắm trọn vẹn tâm hồn của người mình yêu.

Sau rất nhiều lần đắn đo, cuối cùng, Nó cũng quyết định sẽ liều một phen.

Hai bàn tay nhỏ khê đan vào nhau, Nó nuốt nước bọt, cố gắng lấy bình tĩnh rồi khê cất giọng run run:

- Anh!.. Em.. Em ... Muốn biết về chị Uyên Phương! Có được không anh?

Câu nói vừa thốt ra khiến Nó không khỏi thở phào nhẹ nhõm tự nhủ: “Thật tình là còn nguy hiểm hơn cả ra chiến trường” Nhưng dù sao thì.. Cuối cùng thì cũng đã phóng lao... và dù kết quả có ra sao thì Nó cũng không hối hận..

Cái tên Uyên Phương vừa được nhắc đến thì gương mặt ngài Mr P đột nhiên biến sắc.. Ngài im lặng rất lâu còn Nó thì.. Dường như cảm nhận được rất rõ nỗi đau từ trái tim mình..

Phải chăng Nó đang ghen? Ủ.. Nó ghen! Ghen vì một người đã được Ngài yêu đến thế.. Sâu sắc đến mức.. Chỉ một tên gọi thôi cũng đủ để chênch chao...

- Nếu anh không muốn kể cũng không sao.. – Nó nghe giọng mình nghẹn ngào và mi mắt dường như muốn ứa nước - Cứ coi như em chưa nói gì nhé!

Ngài Tổng giám đốc lặng lẽ tiến lại gần rồi nhẹ nhàng ngồi xuống giường đối diện với Nó. Đôi mắt màu mật ong phẳng phất những nỗi buồn trở nên sâu kỳ lạ khiến cho gương mặt Ngài đột nhiên đẹp như một vị thiên sứ..

Thời gian tíc tắc trôi...

Nó và Ngài cứ thế lặng lẽ nhìn nhau rất lâu, rất lâu...

Rồi bỗng nhiên, từ đôi môi quyến rũ kia phát ra một âm thanh dịu dàng nhưng đầy cương quyết:

- Tôi cũng định sẽ nói về cô ấy cho em biết .. Vào một dịp khác...Chứ không phải trong hoàn cảnh này ... Nhưng.. Nếu em muốn nghe thì ngay bây giờ và ngay tại đây tôi sẽ nói cho em tất cả.. Em ..thật sự muốn biết?

- Dạ ! Em rất muốn biết! – Nó gật đầu không chút ngập ngừng – Em thật sự rất muốn được hiểu rõ một phần quá khứ của anh!

- Ừ.. Vậy tôi sẽ kể cho em nghe.. Bắt đầu từ....

Đôi mắt Mr P bỗng trở nên xa xăm.. Chất giọng trầm ấm vang lên như một bản tình ca buồn sâu lắng..

Ngoài khung cửa sổ kia, hoàng hôn đã buông và bầu trời hắt hiu những tia nắng.....

Hình như.. Người ta vẫn bảo... Quá khứ đôi khi cũng có rất nhiều vị đắng.. Đúng không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-yeu-em-mot-met-bon-lam-a>